

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ຈົ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1ໂກຣິນໂທ 1:1-17; 3:1-4

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1ໂກຣິນໂທ 1:1-4:19

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕຽນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການບໍ່ສຸພາບ, ແຕກພັກແຕກພວກ, ອິດສາຣິສຍາ, ນິນທາສູ່ສຽດ ແມ່ນຈະບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ ແລະກໍຍັງເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງການບໍ່ເຕີບໃຫຍ່ຝ່າຍຈິດວິນຍານດ້ວຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະມີຊັບຊະນະຕໍ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຊີ້ຊ່ອງທາງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວິທີທາງທີ່ຈະເອົາຊະນະທັງຊາວໂລກແລະທັງຄຣິສຕຽນດ້ວຍ.

ຄຳນຳ

ຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດພວກເຮົາ ປະກອບດ້ວຍທາດຕ່າງໆຈຶ່ງເປັນຕົວຕົນຂຶ້ນມາໄດ້. ແຕ່ຍັງມີອີກຕົວໜຶ່ງທີ່ພິເສດຫລາຍກວ່າໝູ່ທີ່ແອບແຝງຢູ່ໃນພິພົບໂລກນີ້ ນັ້ນກໍຄືຄວາມບາບ.

ມະນຸດພວກເຮົາມັກຢາກຢູ່ເປັນໝວດເປັນໝູ່ ເປັນທີມ, ເປັນຄະນະ, ເພາະມີຄວາມຕ້ອງການແຕກຕ່າງກັນ. ແຕ່ຕົວທີ່ພິເສດຄືຕົວບາບ (ຕົວທີ່ເປັນພລັງແບ່ງແຍກ). ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຕ້ານທານພລັງນີ້ໄດ້ນອກຈາກອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ມັດທາຍ 18:20 “ດ້ວຍວ່າມີສອງຫລືສາມຄົນປະຊຸມກັນໃນນາມຂອງເຮົາຢູ່ບ່ອນໃດ ເຮົາກໍຈະຢູ່ຖ້າມກາງເຂົາບ່ອນນັ້ນແຫລະ.”

ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຄວາມແຕກແຍກ (ຄວາມບາບ) ເກີດມາຈາກມະນຸດຄູ່ທຳອິດຂອງໂລກ. (ປະຖົມມະການ ບົດທີ 3) ເວລາພຣະເຈົ້າໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບອາດາມພ້ອມກັບຄວາມບາບຂອງເພິ່ນໆກໍຕອບພຣະເຈົ້າໄປວ່າ “ຜູ້ຍິງທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນແຫລະເປັນຜູ້ເອົາໝາກໄມ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ກິນ” ປະຖົມມະການ 3:12

ເມື່ອເວລາພຣະເຢຊູອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອພວກເຮົາ ໃນໂຍຮັນບົດທີ 17. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຫລົ່ານີ້ພວກດຽວ ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ວາງໃຈໃນຂ້ານ້ອຍ ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາທັງໝົດຈະເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຄືພຣະບິດາຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍໃນພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຢູ່ໃນເຮົາທັງສອງເໝືອນກັນ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າແມ່ນພຣະອົງແຫລະ ທີ່ໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ.” (ໂຍຮັນ 17:20-21)

ບັດຄວາມເປັນມາຂອງໂບດແຕ່ລະໂບດ ພວກເຮົາຫລີກລຽງບໍ່ໄດ້ ຄືການຖືກຖຽງກັນ, ຍ້ານລິ້ນ, ອິດສາ, ບໍ່ເປັນຣະບຽບ, ແບ່ງແຍກ, ບໍ່ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ. ມີການແຍກຄະນະ, ມີການແຍກໝວດ (ຮວມທັງຄະນະ ບັບຕິສດ້ວຍ) ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນຜົນຕາມມາກໍຈຶ່ງບໍ່ດີເທົ່າທີ່ຄວນ. ໂປໂລໄດ້ກ່າວໄວ້ເຖິງຄວາມເສັຍຫາຍຂອງ ຄວາມບໍ່ເປັນນຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ. ເພິ່ນທຳງານໜັກໃນງານນີ້ ກ່ຽວກັບການຢາກໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ, ຂຽນຈົດໝາຍສິ່ງອອກໄປເພື່ອເຕືອນສະຕິ. ເຖິງແມ່ນວ່າໂບດຂອງພວກເຮົາຈະບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກ ເຮົາກໍຄວນຈະຮັບຮູ້ແລະຮຽນເອົາໄວ້.

1. ການຂຶ້ນຕົ້ນຂອງຈົດໝາຍ: (1 ໂກຣິນໂທ 1:1-9)

ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ອ່ານຈົດໝາຍແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າໂປໂລໄດ້ສເນີຕົວຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ ຕໍ່ມາເພິ່ນກໍໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ເພິ່ນມີຈຸດປະສົງຈະຂຽນຈົດໝາຍໄປຫານັ້ນ. (1:1-3)

ເມືອງໂກຣິນໂທເປັນເມືອງນຶ່ງຊຶ່ງຖືກທຳລາຍໂດຍຜູ້ປົກຄອງຂອງກຸງໂຣມ ໃນປີກ່ອນຄຣິສຕະສັກ ຣາດ 146, ແຕ່ກໍໄດ້ຟື້ນຕົວຂຶ້ນໃໝ່ໃນສັຕວັດຕໍ່ມາ. ໂກຣິນໂທເປັນເມືອງຂຶ້ນຂອງກຸງໂຣມພາຍໃຕ້ການນຳ ພາຂອງກະສັດຊີຊາ. ນັກທ່ອງທ່ຽວ, ນັກການຄ້າ ທີ່ຈະເດີນທາງໄປປະເທດກຣີກ ຕ້ອງໄດ້ຜ່ານເມືອງນີ້. ອີກ ສອງທ່າເຮືອທີ່ອອກຈາກກຸງໂຣມຈະໄປທາງຕະເວັນອອກກໍຕ້ອງຜ່ານເໝືອນກັນ.

ເມືອງໂກຣິນໂທເປັນເມືອງທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນຣະຫວ່າງນັກຮຽນຮູ້ ແລະນັກສາສນາ, ແລະກໍຍັງເປັນ ບ່ອນທີ່ສູງໂຊກວາສນາອີກດ້ວຍ. ຄົນທຸກຍາກແລະຄົນຮັ່ງມີຈຶ່ງເຫັນໄດ້ຢ່າງກະຈ່າງແຈງ ຄົນທຸກປະເພດ ຈະຮວມກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ໃນຂນະທີ່ໂປໂລສິ່ງຈົດໝາຍຫລາຍສະບັບອອກໄປຫາພວກນັກບຸນທີ່ເມືອງນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ສິ່ງໄປຫາ ໂບດທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທກ່ອນ (1 ໂກຣິນໂທ 1:2) ເມືອງໂກຣິນໂທອາດຈະມີຫລາຍເຮືອນທີ່ໃຊ້ເປັນບ່ອນນະ ມັສການ. ຜູ້ທີ່ຮັ່ງມີກໍມີເຮືອນຫລັງໃຫຍ່ກໍໃຊ້ເຮືອນຂອງຕົນເອງ. ນີ້ກໍເປັນສິ່ງນຶ່ງທີ່ເປັນສາຍເຫດເຮັດໃຫ້ເກີດ ການຂັດແຍ້ງກັນຣະຫວ່າງສະມາຊິກ. ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຣະມັດຣະວັງໃຫ້ຫລາຍໆທາງດ້ານສັງຄົມແລະທາງ ດ້ານເສຖກິດດ້ວຍ.(1 ໂກຣິນໂທ 11:17-22) ເມື່ອເວົ້າເຖິງເຮືອງໂບດແລ້ວ ໂປໂລຕັກເຕືອນພວກເຂົາເຈົ້າ ວ່າ: ພວກເຮົາເປັນກາຍດຽວກັນ, ຈະຢູ່ທີ່ໃດພວກເຮົາກໍຍັງມີພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. (1:2)

ຫລາຍປະໂຫຍກຍັງໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຂົາເຈົ້າເຖິງເຮືອງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດວ່າ: ພວກເຂົາ ເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບຫລືບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະຖືກນຳມາ. ພວກເຂົາເຈົ້າເປັນຄຣິສຕຽນໂດຍການຊົງເອີ້ນ (1:2) ໂດຍພຣະຄຸນ (1:4) ໂດຍການຊົງປະທານ(1:5) ບໍ່ພຽງແຕ່ທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາທີ່

ຍິນຍັ້ນວ່າຈະນຳພວກເຂົາເຈົ້າໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. (1:8) ແລະຍັງຖືກເອີ້ນໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມສັມພັນກັບພຣະອົງ (1:9)

2. ຮຽກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ: (1 ໂກຣິນໂທ 1: 10-17)

ໂປໂລໄດ້ສົ່ງຂໍ້ໃຫຍ່ໃຈຄວາມອອກໄປ ໂດຍທີ່ມີເນື້ອໃນອັນຄົບຖ້ວນໃນບົດທີ 1-4. ໃນ ຂໍ້ທີ 10 ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາເຈົ້າໃຊ້ຄວາມເວົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ, ຢ່າຖືພັກຖືພວກ, ຈຶ່ງເປັນນຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ, ແລະມີຈຸດປະສົງຢ່າງດຽວກັນ.

ໂປໂລໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກນາງຂະໂລເອ(1:11) ວ່າໂບດມີການແຕກແຍກກັນ, ໂບດແບ່ງອອກເປັນຫລາຍອັນແລ້ວ. ຝ່າຍນຶ່ງເປັນຝ່າຍໂປໂລ, ອີກຝ່າຍນຶ່ງເປັນຂອງອາໂປໂລ, ແລະອີກຝ່າຍນຶ່ງເປັນຂອງເປໂຕ, ແລະອີກຝ່າຍນຶ່ງເປັນຂອງພຣະຄຣິດ. ໂປໂລໃຊ້ສຳນວນຄຳເວົ້າແລະກຳໃຊ້ຄົນຕົວເອງເປັນຕົວຢ່າງ, ເພາະວ່າຈິດໝາຍນີ້ອາດຈະອ່ານຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນທົ່ວໄປ.

ແຕ່ໂປໂລກໍໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ຄິດທີ່ສຳຄັນອອກໄປວ່າມີຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຕາຍແທນມະນຸດໄດ້, ແລະມີຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຕາຍແລ້ວ 3 ວັນພຣະອົງຊົງພື້ນຄົນພຣະຊົນ, ຜູ້ນັ້ນຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໝູນໃຈຜູ້ໃດໃຫ້ເປັນຝ່າຍເພິ່ນ ພຽງແຕ່ກ່າວເຮື່ອງບັບຕິສະມາພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ໃນຂໍ້ 14-17.

ໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາກໍປະເຊີນກັບບັນຫາແບ່ງແຍກເໝືອນກັນ, ພວກເຮົາຕ້ອງການຄຳໝູນໃຈຂອງໂປໂລ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຈະເຣີນຂຶ້ນ, ພວກເຮົາຕ້ອງໃຊ້ວິທີການເວົ້າແບບໃໝ່ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄຣູສອນ, ນັກເທດ, ຫລືປັນຍາຊົນກໍຕາມຕ້ອງໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ສ້າງສັນ.

3. ການຮ່ວມກັນ: (1 ໂກຣິນໂທ 1:18—2:16)

ໃນຕອນນີ້ພວກເຮົາພາກັນຫັນມາເບິ່ງການທຳງານທາງດ້ານແນວຄິດຂອງໂປໂລກຽວກັບພຣະບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງໂລກ, ຄວາມໂງ່ຈ້າ, ກຽວກັບຕົນເອງ, ແລະກຽວກັບຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດໃນຂ່າວປະເສີດ. ແຕ່ວ່າໂປໂລກໍຍັງບໍ່ລົ້ມເລີກໃນການທີ່ຈະເນັ້ນໜັກໃນຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ.

ໂປໂລເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍການກ່າວໃຫ້ແກ່ພວກຢິວ ແລະພວກຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າພວກເຂົາກຳລັງຈະຈົບຫາຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າພຣະອົງຈະທຳລາຍຄວາມສລາດຂອງຄົນທີ່ສລາດ. ຄົນມີປັນຍາຢູ່ໃສ ນັກທັມຢູ່ໃສ ນັກໂຕ້ຕອບສມັຍນີ້ຢູ່ໃສ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ປັນຍາຂອງໂລກນີ້ກາຍເປັນຄົນໂງ່. ນີ້ຄືແຜນການຄວາມພື້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໂປໂລທັນມາຫາຕົວເອງວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະມາໂອ້ອວດໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ພຣະອົງຊົງຖືກຄົງຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢາກເກງພຣະອົງຈົນຕົວສັນ, ສ່ວນຄໍາເວົ້າແລະຄໍາເທສນາແລະພັງອໍານາດນັ້ນແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຜູ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ.

4. ການເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ: (1 ໂກຣິນໂທ 3:1-4)

ເມື່ອມາເຖິງບົດທີ 3 ໂປໂລຍິ່ງໄດ້ຮະວັງໃນການເວົ້າ ເພາະການແບ່ງແຍກທາງຝ່າຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມບໍ່ເປັນນໍ້ານຶ່ງໃຈດຽວກັນນີ້ໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມບໍ່ເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊາວໂກຣິນໂທ. ເມື່ອຈິດໝາຍນີ້ຖືກອ່ານປາກົດວ່າໃນຫ້ອງທັງໝົດເຢັນຊາເໝືອນນໍ້າກ້ອນ. ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຊາວໂກຣິນໂທ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ. ໂປໂລເນັ້ນຄໍາວ່າເມື່ອພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າເປັນຝ່າຍນັ້ນເປັນຝ່າຍນີ້ ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມະນຸດທັມມະດາບໍ່. ເມື່ອພວກເຈົ້າຍັງອິດສາແລະຜິດຖຽງກັນພວກເຈົ້າກໍຍັງຢູ່ຝ່າຍວິນຍານບໍ່ທັນໄດ້.

ຈົ່ງເບິ່ງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ 4:6-8 (ຈົ່ງຮຽນເອົາແບບຢ່າງ)

ຈົ່ງອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອໂບດຂອງພວກເຮົາ ຂໍຢ່າໃຫ້ມີການອິສາຜິດຖຽງກັນ

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເມື່ອເຫັນວ່າບໍ່ມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນໃນຖ້າມກາງພວກເຮົາ ບໍ່ມີການອິດສາບັງບຽດ ບໍ່ມີການແຕກແຍກແບ່ງພັກແບ່ງພວກ ໃຫ້ພວກເຮົາຮັກສາຄວາມສັມພັນແລະຄວາມສາມັກຄີຂອງໂບດເຮົາໄວ້. ໂປໂລເຕືອນພວກເຮົາເປັນຈຸດໆຄືດັ່ງນີ້:

- ພວກເຮົາລອດພົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນ
- ພວກເຮົາຕ້ອງຮະມັດຮະວັງຄໍາສອນ ວ່າອອກມາຈາກພຣະຄັ້ມພິຈິງຫລືບໍ່
- ພວກເຮົາຫລີກລຽງບໍ່ໄດ້ໃນການແບ່ງແຍກ ແຕ່ຕ້ອງຮຽນຈາກພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ
- ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຜູ້ໃຫຍ່ພຽງພໍໃນດ້ານຈິດວິນຍານ

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີການຖືກຖຽງກັນ? (ຕາມປະສົບການຂອງພວກເຮົາ)
2. ມີວິທີໃດບໍ່ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໄດ້?
3. ພວກເຮົາຈະໃຫ້ວິທີການຂອງໂລກມາແບ່ງແຍກພວກເຮົາຜູ້ຢູ່ໃນໂບດບໍ່? ພວກເຮົາຈະຍຶດພັນໃນກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງໃດ?
4. ຄົນຮັ່ງມີແລະຄົນທຸກຈົນຈະຮ່ວມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໄດ້ຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ຢູ່ຢ່າງມີຣະບຽບແລະມີສິລທັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 5:1-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂກຣິນໂທ 5: 1-13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄຣິສຕະຈັກເປັນບ່ອນທີ່ເປັນຣະບຽບມີສິລທັມ ການເປັນຢູ່ຕ້ອງເປັນຣະບຽບມີສິລທັມ ສະນັ້ນການຢູ່ທີ່ບໍ່ເປັນຣະບຽບບໍ່ມີສິລທັມບໍ່ຄວນມີຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄຣິສຕະຈັກຈະເປັນຣະບຽບມີສິລທັມໄດ້ຄືແນວໃດຖ້າຫາກຍັງມີພວກຟາຣີຊາຍປະປົນຢູ່.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ສລຸບຄຳສອນຂອງໂປໂລໃນການຢູ່ຢ່າງເປັນຣະບຽບມີສິລທັມໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະອະທິບາຍໃນຄຳແນະນຳຕ່າງໆ.

ຄຳນຳ

ຕາມທັມດາແລ້ວ ໂບດບັບຕິສຈະມີຄົນຢ່າງອອກຫລືເຂົ້າກໍແມ່ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການນະມັສການ ຄືຢ່າງອອກໄປຮັບເຊື້ອຫລືຢ່າງອອກໄປຂ້າງນອກເທົ່ານັ້ນ. ມີໂບດບັບຕິສແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ ຮັດມິຊິກັນ (Michigan) ຍິງຂະລາຄົນໜຶ່ງ ອາຍຸ 71 ປີ ຖືກຕຳຣວດນຳຕົວອອກຈາກໂບດ ດ້ວຍການເຫັນພ້ອມຈາກສະມາຊິກທຸກໆ ຄົນ ຍ້ອນລາວກະທຳຜິດສິລທັມຫລາຍຢ່າງໃນໂບດ.

ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັກເຕືອນຢູ່ຕລອດເວລາກ່ຽວກັບເຣື່ອງນີ້, ເຖິງປານນັ້ນກໍຍັງມີຜູ້ຝ່າຝືນຢູ່. ໃນຈິດໝາຍຂອງໂປໂລທີ່ຂຽນໄປຫາພື້ນືອງຊາວເມືອງໂກຣິນໂທສະບັບທຳອິດ ບົດທີ 1-4, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງອັນຕະລາຍຂອງການແບ່ງແຍກ, ເພາະວ່າການເອົາເຮືອນເປັນບ່ອນນະມັສການ, ເຮັດໃຫ້ມີຫລາຍຜູ້ນຳ, ເຮັດໃຫ້ມີການແຕກແຍກ. ມີການແບ່ງຊັ້ນວັນນະໃນໝູ່ສະມາຊິກ ຣະຫວ່າງຄົນຮຸ່ງມີແລະຄົນທຸກ. (1 ໂກຣິນໂທ 11:22) ບໍ່ພຽງແຕ່ທັ້ນ ຄຣິສຕຽນເມືອງນີ້ກໍຍັງມັກອວດອົງທະນົງຕົວ (1 ໂກຣິນໂທ 4:6,7,18) ພວກເຂົາເຫັນສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້ມີຄຸນຄ່າຫລາຍກວ່າຄວາມຮັກແລະຈິດວິນຍານ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງບົດທີ 4 ໂປໂລຍັງ ກ່າວວ່າຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດຢ່າງໃດກັບພວກທ່ານ, ພວກທ່ານຢາກໃຫ້ເຮົາຖືໄມ້ແສ້ມພ້ອມບໍ່, ຫລືຈະໃຫ້ມາດ້ວຍຄວາມຮັກ. (4:21)

ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ຮຸນແຮງແທ້? ໃນບົດທີ 5 ແລະ 6 ຈະໃຫ້ຄຳຕອບແກ່ທ່ານ. ບັນຫາໃນການແບ່ງແຍກ, ບັນຫາໃນການຜິດສິລທັມ (5:1-13) ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ທຳລາຍຄຳພະຍານທັງໝົດໃນໝູ່ປະຊາຊົນ.

1. ການຜິດປະເວນີພາຍໃນຄອບຄົວ: (1 ໂກຣິນໂທ 5:1-2)

ບັນຫາເຮືອງແມ່ຈ້າງນາງເລງ, ບັນຫາເຮືອງເພດ ມັກຈະຖືເປັນເຮືອງທັມດາໃນສັດວັດທຳອິດຂອງ ກຸງ ໂຣມ. ມີຜູ້ຍິງທີ່ຜິດສິລທັມຫລາຍຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນໂບດ. ໂບດທີ່ເມືອງນີ້ຈຶ່ງຕົກຕໍ່າຫລາຍ. ໂປໂລກ່າວຢູ່ ໃນຕອນນຶ່ງວ່າ ແມ່ນແຕ່ພວກຕ່າງຊາດກໍບໍ່ມີເລີຍຄືຊາຍຄົນນຶ່ງເອົາແມ່ນ້ຳຂອງຕົນມາເປັນເມັຍ. (5:1) ປານ ນັ້ນພວກເຈົ້າຍັງຈະອວດຕົວຢູ່ບໍ່ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕັດຄົນນັ້ນໃຫ້ອອກຈາກພວກເຈົ້າໄປສາ.

ການແກ້ໄຂຂອງໂປໂລກໍຄືຕັດອອກຫລືແຍກຄົນນີ້ອອກ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນຄວາມສຳ ຄັນຂອງໂບດ, ແລະກໍເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນໃດຄົນນຶ່ງກະທຳອີກຕໍ່ໄປ. ຄົນນີ້ອາດຈະເປັນຄົນຮັ່ງມີ, ອາດຈະມີເຮືອນ ຫລັງໃຫຍ່, ໃຫ້ເຮືອນເປັນບ່ອນນະມັສການພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນທັມນຽມຂອງພວກໂຣມັນ ຖ້າຈະເວົ້າສິ່ງໃດ ຫລືເຮັດ ອັນໃດແກ່ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດທີ່ຢູ່ໃນໂບດແລ້ວແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮະມັດຮະວັງ ເພາະບັນຫາຈະຕາມມາພາຍ ຫລັງ, ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍແມ່ນເປັນການສ້າງສັດຕູໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ.

2. ຢູ່ກັບຢາພິດ ຕ້ອງໄດ້ຮະວັງ: (1 ໂກຣິນໂທ 5: 3-8)

ຖ້າກ່າວເຖິງເຮືອງພຣະວິນຍານແລ້ວ, ໂປໂລກ່າວວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳພີ່ນ້ອງທາງດ້ານ ຮ່າງກາຍກໍຕາມ ແຕ່ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນກໍຍັງຢູ່ນຳພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່. ໃນການຕັດສິນນີ້ໂປໂລກໍມີສ່ວນຮ່ວມດ້ວຍ.

ໃນຂໍ້ 5 ເມື່ອອ່ານແລ້ວກໍຈະເຫັນວ່າມີຫລາຍຄຳຖາມເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນ: ໂບດປ່ອຍໃຫ້ຄົນຂອງຕົວເອງ ໃຫ້ມານຊາຕານຄືແນວໃດ? ມານຊາຕານຈະເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້ແກ່ຄົນຜູ້ນີ້? ນີ້ແມ່ນການຕັດສິນປະຫານຊີວິດ ຂອງຄຣິສຕຽນບໍ່? ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວໂປໂລໃຫ້ປ່ອຍຄົນໆນີ້ໃຫ້ໄປຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງມານຊາຕານ.

ສຳລັບໂບດສມັຍນີ້ ຖ້າບໍ່ໃຫ້ໄປໂບດນຶ່ງເຂົາກໍຈະໄປອີກໂບດນຶ່ງ ເພາະວ່າໂບດມີຖືມເຖໄປ. ແຕ່ວ່າ ໃນສມັຍນັ້ນຈະບໍ່ມີໂບດຄຣິສຕຽນອື່ນໃດອີກແລ້ວ. ທີ່ໂປໂລເຮັດໄປກໍເພາະເປັນຫ່ວງໂບດຍ້ານໂບດຈະຖືກ ຢຽບຍໍາທຳລາຍ.

ຂໍ້ 6-8 “ການທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍອວດອ້າງນັ້ນບໍ່ດີດອກ” ໂປໂລຍັງໃຊ້ສຳນວນຄຳເວົ້າໃນສມັຍເກົ່າ ຄື ຈາກພຣະຄັມພິເດີມ. (1) ເພິ່ນເວົ້າເຖິງເຊື້ອແບ້ງທີ່ເປັນກ້ອນໜ້ອຍດຽວ ແລະແຜ່ຂຍາຍອອກໄປຈົນເຕັມ ທົ່ວທຸກກ້ອນ. ເພິ່ນທຽບໃສ່ວ່າຄົນໆນີ້ຖ້າຮັກສາໄວ້ກໍຈະເປັນເຫດມີບັນຫາໄປເຖິງຜູ້ອື່ນດ້ວຍ. ຜູ້ອື່ນກໍຈະເອົາ ຕົວຢ່າງທີ່ບໍ່ດີນີ້ໄປປະຕິບັດ ແລ້ວບັນຫາກໍຈະແຜ່ລາມອອກໄປ. (2) ເຫດສັນນັ້ນຈຶ່ງຊຳຮະເຊື້ອແບ້ງເກົ່າ ອອກໄປ ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະກາຍເປັນກ້ອນໃໝ່ (5:7) ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ກ້ອນເກົ່າທີ່ມີເຊື້ອແບ້ງທີ່ບໍ່ດີຕ້ອງ ໄດ້ເອົາອອກໄປຖິ້ມ. ນີ້ແຫລະຄືຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າ. (3) ໂປໂລໄດ້ສອດຄຳເວົ້າລົງໄປວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດຂອງພວກເຮົາເປັນປັສຄາໃຫ້ພວກເຮົາແລ້ວ ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຖືກຂ້າເພື່ອພວກເຮົາ ແລ້ວ ພວກເຮົາຄວນຈະເປັນກ້ອນໃໝ່.

3. ການຕັດສິນທີ່ຖືກຕ້ອງ: (1 ໂກຣິນໂທ 5: 9-13)

ພາກສຸດທ້າຍຂອງຂໍ້ 5 ແມ່ນຕຽມການທີ່ຈະຕັດສິນ ເພາະທີ່ຜ່ານມາແມ່ນເວົ້າກ່ຽວກັບເຫດການຕ່າງໆແລ້ວ. ເພິ່ນໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຕັກເຕືອນເຖິງອັນຕະລາຍທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕາມພາຍຫລັງ. ແຕ່ກໍຍັງມີຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ຍອມເຂົ້າໃຈເໝືອນດັ່ງຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ຮຽກເອີ້ນໃຫ້ໂບດຕ້ອງຢູ່ນອກໂລກຫລືອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ.

ໃນຖານະທີ່ຄຣິສຕຽນກຳລັງດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມບາບນີ້, ຄຣິສຕະຈັກຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເບິ່ງ ໄດ້ເວົ້າ ໄດ້ເຫັນ. ໂປໂລສັ່ງວ່າແມ່ນແຕ່ກິນເຂົ້າກໍຈົ່ງຢ່າກິນຮ່ວມກັບເຂົາ. “ເຮົາໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍບອກເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວວ່າຢ່າຄົບຫາກັບຄົນຫລິ້ນຊູ, ຫລືຄົນໂລບ, ຄົນຂີ່ມູ, ຄົນຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມກໍດີ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງຊາວໂລກ. ຖ້າເຂົາເປັນພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາແລ້ວ (ເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວ) ຢ່າຄົບຫາກັບຄົນນັ້ນ.

ຖ້າພວກເຂົາເປັນຊາວໂລກ ນັ້ນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາຈະໄປຕັດສິນຄົນພາຍນອກ. ທຸຣະຂອງພວກເຮົາກໍຄືຕັດສິນລົງໂທດຄົນພາຍໃນ ບໍ່ແມ່ນບໍ່.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ບໍ່ມີສັງຄົມໃດໜຶ່ງທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ສຸດປາສຈາກຂໍ້ຕໍານິ, ຄຣິສຕະຈັກກໍເໝືອນກັນ ຖ້າມີກໍມີນ້ອຍທີ່ສຸດ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກມາຄັດເລືອກເອົາຄົນບາບອອກຈາກໂບດໃຫ້ໝົດ ພວກເຮົາກໍຈະເຫັນມີຄົນໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ໂປໂລກ່າວເຖິງສັງຄົມຂອງຄຣິສຕຽນວ່າເປັນສັງຄົມທີ່ປາສຈາກຄວາມບາບ ເປັນສັງຄົມທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດ. ແຕ່ໂປໂລກໍບໍ່ໄດ້ບອກວ່າໃຫ້ພວກເຮົາອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ. ພຽງແຕ່ວ່າຢ່າພົວພັນກັບຄົນຢ່າງນັ້ນ. ພວກເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກຂອງມານຊາຕານ ພຣະອົງຊົງຊົດຊ່ວຍພວກເຮົາທຸກເວລາ ແລະພຣະອົງກໍຊົງຈັດຕຽມທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາ.

ມັດທາຍ 18:15-18 “ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານເຮັດຜິດບາບ ຈົ່ງໄປແຈ້ງຄວາມຜິດນັ້ນແກ່ເພິ່ນສອງຕໍ່ສອງເທົ່ານັ້ນ ຖ້າເພິ່ນຍອມຟັງທ່ານກໍໄດ້ພີ່ນ້ອງກັບມາ.....”

ການປັບປຸງແກ້ໄຂບໍ່ແມ່ນວ່າເປັນຂອງງ່າຍ. ຜູ້ທີ່ເຮົາຕັກເຕືອນໃນການທຳບາບນັ້ນບາງຄັ້ງກໍຄຽດແລະໜີໄປເລີຍກໍມີ. ບາງຄົນຢູ່ໃນໂບດກໍບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນອື່ນຕັກເຕືອນເລີຍ ຖືກຫລືຜິດກໍວ່າແຕ່ຕົນເອງຖືກເລີຍໆ ຄິດວ່າຕົນເອງອາຍຸແກ່ແລ້ວ, ຢູ່ໂບດນີ້ມາດົນແລ້ວ....

ຄຳຖາມ:

1. ແນວຄິດໃນການຕັດສິນ ໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 5:12-13 ຖືກຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຢຊູບໍ່?
“ຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານ” (ມັດທາຍ 7:1)
2. ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດຖ້າມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຫາກເປັນຢ່າງໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 5:11
3. ຖ້າທ່ານຫາກຈະຍ້າຍຄົນຢ່າງນັ້ນອອກຈາກໂບດຂອງທ່ານ, ຈະມີຈັກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນສະທ້ອນ?

4. ການຍ້າຍນັ້ນຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍໃຜແດ່ທີ່ເຫັນດີດ້ວຍ? ມີແຕ່ອາຈານຜູ້ດຽວບໍ່? ຄະນະປົກຄອງບໍ່? ຫລືວ່າຕ້ອງໝົດໂບດເຫັນດີດ້ວຍ?
5. ໂບດຂອງທ່ານຈະກ້າສູງງ່ຽມການກະທຳຢ່າງນີ້ບໍ່? ຫລືທາງໂບດຈະທຳຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ໂສດຫລືແຕ່ງງານ: ກໍຈົ່ງເປັນຄຣິສຕຽນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 7:1-17, 25-35

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂກຣິນໂທ ບົດທີ 7

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຈະເປັນໂສດຫລືແຕ່ງງານກໍຕາມ, ຄຣິສຕຽນຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ .

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຈະດຳເນີນຊີວິດທີ່ເປັນໂສດຫລືແຕ່ງງານໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍຂໍ້ພຣະທັມກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ໃນທຸກວັນນີ້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂສດຫລືແຕ່ງງານ

ຄຳນຳ

ພວກເຮົາເຄີຍນັ່ງຟັງເພື່ອນຫລືຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາເວົ້າໂທຣະສັບຫລືບໍ່? ນັ່ງຟັງຂ້າງດຽວຂອງການສົນທະນາ: ໂອ...ນໍ, ທຸກຄົນໂອເຄບໍ່ລະ? ເຂົາເອົາລາວໄປບ່ອນໃດ?ລາວເຈັບຫລາຍບໍ່ລະ?.....ຢູ່ຫ້ອງໃດຫັ້ນ?.....ແລະເດັກນ້ອຍເດເປັນຢ່າງໃດ?.....ທ່ານໝໍກໍຢູ່ຫັ້ນບໍ່?..... ພວກເຮົາຈະໄປຮອດໄວ້ໆຫື່ລະ... ການສົນທະນານີ້ ອາດຈະເປັນການສົນທະນາແຕກຕ່າງກັນ . ອາດຈະເປັນຄົນກຳລັງຈະເກີດລູກ ຫລືວ່າຄົນກຳລັງເກີດອຸປຕິເຫດ. ຄົນທີ່ເວົ້າຢູ່ອີກຝ່າຍນຶ່ງອາດຈະເປັນເພື່ອນ, ຄົນຂ້າງບ້ານ, ຫລືວ່າລູກຂອງເຮົາເອງພວກເຮົາອາດຄິດໄປໄດ້ຫລາຍແງ່ຖ້າພວກເຮົາຫາກຟັງແຕ່ຝ່າຍດຽວ.

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການອ່ານພຣະຄຳພີໃໝ່ເຮົາກໍເປັນຜູ້ໄດ້ຍິນຝ່າຍດຽວ. ພຣະຄຳພີໂຣມກໍເປັນທຳນອງດຽວກັນ, ໂປໂລຢູ່ໃສເວລາເພີ່ນຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາໂບດທີ່ເພີ່ນບໍ່ເຄີຍໄປຢ້ຽມຢາມຈັກເທື່ອ. ເພີ່ນເວົ້າແບບລວມໆ ເພີ່ນບໍ່ໄດ້ລົງໄປຫາລາຍລະອຽດ.

ໂປໂລແລະຄຣິສຕຽນຊາວເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ແບ່ງປັນພຣະພອນ ແລະຄວາມເປັນມາທາງປັດສາດຮ່ວມກັນ. ໂປໂລໄດ້ວາງຮາກຖານຮ່ວມກັບພວກເຂົາເປັນເວລາ 18 ເດືອນ, ບັນທຶກຄວາມເປັນມາກ່ອນໜ້ານັ້ນ, ໄດ້ຮັບຈົດໝາຍລາຍງານຈາກພວກເຂົາເປັນຄົນແຮກ. ເພີ່ນຮູ້ຈັກວັທນະທັມຂອງເມືອງນີ້ດີ, ຮູ້ຈັກຜູ້ນຳໂບດແລະໂບດຕ່າງໆດ້ວຍ. ເພີ່ນຮູ້ຈັກຖນິນທິນທາງດີ, ຮູ້ຈັກກິນຄວັນຈາກເມືອງນັ້ນ, ຮູ້ຈັກວ່າການຂັດແຍ່ງວ່າຈະມີອັນໃດແດ່ ແລະຈະມີການເຍົາຍວນຫລອກລວງຢ່າງໃດແດ່.

ຈົ່ງຄິດເຖິງໃນເວລາທີ່ເຮົາພົບເພື່ອນເກົ່າຄືນນຶ່ງ ເຮົາອາດຈະຊື່ໄດ້ບາງທີກໍອາດຈະຊື່ບ້ານຈື່ເມືອງໄດ້. ໃນການແບ່ງປັນຢ່າງນີ້ ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າທວນຄືນຄວາມຊຶ່ງຈໍາ. ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈດີ ເຮົາຄວນຈະພິຈາລະນາໃຫ້ຄັກແນ່ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ດີ.

1. ຈະມີຫລືຈະຮັກສາ: (1 ໂກຣິນໂທ 7:1-9)

ພາກນຶ່ງຂອງໂທຣະສັບ ແມ່ນທັມຊາດຂອງຈິດໝາຍ 1 ໂກຣິນໂທ ທີ່ໄດ້ສະເໜີເຖິງຄວາມຂັດສິນຫຍຸ້ງຍາກແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ. ຢ່າງໃດກໍຕາມພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຈຸດປະສົງຂອງໂປໂລແລ້ວວ່າເພິ່ນຢາກຕັກເຕືອນໂບດໃນການປະຕິບັດຕໍ່ກັນ. ໃນການແຕ່ງງານເພື່ອປ້ອງກັນການຫລິ້ນຊູ້ ແລະກໍເປັນການປ້ອງກັນຊື່ສຽງຂອງໂບດດ້ວຍ. ຫັກເຂົ້າໄປອີກຄືເພິ່ນກ່າວວ່າຜູ້ຊາຍຄວນມີເມັຍເປັນຂອງຕົນເອງ ແລະຜູ້ຍິງກໍຄວນມີຜົວເປັນຂອງຕົນເອງ.(7:2)

ຂໍ້ທີ 4 ເມັຍບໍ່ມີອໍານາດເໜືອຮ່າງກາຍຂອງຕົນແຕ່ອໍານາດນັ້ນແມ່ນຢູ່ນໍາຜົວ. ເພື່ອໃຫ້ສົມດຸນກັນ ຫລືກ້າເກີ່ງກັນ ໂປໂລຍັງໄດ້ເວົ້າໃນທໍານອງດຽວກັນວ່າຜົວບໍ່ມີອໍານາດເໜືອຮ່າງກາຍຂອງຕົນ ແຕ່ເມັຍມີອໍານາດເໜືອຮ່າງກາຍຂອງຜົວ.

ໃນຂໍ້ທີ 7 ໂປໂລຕ້ອງການຢາກໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບລາງວັນເໝືອນກັບເພິ່ນ ລາງວັນນັ້ນເປັນລາງວັນທາງຝ່າຍວິນຍານທີ່ຈະໄດ້ເວົ້າໃນບົດຕໍ່ໄປ (ບົດ 12-14)

ໃນຂໍ້ທີ 8 ແລະ 9 ສໍາລັບຄົນໂສດແລະພວກແມ່ໝ້າຍ ຈະຢູ່ເປັນໂສດກໍດີຫລືແມ່ໝ້າຍຖ້າອິດໃຈບໍ່ໄດ້ກໍໃຫ້ແຕ່ງງານກໍດີກວ່າ.

2. ຈົນກວ່າຄວາມຕາຍຈະແຍກພວກເຮົາ: (1 ໂກຣິນໂທ 7:10-17)

ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ທີ່ກ່າວມາ, ໂປໂລໄດ້ເວົ້າໄປເຖິງການຢ່າຮ້າງ. ຈໍາໄວ້ວ່າ ໃນຂໍ້ທີ 1 ບັນຫາຂອງຊາວເມືອງໂກຣິນໂທ. ໃນນັ້ນອາດມີທັງການຢ່າຮ້າງດ້ວຍ, ໃນສັມຍນັ້ນການຢ່າຮ້າງແມ່ນເປັນການງ່າຍຫລາຍ, ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີກົດໝາຍອັນໃດເລີຍ.

ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວເຖິງພຣະທັມມາຣະໂກຊຶ່ງເປັນຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູ (ມາຣະໂກ 10:1-12) ໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 7:12 ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນຈະມີການຢ່າຮ້າງກັນ, ຈະແມ່ນຜົວຫລືເມັຍທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນກໍຕາມ ຢ່າປະ ຢ່າຮ້າງເຂົາ.

ຂໍ້ທີ 14-15, ໂປໂລໃຊ້ຄໍາວ່າການຊຶ່ງຊໍາຣະ, ຜົວທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອກໍໄດ້ຮັບການຊຶ່ງຊໍາຣະຍ້ອນເມັຍ ແລະເມັຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອກໍຊຶ່ງໄດ້ຮັບການຊໍາຣະຍ້ອນຜົວ. ການທີ່ໂປໂລເວົ້າຢ່າງນີ້ກໍເພາະວ່າ ເມື່ອພາຍຫລັງມາເຂົາຈະໄດ້ກາຍມາເປັນຄຣິສຕຽນດ້ວຍ.

ມີຫລາຍວິທີທາງໃນຂໍ້ທີ 17. ແຕ່ວ່າໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ພຣະເຢຊູເອີ້ນເອົານັ້ນດຳເນີນຕາມຖານະທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອີ້ນມາ. ພຣະອົງຊົງປະທານແກ່ຕົນຢ່າງໃດ ພຣະອົງຊົງວາງຣະບຽບຢ່າງໃດກໍຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ລົດລະໃນການເປັນຄຣິສຕຽນເພາະທຸກຄົນໄດ້ຖືກເອີ້ນມາແລ້ວ. ຂໍກຸນແຈ້ງທີ່ພວກເຮົາຄວນຖືນັ້ນຄືດຳເນີນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະປາສຈາກການຜິດສິລທັມ. ຈົ່ງເປັນຄຣິສຕຽນບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍແລ້ວແຕ່.

ໃນຂໍ້ 17-24 ໂປໂລໃຊ້ຕົວຢ່າງສອງອັນຄືເມື່ອມີໃຜຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງຊີ້ໄວ້ແລ້ວ ຊົງໄຖ່ໄວ້ແລ້ວ. ສຳລັບພິທີຕັດນັ້ນບໍ່ສຳຄັນ ເພາະການຖືພຣະບັນຍັດນັ້ນຈະດີກວ່າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາມີສິດທິເມື່ອພຣະອົງຊົງເອີ້ນເອົາແລ້ວ.

3. ເຮືອງຄົນໂສດແລະແມ່ໝ້າຍ: (1 ໂກຣິນໂທ 7: 25-35)

ຂໍ້ທີ 25 ໂປໂລໄດ້ທັນຂໍ້ຄວາມໄປຫາພວກທີ່ເປັນໂສດແລະແມ່ໝ້າຍ. ເພິ່ນຂໍອອກຄວາມເຫັນວ່າຈົ່ງເປັນຜູ້ທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້. ຈົ່ງໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ຕາມສະພາບທີ່ຕົນຢູ່ໄດ້. ຖ້າເຈົ້າແຕ່ງງານກໍບໍ່ມີຜິດຫຍັງ ເພາະເຈົ້າຈະໄດ້ຜູ້ຊ່ວຍ. ຖ້າເຈົ້າມີເມັຍແລ້ວກໍຈົ່ງຢ່າຫາທາງແຍກຈາກກັນ. (7:27-28) ອີກຄຳນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈກໍຄືວ່າ ຢ່າມາກະວົນກະວາຍກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈົນເກີນໄປ. ເວລາສິ້ນເຂົ້າມາຫລາຍແລ້ວຈົ່ງເຮັດງານໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (7:29-31)

ໂປໂລກ່າວວ່າ ຜູ້ທີ່ມີເມັຍກໍຈະຮ້ອນຮົນໃນຄອບຄົວຂອງຕົນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີເມັຍກໍຈະຮ້ອນຮົນໃນວຽກງານ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະໃຫ້ຊອບພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ. ທີ່ເພິ່ນກ່າວຢ່າງນີ້ກໍເພາະວ່າພວກເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ, ບໍ່ແມ່ນຈະຫ້າງແຮ້ວຫລືຜິປ່ອງຫາຄວາມຜິດໃສ່ຜູ້ໃດ.

ຍັງບໍ່ແລ້ວ ທຸກວັກທຸກຕອນໂປໂລຈະບອກພວກເຮົາວ່າຈົ່ງເປັນຄຣິສຕຽນ ຈົ່ງບົວຣະບັດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຢ່າມີສອງໃຈ ຢ່າເປັນສອງກ້າ ສອງຝ່າຍ. ຖ້າຄົນໃດທີ່ເປັນສອງກ້າສອງຝ່າຍ ຈະເປັນການບໍ່ດີສຳລັບຕົນເອງແລະເປັນຕົວຢ່າງບໍ່ດີສຳລັບຜູ້ອື່ນດ້ວຍ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໃນວັນນີ້ ສ່ວນຫລາຍໂປໂລຈະເວົ້າເຖິງການກະທຳຂອງຊາວໂກຣິນໂທທີ່ປະຕິບັດຢູ່ໃນໂບດ. ເພິ່ນເວົ້າເຖິງເຮືອງການແຕ່ງງານ, ເຮືອງການຮັບອິສະຣະພາບ, ເຮືອງຄວາມເປັນໂສດ, ເຮືອງການເປັນໝ້າຍ, ເຮືອງການຢ່າຮ້າງ, ແລະເຮືອງການໝັ້ນໝາຍ. ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອຄຣິສຕຽນຊາວເມືອງໂກຣິນໂທຈະໄດ້ປັບປຸງຕົນເອງ, ປະຕິບັດຕົນເອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມຫລັກຄຳສອນ.

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຄຣິສຕຽນເຮົາບໍ່ມັກທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມສິລທັມຂອງຄຣິສຕຽນ (1ໂກຣິນໂທ 7:2) “ເພື່ອປ້ອງກັນການຫລິ້ນຊູ່ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຄວນມີເມັຍຂອງຕົນ ແລະແມ່ຍິງທຸກຄົນຄວນມີຜິວຂອງຕົນ” ພວກ

ເຮົາຕ້ອງໂຄວນການແຕ່ງງານ ແລະຫລີກເວັ້ນການຢ່າຮ້າງ. ຊີວິດຄຣິສຕຽນຕ້ອງເປັນຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກ ບໍ່ວ່າຈະແຕ່ງງານຫລືເປັນໂສດກໍຕາມ. ພວກເຮົາເປັນແສງສວ່າງຂອງໂລກ ເປັນແສງສວ່າງຂອງ ອະນາຄົດ ຈົ່ງຄິດວ່າພວກເຮົາເປັນຊັບສົມບັດຂອງແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. (ມັດທາຍ 6:19-20) “ຢ່າຮິບໂຮມຊັບສົມບັດໄວ້ສໍາລັບຕົນໃນໂລກ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນມອດແລະຂີ້ໝູ່ງກັດກິນ ແລະເປັນບ່ອນທີ່ໂຈນເຈາະເຂົ້າລັກເອົາໄດ້. ແຕ່ຈົ່ງຮິບໂຮມຊັບສົມບັດສໍາລັບຕົນໄວ້ໃນສວັນ ບ່ອນມອດແລະຂີ້ໝູ່ງກັດກິນບໍ່ໄດ້ ແລະທັງໂຈນເຈາະແລະລັກເອົາບໍ່ໄດ້.”

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ກັ້ນກາງ ບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍຕົວໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ? (7:35)
2. ຖ້າທ່ານແຕ່ງງານແລ້ວ, ຄອບຄົວຂອງທ່ານຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັນບໍ່? ຫລືວ່າຍັງມີການຂັດຂ້ອງອັນໃດ?
3. ການປ່າວປະກາດໃນເຂດອາຍຸຂອງທ່ານ ແລະຄວາມຮູ້ໃນດ້ານຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະຄຣິດ ມີຜົນສະທ້ອນຫຍັງບໍ່ ກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານ?
4. ຈະຫລີກລ້ຽງການຜິດສິລທັມຢ່າງໃດ? (7:2)
5. ຖ້າເປັນໂສດພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຝ່າຍວິນຍານຫຍັງແດ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຈົ່ງສລາດໃນການໃຊ້ຊີວິດກັບບ່ອນບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

1 ໂກຣິນໂທ 8:1-13; 10:23-33

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

1 ໂກຣິນໂທ 8:1-11:1

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເຖິງແມ່ນວ່າການປະພຶດຂອງເຮົານັ້ນບໍ່ຜິດຫຍັງກັບຄຳສອນຂອງຄຣິສຕຽນ, ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດຍ້ອນເຮົາມີຄວາມຮັກເພື່ອຢາກເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ມີຫລັກການອັນໃດເພື່ອຄຣິສຕຽນຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນເມື່ອບໍ່ມີຄຳສອນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າອັນໃດຜິດແລະຖືກ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອຊອກເອົາຫລັກການແກ້ຕໍ່ບັນຫາໃນຊີວິດໃນເມື່ອບໍ່ມີຄຳສອນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າອັນໃດຜິດແລະຊອບເກີດຂຶ້ນ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ຄວາມຮູ້ເຖິງເສຣີພາບຂອງຄຣິສຕຽນນັ້ນຄວນເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃຫ້ດີເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຮັກໃນການເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນອື່ນຜູ້ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈເຖິງເສຣີພາບທີ່ຄຣິສຕຽນມີ. ເສຣີພາບແມ່ນໝາກຫົວໃຈຂອງຂ່າວປະເສີດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ, “ພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ແລະຄວາມຈິງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກທ່ານເປັນອິສະຣະ.” (ໂຍຮັນ 8:32). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຮົາອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຄວາມບາບ ແຕ່ພວກເຮົາມີເສຣີພາບບໍ່ໃຫ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຮົາອອກຈາກກົດບັນຍັດຕ່າງໆ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ກົດເກນ ແລະເຮັດຕາມຮີດຄອງສາສນາແຕ່ຢ່າງໃດເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ. ການທີ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍບໍ່ໄດ້ແມ່ນການກິນຊີ້ນໝູ ຫລືຢ່າງໄປໂກໃນວັນຊາະບາໂຕ ຫລືເດີນທາງໄປສູ່ເມືອງບໍລິສຸດ. ບໍ່ແມ່ນເຮັດຢ່າງນັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນເພາະຍ້ອນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນອົງພຣະຄຣິດຕ່າງໆ. ສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນຄວນຮູ້ຈັກແລະເຂົ້າໃຈດີເຖິງເຮືອງເສຣີພາບນີ້.

ຊາວຄຣິສຕຽນບາງຄົນໃນເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ຄົ້ນພົບເສຣີພາບ. ພວກເຂົາໄດ້ພົ້ນຈາກການເປັນທາດຂອງການເຮັດຕາມທຳທຽມ ຕາມຮີດຄອງປະເພນີຕາມສາສນາຄືທຳພິທີຂຳຣະລ້າງ ຫລືກິນອາຫານຕາມທຳນຽມ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມພົ້ນນັ້ນມາດ້ວຍທາງພຣະຄຸນ ແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານໃຫ້. ພວກ

ເຂົາຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈດີ ແລະສັບສົນເຖິງຫລາຍເລື່ອງ, ແຕ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກວ່າພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍໃຫ້ເຂົາມີອິສະຣະ.

1. ຄໍາຖາມເຖິງເລື່ອງເສຣີພາບ:

ໃນທີ່ສຸດພວກຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທສັບສົນບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງເສຣີພາບ. ພວກເຂົາພາກັນຜິດຖຽງກັນ ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຮ້ອງຂໍໃຫ້ອາຈານໂປໂລສອນເຂົາເຖິງເລື່ອງເສຣີພາບນີ້.

ຄຣິສຕຽນບາງຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກບໍ່ສະບາຍໃຈທີ່ຄົນອື່ນໃຊ້ເສຣີພາບເພາະພວກເຂົາຍັງບໍ່ຫລົງລືມຊີວິດເກົ່າທີ່ພວກເຂົາອອກມາ. ພວກທີ່ອອກຈາກສາສນາຢິວ ແລະພວກຕ່າງຊາດໃນເມື່ອມາເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ລືມຊີວິດເກົ່າ.

ໃນເມືອງໂກຣິນໂທມີວິຫານຂອງພວກຕ່າງຊາດ ຄົນພວກນີ້ໄດ້ນໍາເອົາສັດຢ່າງດີໄປຖວາຍບູຊາຕໍ່ພຣະຂອງພວກເຂົາ, ຊື່ນຈໍານວນນຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ເຜົາ ແລະຈໍານວນນຶ່ງເຈົ້າຂອງນໍາເອົາກັບບ້ານ ຫລືເອົາໄປຂາຍທີ່ຕະຫລາດ. ຄຣິສຕຽນສ່ວນຫລາຍບໍ່ສາມາດສັງເກດໄດ້ວ່າຊື່ນໃນຕະຫລາດນັ້ນໄດ້ຖືກເອົາໄປຖວາຍໃນວິຫານຂອງພວກຕ່າງຊາດຫລືບໍ່.

ມີຄຣິສຕຽນເຮັດຕາມກົດໝາຍໃນເມືອງໂກຣິນໂທເຊື່ອວ່າການທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນແທ້ນັ້ນບໍ່ຕ້ອງກິນຊື່ນທີ່ເອົາໄປຖວາຍມາແລ້ວ ຖ້າກິນກໍເປັນການເຂົ້າຮ່ວມກັບນະມັສການກັບພວກຕ່າງຊາດ. ຍັງມີຄຣິສຕຽນອີກກຸ່ມນຶ່ງຜູ້ໄດ້ພົບກັບເສຣີພາບໃນຊີວິດໃນອົງພຣະຄຣິດ ພວກເຂົາບໍ່ລັງກຽດໃນການກິນຊື່ນທີ່ເອົາໄປຖວາຍມາແລ້ວ ເພາະພວກເຂົາເຊື່ອວ່າບໍ່ມີພຣະອື່ນນອກຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຊື່ນທີ່ພວກຕ່າງຊາດຖວາຍນັ້ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃດເລີຍ ຈຶ່ງເປັນສາຍເຫດໃຫ້ພວກເຂົາກິນໄດ້ຢ່າງສະບາຍ.

ໃນການໃຊ້ເສຣີພາບຢ່າງກ້າຫານນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນຜູ້ເຮັດຕາມກົດໝາຍຜິດໃຈ ເພາະຢ້ານຄຣິສຕຽນໃໝ່ພາກັນກິນຊື່ນທີ່ຖວາຍມາແລ້ວ ແລ້ວພວກເຂົາຈະສະດຸດໃຈວ່າເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງເຂົ້າຮ່ວມກັບການນະມັສການຂອງພວກຕ່າງຊາດ. ໃນເມື່ອຄຣິສຕຽນອາຈຸໂສກິນຊື່ນທີ່ຖວາຍມາແລ້ວນັ້ນມັນ ອາດກາຍເປັນທາງແນະນໍາເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃໝ່ຄິດວ່າ ການເຂົ້າຮ່ວມກັບການນະມັສການກັບພວກຕ່າງຊາດບໍ່ຜິດຫຍັງບໍ່?

ຈະເປັນແນວໃດໃນເມື່ອເພື່ອນບ້ານທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດເຊີນຄຣິສຕຽນຜູ້ຖືກຂໍຮະມາແລ້ວໄປກິນບາບີຄົວ ຫລື ສະເຕັກ, ແນ່ນອນຊື່ນນັ້ນໄດ້ຖືກຖວາຍມາກ່ອນແລ້ວ. ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າ ທ່ານຈະຍອມກິນຊື່ນທີ່ຖວາຍມາແລ້ວນັ້ນບໍ່? ຫລືທ່ານຄິດວ່າກິນໄດ້ເພາະຄຣິສຕຽນມີເສຣີພາບ ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານອັນໃດ?

2. ເປັນການຜິດ ຫລືການຖືກ:

ການທີ່ກິນຊື່ນທີ່ຖວາຍຮູບພຣະມາແລ້ວນັ້ນເປັນການຜິດ ຫລືການຖືກ? ຕາມຄໍາສອນຂອງອາຈານໂປໂລແລ້ວຄໍາຕອບນັ້ນມັນຂຶ້ນກັບສະພາບການ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອ້າງເຖິງຄໍາເວົ້າຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ມີຄວາມຮູ້ໃນບົດ 10:23 (ເບິ່ງ 1 ກຣທ 6:12), ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າອອກມາຢ່າງວ່ອງໄວວ່າບາງສິ່ງຢ່າງເຮັດໄດ້ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຢ່າງທີ່ເຮັດນັ້ນເປັນການຖືກຕ້ອງ. ຄວາມຖືກຕ້ອງນັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຮັກຫລາຍກວ່າຄວາມຮູ້ (1 ກຣທ 8:1).

ພວກຄຣິສຕຽນຜູ້ຖືກໄຖ່ມາແລ້ວນັ້ນເຊື່ອວ່າພວກເຂົາມີສິດທິໃນການກິນຊີ້ນ. ອາຈານໂປໂລກໍເຫັນນໍາພວກເຂົາດ້ວຍ. ອາຈານໂປໂລເຫັນດີນໍາກໍເພາະວ່າມີແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງແທ້ນັ້ນມີແຕ່ອົງດຽວ ຖ້າຈະກິນຊີ້ນຖວາຍແກ່ພຣະອື່ນນັ້ນກໍບໍ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃດ. ແຕ່ເພິ່ນບອກໃຫ້ຄຣິສຕຽນເບິ່ງໃນສ່ວນເລິກຂອງຫລັກການຂອງຄວາມຮັກ ຫລາຍກວ່າສິດທິໃນການກິນຊີ້ນໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ທ່ານຄົງ ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງຕົນໄດ້ 60 ປີມາແລ້ວເວລາລາວຍັງເປັນຊາຍໜຸ່ມອາຍຸ 20 ປີ. ຊາຍນີ້ໄດ້ເລົ່າເຖິງຄາວລາວພົບພຣະເຢຊູ ລາວອ້າງວ່າຕັ້ງແຕ່ລາວຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູ ລາວປະການຫລິ້ນວາຍ ໂອລິນເພາະລາວຄິດວ່າຖ້າຫລິ້ນຄືເກົ່າກໍເຫັນວ່າຊີວິດຂອງລາວບໍ່ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງແຕ່ຢ່າງໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງເຫດຜົນທີ່ທ່ານຄົງປະການຫລິ້ນວາຍ ໂອລິນເພາະໃນຄຣິສຕະຈັກພວກເຂົາຍັງມີຄົນຫລິ້ນວາຍ ໂອລິນໃນວົງດິນຕຣີໃຫຍ່. ມີເພື່ອນຂອງລາວຄົນນຶ່ງບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງວ່າການທີ່ທ່ານຄົງປະການຫລິ້ນວາຍ ໂອລິນນັ້ນເພາະທ່ານຄົງເຄີຍຫລິ້ນໃນໂຮງແມ່ຈ້າງ ແລະບ່ອນເຕັ້ນລໍາຕ່າງໆ ຖ້າລາວຍັງຫລິ້ນຢູ່ລາວກໍຍັງຢູ່ກັບຊີວິດເກົ່າ ນັ້ນແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈແລະເຫດຜົນທີ່ລາວປະການຫລິ້ນວາຍ ໂອລິນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານຄົງເຂົ້າໃຈວ່າອົງພຣະຄຣິດໄດ້ປົດປ່ອຍລາວແລ້ວ ແລະການຫລິ້ນວາຍ ໂອລິນບໍ່ເຫັນວ່າຜິດອັນໃດ. ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າຖ້າທ່ານຄົງຫລິ້ນວາຍ ໂອລິນເປັນການຜິດບໍ່? ສໍາລັບທ່ານຄົງເປັນການຜິດ ຄວາມສໍານຶກຜິດແລະຊອບບໍ່ໃຫ້ລາວເຮັດເໝືອນຊີວິດເກົ່າ.

ມີຄຣິສຕຽນໃໝ່ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວແລະຫາກໍມາຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາເຄີຍກິນຊີ້ນຊຶ່ງເອົາໄປຖວາຍຮູບພຣະມາແລ້ວ ໃນເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນເປັນການເຂົ້າຮ່ວມກັບການຂາບໄຫວ້. ໃນເມື່ອພວກເຂົາມາເປັນຄຣິສຕຽນ ຄວາມສໍານຶກຜິດແລະຊອບຂອງພວກເຂົາບໍ່ຍອມໃຫ້ເຂົາເຮັດຄືເກົ່າ. ສໍາລັບຄຣິສຕຽນມາຈາກຕ່າງຊາດແລ້ວກິນຊີ້ນຊຶ່ງຖືກເອົາໄປໄຫວ້ພຣະທຽມນັ້ນເປັນການຜິດ.

3. ໃຫ້ໃຊ້ເສຣີພາບເພື່ອປໂຍດຂອງຄົນອື່ນ:

ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າຄຣິສຕຽນອະນຸຍາດໃຫ້ກິນຊີ້ນຢ່າງໃດກໍໄດ້, ແຕ່ມັນອາດບໍ່ເປັນຜົນປໂຍດຕໍ່ບາງຄົນ. ການກິນຊີ້ນຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຄົນອື່ນຕ້ອງສະດຸດໃຈໃນຄວາມເຊື່ອ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນກັບຄືນໄປຫາສາສນາເດີມເປັນການບໍ່ດີ. ຍິ່ງໄປກ່າວນັ້ນ ຄົນບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງເສຣີພາບທີ່ມີໃນອົງພຣະເຢຊູ ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອອາດຕີຄວາມໝາຍຜິດ ແລະກາຍເປັນກໍາແພງໃນການເປັນພະຍານ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ການກິນຊີ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມສໍາຄັນອັນໃດຕໍ່ຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມັນອາດມີຄວາມສໍາຄັນກັບຄົນອື່ນໆ.

ພວກເຮົາອາດເປັນຄົນຖືກຕ້ອງ ແຕ່ຕ້ອງໃຫ້ຄິດເຫັນຄົນອື່ນນອກຈາກຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງເຮົາ. ທ່ານອາດມີຫລັກຄວາມເຊື່ອຖືກຕ້ອງດີ ແລະຍັງມີຄວາມຜິດເພາະຄົນອື່ນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ເໝືອນກັບອາຈານໂປໂລກ່າວ 1 ໂກຣິນໂທ 8:1 “ຄວາມຮູ້ເຮັດໃຫ້ອວດຕົວ ແຕ່ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ.” ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ຄວາມຮັກຊະນະຄວາມຮູ້.

ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງຈັດການກັບນິສັຍທີ່ບໍ່ສົມຄວນໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ. ຖ້າມີຄົນຖາມເພື່ອເອົາຊະນະເພາະຄວາມອິດສາ ພວກເຮົາກໍຕ້ອງຕອບດ້ວຍຄວາມຮັກ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍໃຈໂກດຮ້າຍ. ຄຣິສຕຽນຈໍາເປັນຕ້ອງໃຊ້ເສຣີພາບໃນອົງພຣະຄຣິດໂດຍເຫັນແກ່ຄົນອື່ນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໃໝ່ ແລະຜູ້ຍັງບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ

ເລີຍ. ຢ່າເຮັດໃຫ້ຄົນນຶ່ງຄົນໃດຫລົງຈາກຄວາມເຊື່ອໄປດ້ວຍການປະຕິບັດຂອງພວກເຮົາ. ຈະເປັນການຫລິ້ນວາຍໂອລົນ ກິນຊີ້ນ ຫລືສິ່ງໃດໆທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສະດຸດໃຈ. ຢ່າເຮັດໃຫ້ການເປັນພະຍານຂອງພວກເຮົາເສັຽໄປ.

4. ບໍ່ຕ້ອງເຮັດສິ່ງຜິດເຖິງມີເສຣີພາບ:

ພວກເຮົາຮູ້ແກ່ໃຈວ່າພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນເສຣີແລ້ວໃນອົງພຣະຄຣິດ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມຮັກພວກເຮົາຍອມເສັຽສະລະບໍ່ໃຊ້ເສຣີພາບນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມ. ເສຣີພາບນັ້ນບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາມີສິດທິເຮັດຫຍັງກໍໄດ້. ຄວາມຈິງແລ້ວເສຣີພາບນັ້ນແມ່ນພວກເຮົາມີເສຣີບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ. ຄວາມຮັກບັງຄັບເສຣີພາບຂອງເຮົາ.

ມີນັກເທດສິນນຶ່ງໃນສັຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ດຣ. ໄອຣິນຊາຍ (1876-1951) ໄດ້ກ່າວຕໍ່ຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກເວລາພັກໄປກິນເຂົ້າປ່າວັນນຶ່ງເພາະໃນງານນັ້ນມີຄົນນຶ່ງມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຈາກອິສລາມ. ມີຄົນນຶ່ງທີ່ໄປໃນງານນັ້ນໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ໃສ່ຊີ້ນກ້ອນນຶ່ງໃຫ້ຄົນເຊື່ອໃໝ່ຄົນນັ້ນກິນ. ກ່ອນກິນຊາຍຄົນນັ້ນເລີຍຖາມວ່າໃນເຂົ້າຈີ່ນັ້ນມີຫຍັງ? ຜູ້ເອົາໃຫ້ກໍຕອບວ່າແມ່ນເຂົ້າຈີ່ທາງໃນມີຊີ້ນໝູ. ຊາຍຄົນນັ້ນກໍບໍ່ຍອມຮັບເອົາເຂົ້າຈີ່ກ້ອນນັ້ນ. ຜູ້ເອົາໃຫ້ນັ້ນບໍ່ດີໃຈເລີຍກ່າວຕໍ່ຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຖືກໂຖ່ແລ້ວ ພວກເຮົາມີເສຣີພາບກິນໄດ້ທຸກຢ່າງ.

ຄົນເຊື່ອໃໝ່ຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດີວ່າຕົນເອງມີເສຣີໃນການກິນຊີ້ນໝູ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມີເສຣີຄືກັນໂດຍບໍ່ຕ້ອງກິນກໍໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຄອບຄົວ ແລະໄປຍາມພວກເຂົາປິລະເທື່ອ ເວລາໄປເຖິງບ້ານຂອງພໍ່ເພິ່ນຈະຖາມວ່າ, ພວກເຊື່ອຜິດໄດ້ສອນເຈົ້າໃຫ້ກິນຊີ້ນໝູນັ້ນຫລືບໍ່? ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຕອບພໍ່ວ່າໄດ້ກິນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມາໃນບ້ານຂອງພໍ່ຕອດໄປ. ແຕ່ຖ້າຕອບເພິ່ນວ່າ, ບໍ່, ຊີ້ນໝູບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໄປໃນປາກຂອງລູກຈັກເທື່ອ ພວກພໍ່ແມ່ກໍຈະຕ້ອນຮັບໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານ ແລະມີໂອກາດເປັນພະຍານຕໍ່ພວກເພິ່ນເຖິງຄວາມຍິນດີທີ່ມີໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເມື່ອມາເປັນຄຣິສຕະຈັກແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າມີເສຣີກິນຊີ້ນໝູຫລືບໍ່ກິນກໍໄດ້.”

ສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນກໍເປັນສິ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລມີຢູ່ໃນຈິດໃຈເວລາເພິ່ນກ່າວວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍກິນແລະດື່ມຫລືຈະເຮັດສິ່ງໃດກໍດີ ຈົ່ງເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ຢ່າເປັນຕົ້ນເຫດເຮັດໃຫ້ພວກຍິວແລະພວກຕ່າງຊາດ ຫລືຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າສະດຸດໃຈ...ໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ປໂຍດສ່ວນຕົວ ແຕ່ເຫັນແກ່ປໂຍດຂອງຄົນທັງຫລາຍ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ພົ້ນ.” (1 ໂກຣິນໂທ 10:31-33).

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຮູ້ວ່າພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສຕະຈັກມີເສຣີພາບ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງກົດເກນ ຫລືເປັນຂ້າທາດຂອງຄົນນຶ່ງຄົນໃດ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງໃນເມື່ອຕັດສິນໃຈໃນການດຳລົງຊີວິດ. ການຕັດສິນໃຈໃຊ້ເສຣີພາບທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນກັບຄວາມຮັກຫລາຍກວ່າຄວາມຮູ້ ຫລືຄວາມສາມາດ. ຍິ່ງໄປຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ໃຫ້ໃຊ້ເສຣີພາບເພື່ອນຳເອົາຄຳສັ່ງເສີນ

ມາສູ່ພຣະເຈົ້າ. ການໃຊ້ສິດທິກັບເສຣີພາບຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນເຮັດຕາມໃຈໄດ້, ເຮັດອັນໃດກໍໃຫ້ເປັນການນໍາການສັຣເສີນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາຈຶ່ງເປັນຄົນສລາດໃນເຣື່ອງນີ້.

ຄໍາຖາມ

1. ອ່ານໂຣມ 14:1-15:6. ຄໍາສອນໃນບົດນີ້ເອົາທຽບກັບຄໍາສອນຂອງອາຈານໂປໂລໄດ້ແນວໃດໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 8?
2. ມີບັນຫາອັນໃດຄຣິສຕຽນໃນທຸກວັນນີ້ ຖ້າຈະເອົາໄປທຽບກັບບັນຫາເຖິງການກິນຊີ້ນຖວາຍບູຊາໃນສັມຍທີ່ນຶ່ງໃນເມືອງໂກຣິນໂທ?
3. ການທີ່ມີເສຣີພາບນີ້ຄຣິສຕຽນມີສິດເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ແມ່ນບໍ່? ໃນສະພາບໃດຄຣິສຕຽນຈໍາເປັນຕ້ອງໃຊ້ເສຣີພາບໃຫ້ມີຂອບເຂດ?
4. ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງກົດບັນຍັດເຖິງວັນຊະບາໂຕໃນສັມຍເດີມ. ການກະທໍາຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກຢິວອິດອັດ. ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄໍາສອນຂອງໂປໂລ, ຫລືວ່າບາງຄັ້ງພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຕົວຢ່າງໃນການໃຊ້ເສຣີພາບ ເຖິງແມ່ນມີບາງຄົນບໍ່ດີໃຈນໍາແມ່ນບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ດີ

<u>ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	1 ໂກຣິນໂທ 12:1-14; 12:27-13:3
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ:</u>	1 ໂກຣິນໂທ 8:1-11:1
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຄຣິສຕຽນຕ້ອງໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອແບ່ງປັນສິ່ງດີ ແລະເພື່ອພຣະກາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນອົງພຣະຄຣິດ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຕາມທຳນຽມຂອງພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນ ທ່ານເຫັນວ່າການແບ່ງປັນໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ທ່ານບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອຊອກຫາທາງໃຫ້ລົງມືເພື່ອໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານຂອງພຣະເຈົ້າໃນການແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ດີ ແລະເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດເປັນອັນນຶ່ງກັນດຽວກັນ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄັມພິເປັນພັດທະນາທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະວິນຍານຝຶກສອນຄົນທີ່ເຊື່ອໃຫ້ຮູ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານ ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຄືພຣະວິທານ ແລະເຮັດໃຫ້ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ. ມີຄົນຫລາຍໆຄົນໄດ້ຖາມເຖິງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໃນປະເທດຂອງຄຣິສຕະຈັກມາແລ້ວ. ພວກເຂົາໄດ້ເລີ້ມມີຄຳຖາມເວລາອົງພຣະວິນຍານສະເດັດລົງມາຫາພວກສາວິກໃນວັນເພນເຕຄອສເຕ ເວລານັ້ນພວກສາວິກພາກັນເວົ້າພາສາແປກໆ. ຜູງຊົນທີ່ຢູ່ໃນເຫດການນັ້ນໄດ້ຖາມກັນແລະກັນວ່າ, “ສິ່ງນີ້ເປັນໄປດ້ວຍຢ່າງໃດ?” ແຕ່ມີບາງຄົນໄດ້ຫົວຂວັນ, ຄິດວ່າພວກທີ່ເວົ້າພາສາແປກນັ້ນເພາະພາກັນເມົາເຫລົ້າ. (ກຈກ 2:12-13).

ຄຳຖາມນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ຄົນໄດ້ແບ່ງແຍກອອກເປັນກຸ່ມແຕ່ນັ້ນມາ. ສຳລັບພວກເຮົາທີ່ເປັນຄະນະບັບຕິສແລ້ວບໍ່ຄ່ອຍເວົ້າເຖິງອົງພຣະວິນຍານເທົ່າໃດ ຍ້ານວ່າຖ້າເວົ້າເຖິງອົງພຣະວິນຍານແລ້ວ ພວກເຮົາອາດກາຍເປັນພວກຮ້ອງໄຫ້ ກາຍເປັນຄົນຍົກມືໃນເວລາຮ້ອງເພງແລະເທສນາ. ພວກເຮົາບໍ່ຢາກສ່ຽງແລະບໍ່ເປີດໂອກາດຄົນເຮັດຢ່າງບໍ່ມີລະບຽບ.

ຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງໂກຣິນໂທເປັນຄຣິສະຈັກແບ່ງແຍກ. ບາງຄົນໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເວົ້າເຖິງອົງພຣະ

ວິນຍານຢ່າງໜັກໂດຍສະເພາະການເວົ້າພາສາແປກໆໃນເວລານະມັສການ. ແຕ່ບາງຄົນກໍເບິ່ງຕໍ່າໃນການເຮັດດັ່ງນັ້ນ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມພວກຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍເຊື່ອວ່າອົງພຣະວິຍານທ່າງານເວລາສິດສອນເທສນາ ແລະສຶກສາພຣະຄຳຢ່າງສົບເພື່ອໃຫ້ເກີດມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມຂຶ້ນ. ຢ່າງນັ້ນອາດຄຣິສຕຽນເຫັນວ່າຄົນເຮົາແຕກຕ່າງກັນ ໂດຍສະເພາະເວົ້າເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພຣະວິນຍານໃນຄຣິສຕະຈັກ. ທຸກວັນນີ້ຄົງບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຫຍັງຫລາຍເຖິງເຮືອງນີ້ແມ່ນບໍ່?

1. ເຂົ້າໃຈເຖິງອົງພຣະວິນຍານ:

ພວກຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງໜ້າທີ່ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດທ່າງານໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຈະເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນໄດ້ຢ່າງໃດໃນເມື່ອຄົນເຮົາບໍ່ຄືກັນ? ອົງພຣະວິນຍານມີຫລາຍອົງບໍ່ທີ່ເຮັດວຽກກັບຫລາຍຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ?

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນມີບາງຄົນຄິດວ່າຕົນເອງເປັນຄຣິສຕຽນດີກວ່າຄົນອື່ນເພາະພວກເຂົາເວົ້າພາສາແປກໆໄດ້ ການເວົ້າພາສາແປກໆໄດ້ນັ້ນພວກເຂົາຄິດວ່າຕົນເອງເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານ. ການເວົ້າອວດໂຕຢ່າງນັ້ນບໍ່ຊ່ວຍອັນໃດໃນການສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນ.

ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນຄຣິສຕະຈັກ ແຕ່ເຫັນວ່າເຂົາພາກັນຜິດຖຽງກັນ ແລະແຕກແຍກເຖິງເຮືອງອົງພຣະວິນຍານ. ຄວາມຈິງແລ້ວອົງພຣະວິນຍານເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນພາກັນເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ. ແຕ່ຍ້ອນການຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖິງການນັ້ນເປັນການທຳລາຍຄຣິສຕະຈັກຊື່າ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຮ້ອງຂໍໃຫ້ອາຈານໂປໂລສອນເຂົາເຖິງເຮືອງອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ. ກ່ອນອື່ນອາຈານໂປໂລເຕືອນພວກເຂົາວ່າອົງພຣະວິນຍານນັ້ນມີແຕ່ອົງດຽວ, ຖ້າຜູ້ໃດຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະມີອົງພຣະວິນຍານ. ແມ່ນພຣະວິນຍານອົງດຽວທ່າງານໃນຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນເພື່ອຊົງປະທານຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ຄົນມີພຣະພອນຫລາຍຢ່າງແຕກຕ່າງກັນ.

ອາຈານໂປໂລກ່າວເຖິງລາຍຊື່ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ລາຍຊື່ຂອງພຣະຣາຊທານນີ້ຍັງມີຂຽນໄວ້ຢູ່ອີກຫລາຍບ່ອນໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ ແລະລາຍຊື່ທີ່ເວົ້າເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານບໍ່ມີແຕ່ເທົ່ານີ້. ຍັງບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມໂຣມ 12:6-8; ເອເຟໂຊ 4:11; ແລະ 1 ເປໂຕ 4:10-11.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ພວກຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທຮູ້: ປັນຍາ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມເຊື່ອ, ປົວພະຍາດ, ເຮັດການອິດທິຣິດ, ປະກາດພຣະທັມ, ສັງເກດວິນຍານຕ່າງໆ, ປາກພາສາແປກໆ, ແປພາສາແປກໆ. ແລະເພິ່ນຍັງເພີ່ມລາຍຊື່ຂອງພຣະຣາຊທານໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດ 12 ຄື: ອັດສາວິກ, ຄຣູບາອາຈານ, ຜູ້ປົກຄອງ. ຂອງພຣະຣາຊທານທຸກອັນນັ້ນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ. ຂອງພຣະຣາຊທານເຫລົ່ານີ້ມາຈາກອົງພຣະວິນຍານອົງດຽວ, ແຕ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເປັນຄົນແຕກຕ່າງກັນແລະຮູ້ຈັກຫລາຍໆວິທີ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານ, ແຕ່ບໍ່ມີທຸກຢ່າງທີ່ຂຽນມານີ້.

ໃນທຸກວັນນີ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຄຳຖາມເຖິງເຮືອງປາກພາສາແປກໆ. ໃນຕອນນີ້ໃນປຶ້ມໂກຣິນໂທ ການເວົ້າພາສາແປກໆອາດເປັນຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ມີໂຍດໃນເວລາຄົນເວົ້ານັ້ນບໍ່ມີຈິດໃຈຕິດຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າ ບໍ່ເໝືອນກັບວັນເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ. ໃນຕອນນີ້ມີບາງຄົນເຊື່ອວ່າການເວົ້າພາສາແປກໆນັ້ນໄດ້ຈົບແລ້ວຫລັງຈາກວັນນັ້ນ ບໍ່ຈຳ

ເປັນຈະເອົາມາໃຊ້ເປັນສິ່ງວັດແທກຄວາມເຊື່ອ. ແຕ່ບາງຄົນກໍຍັງເຊື່ອວ່າການເວົ້າພາສາແປກໆນັ້ນຍັງເປັນຂອງພຣະຣາຊທານສຳຄັນຢູ່. ອາຈານໂປໂລຍັງມີຄຳຖາມເວລາເວົ້າພາສາແປກໆໃນສະຖານນະມັສການຮວມເປັນກຸ່ມໃຫຍ່.

2. ທຸກຄົນເປັນຮ່າງກາຍດຽວ:

ມີເພງຊື່ວ່າ “ທະຫານຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ” ໄດ້ເວົ້າວ່າ “ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ແຕກແຍກກັນ ພວກເຮົາເປັນຮ່າງກາຍດຽວກັນ” ຜູ້ແຕ່ງເພງນີ້ອາດໄດ້ອ່ານ 1 ໂກຣິນໂທ 12 ນີ້ເປັນຢ່າງດີ. ອາຈານໂປໂລຍັງເວົ້າຊ້ຳອີກວ່າ ຄຣິສຕະຈັກເປັນເໝືອນຮ່າງກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ຮ່າງກາຍມີອະວັຍະວະຫລາຍຢ່າງແຕ່ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອກາຍອັນດຽວກັນ. ຖ້າມີສ່ວນໃດຂາດໄປກໍເຫັນວ່າຮ່າງກາຍນັ້ນພິການ. ສົມມຸດວ່າທ່ານຂາດນີ້ວມີໄປທ່ານຈະເປັນແນວໃດ? ທ່ານອາດຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດີເໝືອນມີນີ້ວ ມີຄົບ. ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າມັນເປັນການລຳບາກຖ້າຮ່າງກາຍມີແຕ່ໜ່ວຍຕາ, ບໍ່ມີຫູແລະພາກສ່ວນອື່ນໆ.

ອະວັຍະວະໃນຮ່າງກາຍນີ້ບໍ່ຄວນຈະມີຄວາມອິດສາກັນ. ຖ້າຫຼືຄິດວ່າຫຼືບໍ່ສຳຄັນເໝືອນຕານັ້ນກໍເປັນຄວາມຄິດຜິດເພາະໃນຮ່າງການຕ້ອງການທັງສອງຢ່າງ ເໝືອນທຸກພາກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍ. ນັ້ນແມ່ນຮູບພາບຂອງຄຣິສຕະຈັກ ພຣະກາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ເປັນທີ່ສົມບູນໄດ້ໃນເມື່ອຂາດພາກສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງໄປ. ທ່ານບໍ່ສາມາດເວົ້າຕໍ່ຄົນອື່ນວ່າຖ້າຜູ້ອື່ນມີຂອງພຣະຣາຊທານແຕກຕ່າງກັບທ່ານແລ້ວ ຂອງພຣະຣາຊຂອງຄົນອື່ນບໍ່ສຳຄັນອັນໃດຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. ເຊັ່ນດຽວທ່ານບໍ່ສາມາດຕັດຕົວເອງອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກເພາະທ່ານມີຂອງພຣະຣາຊຕ່າງໝູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າກັບພັລຍາມັກໄປເບິ່ງດົນຕີ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກຄົນເຄາະລະຄັງສາມຫລ່ຽມ. ຄົນນີ້ນັ່ງທາງຫລັງໝູ່ ລາວລໍຖ້າຈົນເຖິງຫົວໜ້າບອກໃຫ້ລາວຕີລາວກໍລຸກຂຶ້ນເຄາະລະຄັງປະສານສຽງກັບຄົນອື່ນຢ່າງໜ້າສະອອນ. ຜູ້ຕີລະຄັງນີ້ອາດມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍ ເປັນສຽງນ້ອຍ ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີສຽງລະຄັງກໍເປັນການບໍ່ຄົບ. ລະຄັງອາດເປັນພາກສ່ວນນ້ອຍ ແຕ່ຖ້າທຸກຄົນຕີແຕ່ລະຄັງ ກໍເຫັນວ່າບໍ່ມ່ວນ. ໃນເມື່ອຫລາຍຄົນຫລິ້ນຄົນລະຢ່າງໃນເມື່ອຫລິ້ນພ້ອມກັນສຽງດົນຕີນັ້ນກໍຈັບໃຈແລະມ່ວນຫຼີ້ສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກນັກແຕ່ງ ແລະຂຽນດົນຕີຈິ່ງຂຽນໃຫ້ຜູ້ຫລິ້ນຄົນລະແນວເພື່ອເອົາມາປະສານສຽງກັນ ຄົນລະພາກ ຄົນລະສ່ວນ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນຄົນວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ດີບໍ່ຕ້ອງການຄຣິສຕະຈັກ.” ນັ້ນເປັນຄວາມຄິດຜິດ ທ່ານມີຊີວິດຄຣິສຕຽນປາສຈາກຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ກໍເໝືອນຄົນເຄາະລະຄັງຄົນດຽວ. ບໍ່ພຽງແຕ່ທ່ານຕ້ອງການຄຣິສຕະຈັກ ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກກໍຕ້ອງການທ່ານໃຫ້ເປັນພາກສ່ວນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍສົມບູນ. ເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ ທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ.

ຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທບໍ່ເຂົ້າໃຈລະຫວ່າງການເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ແລະການຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມື. ເປັນໜ້າເສັງດ້າຍຄຣິສຕຽນບໍ່ມັກຄວາມແຕກຕ່າງໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນນັ້ນເຮັດໃຫ້ມີການຂັດຂ້ອງບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ. ແຕ່ໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານແລ້ວ ພຣະອົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາສລອງຄວາມແຕກຕ່າງໃນການເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດໃຫ້ສຳເລັດ.

3. ທາງທີ່ດີເລີດ:

ບັນຫາຂອງຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທນັ້ນບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາບໍ່ມີຂອງພຣະຣາຊທານ. ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາຂາດຄວາມຮັກ. ຄວາມແຕກຕ່າງຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮັກແລ້ວກໍເປັນເຫດໃຫ້ຜິດຖຽງກັນ ແລະແຍກອອກເປັນກຸ່ມ. ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າຖ້າແມ່ນທ່ານສາມາດເວົ້າພາສາຂອງເທວະດາໄດ້ ແຕ່ຂາດຄວາມຮັກ, ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ທ່ານມີນັ້ນກາຍເປັນຂອງໝົດຄ່າໄປແລ້ວ. ຖ້າແມ່ນທ່ານສາມາດເທສນາເໝືອນເປໂຕ ຫລືເປັນຄົນສລາດເໝືອນອາຈານໂປໂລ ຫລືມີຄວາມເຊື່ອເໝືອນອັບຣາຮາມ ແຕ່ຂາດຄວາມຮັກໄປ ທ່ານກໍບໍ່ມີປໂຍດ. ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢ່າງເຂົ້າກັນໄດ້.

ມັນບໍ່ແປກຫຍັງທີ່ຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ແຍກອອກໄປກຸ່ມນັ້ນກຸ່ມນີ້ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງວຽກງານຂອງອົງພຣະວິນຍານ, ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວທີ່ແຕກຕ່າງກັນນີ້ມາຈາກພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ກັນແລະກັນເລີຍ.

ຄວາມຮັກນັ້ນຕ້ອງເຮັດແຕ່ສິ່ງເປັນປໂຍດຕໍ່ຄົນອື່ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຕົວເອງ. ຄວາມຮັກເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄົນອື່ນເວລາຄົນອື່ນນໍາເອົາຂອງພຣະຣາຊທານມາໃຊ້ເພື່ອເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ຄວາມຮັກບໍ່ແມ່ນອິດສາຕໍ່ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຜູ້ອື່ນໄດ້ຮັບ, ແລະບໍ່ອວດອ້າງເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຕົນມີຢູ່. ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ມີການສລອງຂອງພຣະຣາຊທານແຕກຕ່າງກັນເພື່ອຮ່ວມມືຮັບໃຊ້ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ທ່ານ ຊາລີ ເປັນນັກບິນທີ່ຈົບຈາກໂຮງຮຽນການບິນຊັ້ນສູງຂອງທະຫານເຮືອ ລາວຂັບຍົນຮີບໃນປາງສິງຄາມວຽດນາມ. ຫລັງຈາກບິນໄດ້ 75 ເທື່ອຍົນຂອງລາວຖືກຍົງຕົກໂດຍເຄື່ອງຕໍ່ສູ້ອັນທັນສັມຍ. ສ່ວນທ່ານ ຊາລີ ໄດ້ໂຕນຈ້ອງລົງແລະຖືກພວກສັດຕູຈັບເປັນຊະເລີຍ. ລາວຖືກຄຸກຂອງພວກຄອມມິວນິສເປັນເວລາເຖິງຫົກປີ. ລາວໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງປະສົບການແກ່ຫລາຍຄົນໄດ້ຟັງຫລັງຈາກໄດ້ປົດປ່ອຍ.

ວັນນຶ່ງທ່ານ ຊາລີ ພາພັດຍາໄປກິນເຂົ້າທີ່ຮ້ານອາຫານແຫ່ງນຶ່ງ ມີຄົນຈາກອີກໂຕະນຶ່ງເຂົ້າມາທັກທາຍວ່າ, “ເຈົ້າແມ່ນ ຊາລີບໍ່? ເຈົ້າເປັນນັກບິນທີ່ສັດຕູຍົງຕົກໃນປະເທດວຽດນາມແມ່ນບໍ່?” ທ່ານຊາລີ ເລີຍຖາມຄືນວ່າ, “ທ່ານຮູ້ເຮືອງຢ່າງນີ້ໄດ້ແນວໃດ” ຄົນນັ້ນຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນພັບຈ້ອງໃຫ້ທ່ານ ເຫັນວ່າຈ້ອງນັ້ນເຮັດໜ້າທີ່ຂອງມັນແມ່ນບໍ່?” ໃນທີ່ສຸດທັງສອງຄົນໄດ້ຈັບມືກັນ ແລະກ່າວວ່າຖ້າຈ້ອງນັ້ນບໍ່ດີຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ມີຊີວິດມາເຖິງວັນນີ້ ທ່ານ ຊາລີກ່າວຂຶ້ນ.

ທ່ານ ຊາລີກັບບ້ານແລະນອນບໍ່ຫລັບໝົດຄືນ ລາວພະຍາຍາມຫວນຄືນວ່າຄົນທີ່ທົບຈ້ອງໃຫ້ລາວນັ້ນເປັນຄົນຢ່າງໃດເວລາເປັນທະຫານໜຸ່ມ. ຊາລີ ຄິດວ່າລາວອາດໄດ້ພົບຄົນນັ້ນມາຫລາຍໆເທື່ອແລ້ວ ແຕ່ໃນເວລານັ້ນບໍ່ເຄີຍຖາມສະບາຍດີເພາະຕົນເອງເປັນນັກຂັບຍົນຮີບເກັ່ງກ້າ ແລະຄົນພັບຈ້ອງນັ້ນເປັນພຽງທະຫານຊັ້ນນ້ອຍທໍາມະດາ.

ທ່ານ ຊາລີ ນັ່ງຄິດຢູ່ຄົນດຽວວ່າ ທະຫານຜູ້ພັບຈ້ອງໃຫ້ລາວນັ້ນໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນເຮືອຫລາຍຊົ່ວໂມງຕໍ່ວັນ ໂດຍບໍ່ມີໃຜເຫັນແລະຮູ້ຈັກ. ລາວເຮັດໜ້າທີ່ຂອງລາວຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ແລະລະມັດວັງໂດຍຮູ້ວ່າຊີວິດຂອງຄົນໃຊ້ຈ້ອງນັ້ນຢູ່ກັບສິມຂອງຕົນ. ສິມມຸດວ່າ ທະຫານຄົນນັ້ນບໍ່ຢາກເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເພາະເປັນວຽກຕໍ່າ ໂດຍ

ຄິດວ່າຖ້າບໍ່ໄດ້ເປັນນັກບິນແລ້ວກໍບໍ່ຢາກເຮັດວຽກດີ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມທະຫານຄົນນັ້ນເຮັດໜ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ ແລະດີທີ່ສຸດຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ຊີວິດຂອງນັກບິນຄືທ່ານ ຊາລີ ລອດມາໄດ້.

ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ຄຣິສະຕຽນມີພຣະພອນເພື່ອຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃຫ້ເປັນຜົນປະໂຫຍດໃນການເສີມສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ບາງຄົນເປັນນັກບິນຂັບຍົນຮີບ ແລະຄົນອື່ນບາງຄົນເປັນພຽງນັກພັບຈ້ອງ ແຕ່ທັງສອງນີ້ຈຳເປັນທີ່ສຸດ. ບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະຣາຊທານທຸກອັນຮັບໃຊ້ທີ່ຄົນອື່ນມອງເຫັນຄື: ນັກເທດ, ຄຣູສອນ, ຫລື ຜູ້ນຳ. ບາງຄົນເຮັດວຽກຮັບໃຊ້ທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ເຫັນ ແລະບໍ່ຍ້ອງ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມຖ້າທ່ານເຮັດໜ້າທີ່ຕາມຂອງພຣະຣາຊທານແລ້ວເພື່ອພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ຄົນທັງຫລາຍມີຊີວິດຢູ່ແລະໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູ ກໍຍ້ອນທ່ານເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ໜ້າທີ່.

ຄໍາຖາມ

5. ໃຫ້ຫວນຄິດເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ອາຈານໂປໂລເວົ້າມາ? ຂອງພຣະຣາຊຂອງທ່ານແຕ່ລະຢ່າງໄດ້ເອົາປະກອບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານບໍ່?
6. ສໍາຣວດເບິ່ງຕົນເອງ. ຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ທ່ານ? ເອົາໄປທຽບໃນລາຍຊື່ໃນພຣະຄໍາພີວ່າທ່ານມີອັນໃດອີກແດ່? (ໂຣມ 12:6-8; ອຟຊ. 4:11 ແລະ 1 ປຕ 4:10-11) ທ່ານຈະໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານຂອງທ່ານແນວໃດໃນຄຣິສຕະຈັກ?
7. ທ່ານຈະເຫັນພ້ອມບໍ່ກັບຄໍາເວົ້າວ່າ, “ເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ດີນັ້ນທ່ານຕ້ອງເປັນພາກສ່ວນຂອງຄຣິສຕະຈັກ” ເປັນຫຍັງທ່ານເຫັນພ້ອມ ຫລືບໍ່ເຫັນພ້ອມ?
8. ທ່ານຄິດໄດ້ບໍ່ວ່າມີຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດອີກທີ່ພຣະຄໍາພີບໍ່ໄດ້ກ່າວມາ?

ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຂອງພຣະຣາຊທານ

1. ການໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນຕ້ອງເປັນການໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ອົງພຣະເຢຊູ (1 ກສທ 12:3).
2. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຕົ້ນຕໍຂອງພຣະຣາຊທານທຸກຢ່າງ. (12:6)
3. ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານ (12:7)
4. ການໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານນີ້ເພື່ອເຮັດການດີບໍ່ແມ່ນເອົາມາໃຊ້ເພື່ອຕົນເອງ (12:7)
5. ຂອງພຣະຣາຊທານທຸກຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອຮັບໃຊ້ (12:14-26)
6. ຂອງພຣະຣາຊທານບາງອັນເປັນປະໂຫຍດຫລາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ (12:31;14:19)
7. ຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ເພື່ອສະແດງຄວາມຮັກເພື່ອຜົນດີຂອງຄົນອື່ນ (13:1-13)
8. ການໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ຖືກຕ້ອງນັ້ນຄືເພື່ອສ້າງຄວາມເປັນນໍ້ານຶ່ງໃຈດຽວກັນ ບໍ່ແມ່ນສ້າງຄວາມແຕກແຍກ (1 ກສທ. 12-13)

ບົດຮຽນທີ 6

ຍົດໝັ້ນຄວາມຫວັງໃນການຄົ້ນພຣະຊົນ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	1 ໂກຣິນໂທ 15:3-20, 35-44, 50-57
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	1 ໂກຣິນໂທ 15
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຄວາມຈິງໃນການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນບອກວ່າວັນນຶ່ງພວກຄຣິສຕຽນກໍເປັນເໝືອນກັນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ມັນມີຄວາມສັມພັນພຽງເທົ່ານີ້ບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄຳສອນຂອງອາຈານໂປໂລກຽວກັບການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະບອກເຖິງຄວາມຫວັງກັບການຄົ້ນຈາກຕາຍຂອງຕົນເອງເໝືອນກັນ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອາຈານໂປໂລພະຍາຍາມຕອບຄຳຂ້ອງໃຈຂອງໂທເມືອງໂກຣິນໂທຊຶ່ງເປັນເຮືອງຍາກ. ເພິ່ນໄດ້ຕອບເຮືອງຍາກນີ້ຊຶ່ງກ່ຽວກັບການຄົ້ນພຣະຊົນ. ເຮືອງສັບສົນແມ່ນການແຕກແຍກເປັນກຸ່ມນັ້ນກຸ່ມນີ້ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ (1 ກອທ 1:10). ການແຕກແຍກນັ້ນມາຈາກຫລາຍທາງ: ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກບໍ່ຄືກັນ, ເຮືອງການຢ່າຮ້າງ ແລະການແຕ່ງງານໃໝ່; ເຮືອງຄຣິສຕຽນກິນຊີ້ນທີ່ເອົາໄປຖວາຍແກ່ພຣະທຽມ, ແລະເຮືອງຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ, ແລະທີ່ສຸດແມ່ນເຮືອງການໃຊ້ເພດສັມພັນຜິດພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ (1 ກອທ 5:12). ຂອງອົງພຣະເຢຊູເປັນສິ່ງເຕືອນພວກເຮົາວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາບໍ່ເປັນຄວາມງົມງາຍ. ໃນເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາຄວາມຫວັງຂອງເຮົາຈະກາຍເປັນຈິງຄືເຮົາຈະໄດ້ຮັບຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ.

ເວລານ້ຳຖ້ວມຊູນາມິໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 2004 ທີ່ປະເທດອິນເດັງ ມີວັດຂອງພວກຮິນດູຖືກທຳລາຍເຫລືອຝາກ້ຳນຶ່ງແລະ ຮູບພຣະບັນຂນາດໃຫຍ່ເທົ່າຕົວຄົນເຮົາສອງສາມຮູບຕັ້ງຢູ່. ຮູບພຣະນັ້ນເນັ້ງທັບຝາ ແລະມີໂຕໜັງສີຂຽນສລັກໄວ້ໃນພື້ນໄມ້ອັດວ່າ, “ຍັງມີຄວາມຫວັງສຳລັບອົພິບເໝືອນເຮົາແດ່ບໍ່?”

ຫລາຍຄົນໃນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມສຸກເສີນເໝືອນຊູນາມິໃນປະເທດອິນເດັງກໍຕາມ. ພວກເຮົາໃນປະເທດອະເມຣິກາກໍພົບກັບຄວາມຕາຍ ຄວາມທຸກເລື້ອຍໆ. ທາງຫລັງຄຣິສຕະຈັກກໍຍັງມີປ່າຊ້າຊຶ່ງ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳພິທີສົ່ງສະການໃຫ້ຫລາຍໆຄົນມາແລ້ວ. ພວກເຂົາຍັງມີຄວາມຫວັງຢູ່ບໍ່? ໃນອະນາຄົດ ພວກເຮົາຜູ້ຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນທຸກວັນນີ້ກໍຈະຖືກເອົາໄປຝັງໄວ້ກັບພວກເພິ່ນ ຫລືຕາມບ່ອນອື່ນໆ. ຍັງມີຄວາມ ຫວັງສຳລັບພວກເຮົາຢູ່ບໍ່?

1. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນແລະຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່: (1 ໂກຣິນໂທ 15:3-11)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ເຕືອນພວກຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ ແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ເປັນຫົວໃຈຂອງຂ່າວປະເສີດ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາກໍຍິດພົ້ນໃນການຄືນພຣະຊົນນີ້. ຖ້າ ພວກເຮົາບໍ່ເທສນາເຣື່ອງການຄືນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາກໍບໍ່ມີອັນໃດທີ່ຈະເທສນາ ແລະ ຊ້ຳບໍ່ພໍພວກເຮົາກໍໝົດຄວາມຫວັງຢ່າງໜ້າສົງສານ.

ໃນເມື່ອອາຈານໂປໂລໄດ້ເທສນາເຣື່ອງການຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດນັ້ນ ແມ່ນເພິ່ນ ໄດ້ຖ່າຍທອດທຳນຽມອັນດີເລີດ. ເພິ່ນຖືວ່າເປັນທຳນຽມກໍເພາະວ່າສິ່ງທີ່ເທສນານັ້ນສືບມາຈາກຄຣິສຕຽນ ໃນສມັຍເດີມ. ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະບອກໃຫ້ທຳນຽມນີ້ໄດ້ເລີ້ມມາຈາກຂໍ້ໃດອາດຈະເລີ້ມມາຈາກຂໍ້ 3 ແລະສລຸບລົງໃນຂໍ້ 5. ຂ່າວປະເສີດຢ່າງສັ້ນໆມີຢູ່ວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນ ໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ ແລະໄດ້ຄືນ ມາຈາກຕາຍອີງຕາມພຣະຄຳພິກ່າວໄວ້. ພຣະເຢຊູບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຄືນມາຈາກຕາຍເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຍັງໄດ້ ປາກົດຕົວໃຫ້ຫລາຍຄົນໄດ້ເຫັນ ຊຶ່ງເປັນພະຍານວ່າພຣະອົງໄດ້ຄືນມາແທ້ ແລະຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່. ສິ່ງນີ້ ແມ່ນໄດ້ຖ່າຍທອດມາໃຫ້ຂ່າວຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທ.

ເຫດຜົນອັນນຶ່ງທີ່ຂ່າວຄຣິສຕຽນໄດ້ເຊື່ອກໍເພາະອົງພຣະເຢຊູປາກົດຕົວຫລັງຈາກຕາຍ. ໃຜຈະເຊື່ອ ເຣື່ອງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໃນເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູຄືນມາ? ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ເປໂຕຜູ້ ອ່ອນພຽງທັງໆທີ່ລາວມີຊື່ເປັນໝາກຫິນ. ແຕ່ຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ລາວເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ພຣະເຢຊູ ກໍຍັງເອີ້ນໃຫ້ລາວຄືນມາຮັບໃຊ້. ສ່ວນສາວິກຜູ້ອື່ນຍັງສົງສັຍຄື ໂທມາ ພຣະອົງກໍຍັງສະເດັດມາໃຫ້ເຫັນເ ພືອນກັນ. ພຣະເຢຊູຍັງປາກົດຕົວໃຫ້ຄືນເຫັນຫລາຍກວ່າ 500 ຄົນ. (1 ກອທ 15:6). ພຣະເຢຊູກໍຍັງ ປາກົດຕົວຕໍ່ນ້ອງຊາຍ ຢາໂກໂບ. ເຫັນວ່າຢາໂກໂບບໍ່ຈື່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເພາະພຣະອົງຢູ່ໃນສະພາບຍິ່ງ ໃຫຍ່. ສຸດທ້າຍ ອາຈານໂປໂລເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຜູ້ຄືນມາຈາກຕາຍໃນທາງເມືອງດາມາເຊ. ອາຈານໂປ ໂລຜູ້ຂົ່ມເຫັງກັບກາຍມາເປັນອັຄສາວິກຄົນຄຳສັນ.

2. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄຮ້ຜົນ: (1 ໂກຣິນໂທ 15:12-20)

ຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທມີບັນຫາໃນຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຜູ້ຄືນມາຈາກຕາຍ. ພວກເຮົາໄດ້ ຖືກພວກກຣິກຊັກຈູຈິດໃຈ ບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອເຖິງເຣື່ອງຄືນມາຈາກຕາຍ. ພວກເຮົາມີບັນຫາກັບຄຳສອນເຣື່ອງຈິດ ວິນຍານທີ່ບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະການຄືນມາຈາກຕາຍດ້ານຮ່າງກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນໃຈພວກໃນເມືອງໂກຣິນໂທທີ່ພວກເຮົາປະຕິເສດ ບໍ່ເຊື່ອຄືນຕາຍແລ້ວຄືນມາ ເພາະ ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍເຄີຍເຮັດພິທີສົ່ງສະການມາຫລາຍແລ້ວ ແລະກໍຍັງບໍ່ທັນເຫັນຄືນໃດຄືນມາເລີຍ. ຂ້າພະ ເຈົ້າເຫັນແຕ່ຊື່ຜູ້ຕາຍລົງໜັງສືພິມ ແລະກໍຍັງໄດ້ອ່ານຂ່າວວ່າຄືນພວກນັ້ນບໍ່ຄືນມາຈັກຄືນ. ໃນຄວາມນຶກຄິດ ຂອງມະນຸດແລ້ວການຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມ ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າສິ່ງກົງກັນຂ້າມ. ການຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນບໍ່ເປັນສິ່ງໄຮ້ສາຣະ ຫລືບໍ່ມີເຫດຜົນ ເພາະອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຄືນມາຈາກຕາຍແທ້. ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າການຄືນມາຈາກຕາຍບໍ່ມີຈັກ ເທື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຜິດເຖິງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຄົນປະຕິເສດການຄືນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວປະເສີດທັງໝົດ. ຖ້າປາສຈາກການຄືນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ຄຳເທສນາທັງໝົດຂອງອາຈານໂປໂລກໍໄຮ້ຄວາມ ໝາຍ ແລະເປັນໜ້າສົງສານທີ່ສຸດ. ຖ້າຄຳເທສນານັ້ນຜິດກໍເຫັນວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມ ໝາຍອັນໃດ ພວກເຮົາເສັງເວລາທີ່ໄດ້ເຊື່ອໃນຜູ້ສອນປອມ.

ຕາມຄຳເທສນາຂອງອາຈານໂປໂລແລ້ວ ພວກທີ່ເຊື່ອໃນເມືອງໂກຣິນໂທມີຄວາມໝາຍ ແລະຄວາມ ຫວັງຫລາຍທີ່ສຸດ. ຝູງຊົນເຊື່ອວ່າສິ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລເທສນານັ້ນເປັນຄວາມຈິງແລະໄດ້ປຸງແປງຊີວິດຂອງ ພວກເຂົາທີ່ສຸດ. ຖ້າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄຮ້ປໂຍດ ຂ່າວປະເສີດນັ້ນກໍເປັນຄວາມຈິງວ່າອົງພຣະ ຄຣິດໄດ້ຄືນມາຈາກຕາຍແທ້.

ພຣະຄຣິດໄດ້ຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະພວກຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ຮູ້ແນ່ແທ້. ການຄືນມາ ຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປັນເຄື່ອງເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍຊຶ່ງເປັນສັດ ຕຣູອັນສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດ.

3. ຮ່າງກາຍດ້ານຈິດວິນຍານ: (1 ໂກຣິນໂທ 15:35-44)

ຈະເປັນແນວໃດໃນເມື່ອຄົນຕາຍແລ້ວຄົນມາມີຊີວິດໃໝ່? ຄົນທີ່ຕາຍໃນທະເລ ແລະພວກເຮົາບໍ່ມີຊີ້ນ ເຫລືອຢູ່? ສຳລັບຄົນທີ່ຕາຍມານານແລ້ວ ຮ່າງກາຍກໍເປັນຂີ້ຝຸ່ນໝົດແລ້ວ? ສ່ວນຜູ້ຕາຍໃໝ່ແລະຮ່າງກາຍ ກໍເອົາໄຟຈູດເຜົາແລ້ວ? ພວກເຮົາຈະຄືນມາໃນສະພາບຮ່າງກາຍຢ່າງໃດ? ຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ອາດຈະຕອບ ໄດ້ຍາກ, ແຕ່ອາຈານໂປໂລໃຫ້ຄຳແນະນຳວ່າເວລາຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ພວກເຮົາຈະມີກາຍເປັນແນວໃດ ແທ້. ເພິ່ນຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ຄິດເຫັນຮ່າງກາຍດ້ານຈິດວິນຍານ.

ຮ່າງກາຍດ້ານຈິດວິນຍານນັ້ນແຕກຕ່າງກັບຮ່າງກາຍມະນຸດ. ມີນັກສາສນາສາດຫລາຍຄົນຄິດວ່າເວລາ ນັ້ນພວກເຮົາຈະມີຮ່າງກາຍເໝືອນອົງພຣະເຢຊູຫລັງຈາກພຣະອົງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍຄື ພຣະເຢຊູບໍ່ຢູ່ໃນ ຂອບເຂດຂອງວັນເວລາ. ອາຈານໂປໂລທຽບຮ່າງກາຍໃໝ່ເປັນເໝືອນແກ່ນຜັກຕົກລົງໄປໃນດິນ ເມື່ອເກີດ ມາອີກກໍກາຍເປັນຢ່າງອື່ນທີ່ດີແລະໃຫຍ່ກວ່າ. ຜົນລະປູກນັ້ນແມ່ນພາກສ່ວນຂອງແກ່ນນັ້ນ, ແຕ່ເຫັນວ່າ ເວລາບົ່ງອອກກໍບໍ່ເໝືອນແກ່ນທີ່ປູກລົງດິນ.

ມີບັງສອງຕົວເຫັນແມງກະເບື້ອບິນຢູ່ເທິງຫົວ ຕົວນຶ່ງກ່າວວ່າ ໂຕບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ບິນໄດ້ແມ່ນບໍ່ ເຖິງແມ່ນຈະໃຊ້ເວລາເປັນລ້ານປີ. ບັງສອງໂຕນັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ເພາະອີກບ່ອນພວກເຮົາກໍຈະກາຍ ເປັນແມງກະເບື້ອທີ່ສວຍງາມແລະບິນໄດ້. ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຖືກປຸງແປງໄປດັ່ງນັ້ນແຫລະ. ເວລານີ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງວັນເວລາ ແຕ່ເຖິງຕອນນັ້ນພວກເຮົາມີຮ່າງກາຍຢູ່ເໝືອທັມມະຊາດ ເພາະພຣະເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດບໍ່ອອກນັ້ນ.

4. ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະໄດ້ຖືກປຸງແປງໄປ: (1 ໂກຣິນໂທ 15:50-57)

ຮ່າງກາຍດ້ານຈິດວິນຍານນັ້ນແຕກຕ່າງຫລາຍ. ຮ່າງກາຍດ້ານຈິດວິນຍານນີ້ບໍ່ຢູ່ໃນຄວາມຈຳກັດຂອງໂລກນີ້ ຄືມັນຈະບໍ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ພະຍາດ ຫລືຕາຍເປັນ. ຮ່າງກາຍດ້ານຈິດວິນຍານຈະໄດ້ທີ່ມັດ້ວຍກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ. (15:53). ການປ່ຽນແປງນີ້ເປັນສິ່ງຈຳເປັນເພື່ອຈະຢູ່ໃນໂລກໜ້າໄດ້. ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າ, ຊັ້ນແລະເລືອດບໍ່ສາມາເຂົ້າໃນຮາຊອານາຈັກສວັນໄດ້. (15:50). ຮ່າງກາຍເຮົາດຽວນີ້ສາມາດຢູ່ໃນໂລກນີ້ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຮ່າງກາຍດ້ານວິນຍານຈິດເໝາະສົມຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການປ່ຽນແປງຢ່າງນີ້ຈະໄດ້ເກີດຂຶ້ນເວລາອົງພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາ. ເຊື່ອວ່າບາງຄົນຄົງຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຮ່າງກາຍໃໝ່ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຕາຍເລີຍ. ສຳລັບພວກທີ່ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນຈະໄດ້ຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໂດຍສວມຮ່າງກາຍດ້ານຈິດວິນຍານຊຶ່ງຕາຍບໍ່ເປັນ.

ເຮືອງນີ້ແມ່ນຂ່າວດີສຳລັບຫລາຍຄົນ ແຕ່ສ່ວນຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທຮັບເອົາບໍ່ໄດ້ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຖືກສອນຈາກປັດສະຍາຂອງພວກກຣີກ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮັບເອົາການເທສນາຂອງອາຈານໂປໂລຍາກ. ທຳນຽມຂອງພວກຕາເວັນຕົກກໍເຊັ່ນກັນໄດ້ຖືກສິດສອນດ້ວຍຄວາມຮູ້ຂອງພວກກຣີກ ຖ້າຈະເຊື່ອອັນໃດນັ້ນຕ້ອງມີເຫດມີຜົນດີກ່ອນ ຕ້ອງເອົາວິທະຍາສາດມາໃຊ້. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າການຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ຈະເອົາຄວາມຮູ້ ຫລືວິທະຍາສາດມາໃຊ້ວັດແທກນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ແນວໃດກໍດີພວກເຮົາມີສິ່ງທີ່ບອກວ່າການຄົນມາຈາກຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ. ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ ນັ້ນເປັນສັນຍານວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ. ບໍ່ເປັນການແປກທີ່ອາຈານໂປໂລອ້າງເຖິງພຣະຄັມພິເດີມ ເອຊາຢາ ແລະ ໂຮເຊອາວ່າ “ຄວາມຕາຍໄດ້ຕົກເຖິງປະຣາຊັຍແລ້ວ, ໂອ ຄວາມຕາຍເຮີຍ, ຊັຍຊະນະຂອງມົງຢູ່ໃສ ໂອຄວາມຕາຍເຮີຍ, ໄລພິດຂອງມົງຢູ່ໃສ” (15:54-55).

ຄຳຖາມ

9. ທ່ານມີບັນຫາແນວໃດໃນການເຊື່ອການຄົນມາຈາກຕາຍ?
10. ມີບ່ອນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່ທີ່ສາມາດເອົາມາໃຊ້ເພື່ອບອກຄົນອື່ນໄດ້ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານບໍ່ໄຮ້ປໂຍດ?
11. ຖ້າອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ ທ່ານກໍຍັງເປັນເໝືອນຄົນຕາຍທັງເປັນ, ຊີວິດຂອງທ່ານຈະປ່ຽນຢູ່ໃນສະພາບໃດ?
12. ທ່ານເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຮ່າງກາຍດ້ານວິນຍານຈິດ ແລະຮ່າງກາຍຫລັງຄວາມຕາຍບໍ່?

ບົດຮຽນທີ 7

ໃຊ້ຄວາມທຸກລຳບາກຂອງທ່ານຊ່ວຍຄົນອື່ນໆ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ໂກຣິນໂທ 1:1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 2 ໂກຣິນໂທ 1: 1-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມທຸກລຳບາກໃນຊີວິດເປັນໂອກາດຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າແລະໃຊ້ປະສົບການນັ້ນຊ່ວຍຄົນອື່ນໆ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຈະອາສັຍທ່ານໄດ້ບໍ່ໃນການນຳເອົາການຊ່ວຍເຫລືອທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບໄປເລົ່າໂລມຄົນອື່ນໆ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍວິທີທາງຂອງໂປໂລເຮືອງຄວາມທຸກລຳບາກແລະຫາວິທີນຳຄວາມເລົ່າໂລມຂອງພຣະເຈົ້າໄປຫາຄົນອື່ນໆ.

ຄຳນຳ

ເພື່ອປົ່ນປົວຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງໂປໂລແລະຊາວໂກຣິນໂທ, ເພິ່ນໄດ້ແນະນຳການເລົ່າໂລມທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຄີຍຮັບຈາກຄົນອື່ນໆ. ຜູ້ເຊື່ອຫລາຍໆຄົນໃນປະເທດລາວໄດ້ປະສົບກັບຄວາມທຸກໂສກເພາະການຂົ່ມເຫັງທາງສາສນາ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບຍິງໝ້າຍຫລາຍຄົນແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກໂສກຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເພາະສາມີໄດ້ຖືກປະທານຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ຍ້ອນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ຍິງໝ້າຍເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກເກີນກວ່າຈະພັດລາໄດ້ ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຂົາເຈົ້າກໍມີຄວາມໝັ້ນໃຈແລະຄວາມຫວັງໃນຄວາມເຊື່ອ ເໝືອນດັ່ງໂປໂລຜູ້ບໍ່ເຄີຍທ້ຖອຍເພາະຄວາມທຸກລຳບາກ ແລະຄວາມຫວັງຂອງທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ສິ້ນສະເທືອນ (2ກອທ 1:7). ພວກຍິງໝ້າຍທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມທຸກໂສກໃນຊີວິດແລະໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃຈຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ນຳການເລົ່າໂລມຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃຫ້ຄົນອື່ນໆທີ່ກຳລັງພົບກັບຄວາມທຸກໂສກ.

1. ຄຳນັບ: (2 ໂກຣິນໂທ 1:1-2)

ໂປໂລເລີ້ມຈົດໝາຍ 2 ໂກຣິນໂທ ດ້ວຍຄຳທັກທາຍ (ຄຳນັບ) ຕາມປົກຕິ; ຕີໂມທຽວຜູ້ເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານແລະພີ່ນ້ອງໃນພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ຊ່ວຍຂຽນ. ຄຣິສຕຽນທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທຮູ້ຈັກຕີໂມທຽວດີ ເພາະທ່ານເຄີຍຮັບໃຊ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນມາກ່ອນ. ໂປໂລເອີ້ນຕົວເອງວ່າ “ອັດສາວິກ” ແລະເອີ້ນຕີໂມທຽວວ່າ “ພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ.”

ໂປໂລໄດ້ຮວມຄຣິສຕຽນທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທເຂົ້າເປັນຄົນກຸ່ມດຽວກັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຂວງອະຂາຢາ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າຄຣິສຕຽນທຸກຄົນເປັນອັນດຽວກັນ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ຕ່າງເຂດຫລືຕ່າງແດນກັນ.

ໃນສັມຍນີ້ກໍເຊັ່ນກັນ; ເຖິງວ່າພວກເຮົາຈະແຍກຢາຍກັນຢູ່ທົ່ວທຸກມຸມ ໂລກ ພວກເຮົາກໍຍັງເປັນຄົນພວກດຽວກັນ.

2. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວ: (2 ໂກຣິນໂທ 1: 3-5)

ແນ່ນອນ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວ; ພຣະເຈົ້າ, “ພຣະບິດາຜູ້ຊົງເມດຕາ” ແມ່ນ “ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເລົ່າລົມໃຈທຸກຢ່າງ” ແລະພຣະອົງຊົງພ້ອມສະເໜີທີ່ຈະຊ່ວຍພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫຼາຍ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ທຸກລຳບາກຢູ່ພຽງຜູ້ດຽວ. ສະນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງໄດ້ວາງພື້ນຖານນີ້ໄວ້ໃນຈິດໝາຍນີ້ວ່າ “ພຣະອົງຊົງເລົ່າລົມໃຈເຮົາໃນການທຸກລຳບາກທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະສາມາດໄດ້ເລົ່າລົມໃຈຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງໃດຢ່າງນຶ່ງ ດ້ວຍຄວາມເລົ່າລົມໃຈທີ່ເຮົາເອງໄດ້ຮັບມາຈາກພຣະເຈົ້າ.”

ໂປໂລບໍ່ໄດ້ບອກຜູ້ທີ່ຖືກທຸກໂສກໃຫ້ພາກັນຢູ່ດີສະບາຍ ແຕ່ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ນຳການເລົ່າລົມທີ່ໄດ້ຮັບໄປຫາຄົນອື່ນໆ ຕໍ່ໄປ; ພຣະເຈົ້າຜູ້ໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍໂປໂລຈາກຄວາມທຸກລຳບາກ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຊົງບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມລຳບາກໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າຈະຢູ່ ກັບລູກຂອງພຣະອົງທຸກຄົນຕະຫຼອດເວລາ.

3. ຄວາມຫວັງທີ່ແຈ້ມໃສສຳລັບມື້ອື່ນ: (2 ໂກຣິນໂທ 1:6-7)

ໂປໂລໄດ້ຮັບການເລົ່າລົມຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັດຊື່ໃນຍາມທຸກລຳບາກ; ທ່ານໄດ້ເລົ່າລົມຄົນອື່ນໃນການທຸກລຳບາກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຍູ່ນຳພວກເຮົາເວລາທຸກໂສກ ຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຮົານຳຄວາມຫວັງທີ່ແຈ້ມໃສໄປໃຫ້ຄົນອື່ນໆ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົານຳການເລົ່າລົມໄປໃຫ້ຄົນອື່ນໆ ຈຶ່ງຢ່າລືມວ່າການຕອບຮັບຄວາມທຸກໂສກຂອງແຕ່ລະຄົນບໍ່ຄືກັນ; ສະນັ້ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ເຮັດເພື່ອປົດປ່ອຍຄວາມລຳບາກຂອງຕົວເອງ ອາດຈະບໍ່ຊ່ວຍຄົນອື່ນ. ແຕ່ເປົ້າ ໝາຍໃນທີ່ນີ້ຄືຜູ້ທີ່ເຄີຍທຸກໂສກຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ເຫັນອີກເຫັນໃຈຜູ້ທີ່ກຳລັງທຸກໂສກຫຼາຍກວ່າບຸກຄົນມື້ບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການ.

ເພາະເຄີຍມີປະສົບການເຮືອງຄວາມທຸກລຳບາກ, ໂປໂລເຂົ້າໃຈສະພາບການຂອງຜູ້ເຊື່ອໃນເມືອງໂກຣິນໂທດີ. ທ່ານ ໄດ້ມີກຳລັງຈາກສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັນເພາະທ່ານກໍມີສ່ວນໃນຄວາມທຸກລຳບາກຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ; ໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າທັງຫຼາຍພຽນສູ້ທົນເອົາຄວາມທຸກ ເໝືອນຢ່າງເຮົາສູ້ທົນຢູ່ນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມຫວັງແນ່ນອນໃຈໃນເຈົ້າທັງຫຼາຍ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ມີສ່ວນໃນຄວາມທຸກສັນໃດ ເຈົ້າທັງຫຼາຍຈະໄດ້ມີສ່ວນໃນຄວາມເລົ່າລົມໃຈຂອງເຮົາສັນນັ້ນ” (ຂໍ້ 6-7).

4. ຖືກທຸບຕີ ແຕ່ກໍບໍ່ແຕກ: (2 ໂກຣິນໂທ 1: 8-11)

ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກຂອງທ່ານເພື່ອຊ່ວຍຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທໃຫ້ເຂົ້າໃຈ; ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການໝູນໃຈ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມທຸກລຳບາກຂອງຄົນອື່ນ. ໂປໂລບອກວ່າ ” ເຮົາ

ຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ເຮົາໃນແຂວງອາເຊັງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາໜ້າໃຈເຫລືອກຳລັງ ຈົນເຮົາໝົດຫວັງທີ່ຈະເອົາຊີວິດພົ້ນໄດ້” (ຂໍ້ 8).

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າແມ່ນຫຍັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບໂປໂລໃນຕອນນັ້ນ; ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍທ່ານຈາກຄວາມພິນາດ; ໂປໂລໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພາຍຫລັງວ່າ, “ເຮົາຖືກຄວາມທຸກລຳບາກອ້ອມຂ້າງ ແຕ່ບໍ່ເຖິງອັຕຕັດ ເຮົາຈົນປັນຍາ ແຕ່ຍັງບໍ່ໝົດຫິນທາງອອກ” (2 ກະທ 4: 8). ໂປໂລຮູ້ດີວ່າທ່ານມີຊີວິດຢູ່ທຸກວັນບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງຕົວເອງ ແຕ່ແມ່ນດ້ວຍອິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ແລະໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍໂປໂລຈາກພັຍອັນ ຕະລາຍຢູ່ສເມີ. ໂປໂລໄດ້ຝັງຄວາມຫວັງຂອງຕົນໃນພື້ນຖານອັນໝັ້ນຄົງນີ້.

ໂປໂລຢາກໃຫ້ຄວາມຫວັງທີ່ທ່ານມີໄດ້ລາມໄປເຖິງຄົນອື່ນໆ; ທ່ານໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າຜູ້ເຊື່ອທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ມີສ່ວນໃນຊັຍຊະນະຕໍ່ຄວາມທຸກລຳບາກຂອງທ່ານ ໂດຍການອ້ອນວອນຂອງພວກເຂົາ. ເພາະຜູ້ເຊື່ອໃນໂກຣິນໂທໄດ້ມີສ່ວນໃນຄວາມທຸກລຳບາກຂອງໂປໂລ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີສ່ວນໃນຊັຍຊະນະ ແລະຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງທ່ານດ້ວຍ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄວາມທຸກລຳບາກເປັນຄຳຈ້າງອັນນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍເພາະຄວາມເຊື່ອ. ໂປໂລໄດ້ພົບກັບຄວາມທຸກລຳບາກນາໆປະການເພາະຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະນຳຂ່າວປະເສີດໃຫ້ໄປເຖິງຄົນຕ່າງຊາດ.

ພຣະເຈົ້າຊົງປົດປ່ອຍແລະເລົ່າໂລມ. ຈາກຈິດໝາຍຂອງໂປໂລເຖິງຜູ້ເຊື່ອທີ່ໂກຣິນໂທສະບັບນີ້ ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ປົດປ່ອຍ; ພຣະອົງຍັງຊົງທຳງານຢູ່ໃນສັມຍນີ້ ແລະພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າພຣະອົງຈະຊົງປົດປ່ອຍພວກເຮົາໃນເວລາຂັດສົນ.

ເມື່ອໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເລົ່າໂລມຄົນອື່ນຕ່າງໄປ. ໂປໂລໄດ້ພົບຄວາມທຸກລຳບາກໃນຊີວິດ ເພື່ອທ່ານຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຜູ້ເຊື່ອທີ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກ. ເຊັ່ນດຽວກັນເມື່ອພວກເຮົາຜ່ານຄວາມທຸກລຳບາກແລ້ວ ພວກເຮົາກໍສາມາດເຂົ້າໃຈຄົນທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກ ແລະຍັງສາມາດທີ່ຈະເລົ່າໂລມ ແລະໝູນໃຈພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້.

ພວກເຮົາຈຳຕ້ອງມີສ່ວນກັບຜູ້ທີ່ກຳລັງທຸກລຳບາກ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຊັຍຊະນະຂອງຜູ້ນັ້ນ. ຄົນທົ່ວໄປມັກລົງສານຄົນທີ່ຖືກຄວາມລຳບາກ ແຕ່ມັກອິດສາຜູ້ທີ່ໄດ້ຊັຍຊະນະ.

ແຕ່ໂປໂລເຊື່ອວ່າພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ທັງສອງຢ່າງ ຄືຮ່ວມທຸກກັບຄົນທີ່ທຸກລຳບາກ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີກັບຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງຢາກໃຫ້ຊາວໂກຣິນໂທຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກລໍາບາກຂອງທ່ານ?
2. ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມທຸກລໍາບາກບໍ່? ພຣະອົງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຄວາມທຸກລໍາບາກເກີດຂຶ້ນບໍ່?
3. ໂປໂລໄດ້ຮັບກໍາລັງ ຫລືສິ່ງດີໆຢ່າງໃດແດ່ ໃນພຣະທັມຕອນນີ້?
4. ຄິດເຖິງຄວາມທຸກລໍາບາກທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານເອງ. ທ່ານໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ ຫລືປ່ຽນແປງແນວໃດແດ່?
5. ແມ່ນຫຍັງແດ່ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍທ່ານຫລາຍທີ່ສຸດໃນເວລາທ່ານກໍາລັງຢູ່ໃນຄວາມທຸກລໍາບາກ?
6. ທ່ານຈະບອກກັບບຸກຄົນທີ່ກໍາລັງໝົດຫວັງ ແລະຄິດວ່າຕົນເອງຈະຢູ່ຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ແນວໃດແດ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ປິ່ນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕຶງຄຽດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ໂກຣິນໂທ 1:12-2:13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ໂກຣິນໂທ 1: 12-2:13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການປິ່ນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ກຳລັງຕຶງຄຽດຈະຕ້ອງໃຊ້ຄວາມຈິງໃຈແລະເປີດແປນໃນການສື່ສານ ແລະມີຈິດໃຈທີ່ໃຫ້ອະພິຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີວິທີໃດທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບການປິ່ນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ກຳລັງຕຶງຄຽດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຫາວິທີທາງທີ່ຈະແກ້ໄຂຄວາມສັມພັນທີ່ກຳລັງຕຶງຄຽດໃນຊີວິດຂ້ອຍ ແລະເບິ່ງວິທີທີ່ໂປໂລໃຊ້ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມສັມພັນທີ່ຕຶງຄຽດຂອງເພິ່ນ.

ຄຳນຳ

ໂປໂລຕອບຄວາມສັມພັນທີ່ຕຶງຄຽດກັບຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທໂດຍການເວົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ, ອະທິບາຍທ່າທີຂອງທ່ານດ້ວຍຄວາມຮັກ, ພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍ ແລະຈະສືບຕໍ່ການດູແລ.

ທ່ານອາດຈະມີປະສົບການເຮືອງການປິ່ນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕຶງຄຽດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ. ເຖິງຈະມີການອະທິບາຍ ຫລືການຍົກໂທດໃຫ້ກັນແລະກັນແລ້ວກໍຕາມ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຄວາມສັມພັນຫລັງຈາກການຄືນດີຈະບໍ່ເປັນເໝືອນແຕ່ກ່ອນ; ຄວາມໃກ້ຊິດຈະຈືດຈາງລົງ; ການໄວ້ວາງໃຈກັນກໍຈະລົດໜ້ອຍລົງເຊັ່ນກັນ. ທຸກຄົນທີ່ເຄີຍມີປະສົບການໃນທຳນອງນີ້ ອາດຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງໂປໂລກຽວກັບຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານແລະຄຣິສຕະຈັກທີ່ໂກຣິນໂທ. ບົດຮຽນນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາຫລີກເວັ້ນບັນຫາປະເພດນີ້.

1. ການອວດອ້າງ: (2 ໂກຣິນໂທ 1: 12-14)

ຫລາຍຄົນຄິດວ່າໂປໂລເປັນຄົນມັກອວດອ້າງ; ເຮືອງນີ້ອາດຈະເປັນຄວາມຈິງ, ແຕ່ໃນຕອນນີ້ພວກເຮົາຈະເບິ່ງວ່າເປັນ ຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງອວດອ້າງ. ໂປໂລມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ; ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາເຫັນການອວດອ້າງໃນຈິດໝາຍ, ແຕ່ໃນເທື່ອນີ້ໂປໂລບໍ່ໄດ້ອວດອ້າງເຮືອງຕົວເອງ ແຕ່ໄດ້ອວດອ້າງເຮືອງພຣະເຈົ້າແລະເຮືອງຊາວຄຣິສຕຽນ ທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ.

ໂປໂລເຊື່ອວ່າເພິ່ນເອງໄດ້ປະພຶດຢ່າງມີສິລທັມ ໃນການເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນໄດ້ພິສູດຕົນເອງແລະຮູ້ວ່າເພິ່ນໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງກັບຊາວໂກຣິນໂທ “ດ້ວຍນ້ຳໃຈບໍ່ຮິສຸດແລະດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.” ໂປໂລ ອວດອ້າງໃນທຸກຢ່າງ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງເຮັດ ແລະເພື່ອພຣະ

ສ່ວນອື່ນຂອງພຣະອົງ. ໃນກໍລະນີນີ້ການອວດອ້າງກໍເປັນສິ່ງທີ່ດີເພາະໄດ້ອວດອ້າງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ແມ່ນຂອງໂປໂລເອງ.

ໃນສັມຍນີ້, ນັກກິລາ, ນັກທຸຣະກິດ, ແລະນັກການເມືອງມັກຈະອວດອ້າງເຮືອງຕົວເອງ; ນັກກິລາອວດສະຕິຕິ; ນັກການເມືອງອວດອ້າງວ່າໄດ້ເຮັດຫລາຍໆຢ່າງເພື່ອບ້ານເມືອງ; ນັກທຸຣະກິດອວດອ້າງສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອສັງຄົມ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແລະການສຶກສາ. ແຕ່ຄຣິສຕຽນຄວນຈະອວດອ້າງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳຜ່ານຊີວິດ ເພາະຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາໄດ້ງຽບໂພດຈົນຄົນທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດຮູ້ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ

2. ປຸ່ນແຜນການເດີນທາງ: (2 ໂກຣິນໂທ 1: 15-2:4)

ໃນສັມຍນີ້ການປຸ່ນແປງລາຍການເດີນທາງເກືອບຈະເປັນເຮືອງທັມມະດາ. ພະຍຸຝົນ, ຖ້ຽວບິນຊ້າ, ຫລືເຄື່ອງບິນຕິດຂັດ ເປັນເຫດໃຫ້ມີການປຸ່ນແປງ. ແຕ່ສໍາລັບໂປໂລ ເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ແມ່ນເຮືອງທີ່ເຮັດໃຫ້ເພີ່ນບໍ່ສາມາດກັບມາເຖິງໂກຣິນໂທຕາມນັດ. ໂປໂລຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໄປແວ່ໂກຣິນໂທຕອນທ່ານກັບໄປແຂວງມາເກໂດເນັງ. ການຜິດນັດ ຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຊາວໂກຣິນໂທຫລາຍຄົນເກີດຄວາມບໍ່ພໍໃຈ. ຫລາຍຄົນຄິດວ່າໂປໂລເປັນຜູ້ໄວ້ໃຈບໍ່ໄດ້.

ເອີ້ນພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊົງເປັນພຍານ, ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນໃນການປຸ່ນແຜນເດີນທາງໄປໂກຣິນໂທວ່າ, “ທີ່ເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງເມືອງໂກຣິນໂທນັ້ນກໍເພື່ອຈະງົດໂທດຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍໄວ້ກ່ອນ” (ຂໍ້ 23). ໂປໂລສະແດງຄວາມຈິງໃຈຂອງເພີ່ນ; ໂປໂລປຸ່ນແຜນການເດີນທາງໄປໂກຣິນໂທເພາະບໍ່ຢາກນໍາຄວາມທຸກໂສກມາໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ຕົວເພີ່ນເອງ (2 ກອທ 2: 1-3). ເຫດຜົນທີ່ໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ເພາະເພີ່ນມີ “ຄວາມທຸກລໍາບາກ ແລະ ຄວາມທຸກຮ້ອນໃຈຫລາຍ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຂຽນມາຍັງເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນດ້ວຍນໍ້າຕາໄຫລ” (ຂໍ້ 4).

ຈາກຄໍາເວົ້າຂອງໂປໂລໃນຈົດໝາຍສະບັບນີ້, ພວກເຮົາພໍຈະສລຸບໄດ້ວ່າຜູ້ເຊື່ອທີ່ໂກຣິນໂທ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຮັບແລະອ່ານຈົດໝາຍຄົງຍັງບໍ່ພໍໃຈໃນເຫດຜົນຕ່າງໆ; ສະນັ້ນການຍ້ຽມຢາມໃນຄັ້ງຕໍ່ໄປຈະຕ້ອງມີຄວາມທຸກໂສກແນ່ນອນ.

3. ໝາກແອບເປັນເໝົາໜ່ວຍນຶ່ງ: (2 ໂກຣິນໂທ 2: 5-11)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງບຸກຄົນທີ່ໄດ້ສ້າງຄວາມທຸກໂສກໃຫ້ແກ່ທ່ານ ແລະພີ່ນ້ອງບາງຄົນໃນເມືອງໂກຣິນໂທ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜ; ແຕ່ມີນັກສາສນາສາດບາງຄົນບອກວ່າຄວນຈະແມ່ນຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດສິນທັມແລ້ວມາອວດອ້າງຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ (1 ກອທ 5:1-8). ແຕ່ກໍບໍ່ມີພຣະທັມຂໍ້ໃດທີ່ບອກວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນມີເຈຕນາທີ່ຈະສ້າງບັນຫາ ໃຫ້ກັບໂປໂລແລະຄະນະຂອງເພີ່ນ.

ຈາກພຣະທັມພາກຕໍ່ໄປພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດ ໄດ້ຖືກລົງໂທດແລ້ວ (ຂໍ້ 6). ນອກນັ້ນໂປໂລຍັງແນະນຳຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ “ຍົກໂທດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນ ແລະໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄວາມບັນເທົາທຸກກໍດີກວ່າ ຍ້ານວ່າຄົນນັ້ນຈະຈົມລົງໃນຄວາມທຸກໂສກອັນເຫລືອລົ້ນ” (ຂໍ້ 7). ໂປໂລບອກວ່າ “ເຮົາວອນຂໍພວກເຈົ້າໃຫ້ສະແດງຄວາມຮັກຢ່າງຄັກແນ່ນັ້ນອີກ” (ຂໍ້ 8). ການໃຫ້ອະພິຍ ແລະການສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຜູ້ທີ່ກັບໃຈແລ້ວ ເປັນປັດຈັຍສຳຄັນໃນການຮັກສາຄວາມສາມັກຄີ ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ.

4. ຄົນກະວົນກະວາຍທີ່ເມືອງໂທອາດ: (2 ໂກຣິນໂທ 2: 12-12)

ຕິໂຕຊຶ່ງເປັນເພື່ອນຮັບໃຊ້ຂອງໂປໂລໄດ້ຄ້າງຢູ່ເມືອງໂກຣິນໂທ; ເພິ່ນອາດຈະເປັນຜູ້ທີ່ນຳຈິດໝາຍສະບັບກ່ອນນີ້ມາໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກ ແລ້ວຈະຕ້ອງຮີບກັບໄປພົບໂປໂລທີ່ເມືອງໂທອາດ. ຈິດໝາຍຂອງໂປໂລສະບັບນັ້ນໄດ້ສ້າງຄວາມທຸກໂສກໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ໃນຂະນະດຽວກັນໂປໂລກໍໄດ້ໄປທີ່ເມືອງໂທອາດເພາະ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໄຂ່ຂອງທາງໃຫ້” (ຂໍ້ 12). ໂປໂລໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະຄຣິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແຕ່ “ເຖິງປານນັ້ນເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມສະບາຍໃຈ ເພາະບໍ່ໄດ້ພົບຕິໂຕນັ້ນຂອງເຮົາທີ່ນັ້ນ” (ຂໍ້ 13).

ໂປໂລໄດ້ຢູ່ທີ່ເມືອງໂທອາດພຽງໜ້ອຍດຽວເພາະຄວາມກະວົນກະວາຍເຣື່ອງພີ່ນ້ອງທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ ແລະເຣື່ອງບໍ່ໄດ້ພົບຕິໂຕຕາມນັດໝາຍ. ໂປໂລເປັນນັກປະກາດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສມັຍແຮກຂອງຄຣິສຕະຈັກ; ເພິ່ນໄດ້ປະກາດຢ່າງເກີດຜົນ ທັງໄດ້ຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກແລະຜູ້ນຳໄວ້ຫລາຍໆແຫ່ງ. ແຕ່ຄວາມກະວົນກະວາຍເຣື່ອງຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂປໂລປະກາດບໍ່ໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ຫລາຍຄັ້ງພວກເຮົາກໍເຄີຍເສັງໂອກາດໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຍ້ອນຄວາມກະວົນກະວາຍແລະຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ.

ນຳບົດຮຽນໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ

ການຂັດແຍ່ງຫລືການເຂົ້າໃຈຜິດໃນຄວາມສັມພັນເປັນເຣື່ອງທີ່ຫລືກໄດ້ຍາກ; ສະນັ້ນການແກ້ໄຂຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດໃນຄອບຄົວ, ໃນໂຮງຮຽນ, ໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຫລືໃນທີ່ທຳການຈະຕ້ອງອາສັຍພື້ນຖານທີ່ໝັ້ນຄົງ. ຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຫລັກສຳລັບການແກ້ປັນຫາຕ່າງໆໃນຊີວິດຂອງໂປໂລ; ພວກເຮົາຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍຈະຕ້ອງຕັ້ງຢູ່ໃນພື້ນຖານດຽວກັນ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮູ້ຈັກຜ່ອນສັ້ນຜ່ອນຍາວໃຫ້ກັນແລະກັນ ແລະພ້ອມທີ່ຈະຟັງຄົນອື່ນ ເຖິງວ່າການເຮັດເຊັ່ນນີ້ຈະສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ຕົວເອງ.

ປັນຫາໃນຊີວິດຂອງໂປໂລສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ, ຄວາມຮັກທີ່ເພິ່ນມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະຄວາມປາຖນາທີ່ຈະສ້າງບັນຍາກາດໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ຈົ່ງເບິ່ງຄວາມສັມພັນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຄວາມສັມພັນທີ່ທ່ານຮູ້ວ່າກຳລັງຈະແຕກຕ້ອງແຕກຕໍ່ໄປ; ມີນິຕິມື້ທີ່ຈະຕ້ອງປິ່ນປົວຄວາມສັມພັນໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ຈົ່ງຮຽນຈາກປະສົບການຂອງໂປໂລເພາະນັ້ນຄືນຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມເພື່ອພິຈາະນາ

1. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງໂອ້ອວດ? ການໂອ້ອວດເໝາະສົມໃນເວລາໃດ?
2. ໂປໂລໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ “ບັນດາພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈົງໂດຍພຣະເຢຊູ ເພາະເຫດສັນນີ້ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ອາແມນ” (2 ກອທ 1:20). ໂປໂລໝາຍເຖິງຫຍັງ? ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຈິງໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່?
3. ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນວ່າເພິ່ນບໍ່ເດີນທາງໄປເມືອງໂກຣິນໂທໃນຕອນນັ້ນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄວາມທຸກໂສກໄປເຖິງພີ່ນ້ອງໃນທີ່ນັ້ນ. ເວລາໃດແດ່ເປັນເວລາທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບການຕິດຕໍ່ກັບຄົນອື່ນເພື່ອຫລີກເວັ້ນການສ້າງ ຄວາມເຈັບປວດເພີ່ມເຕີມ?
4. ໂປໂລພ້ອມທີ່ຈະຍົກໂທດບຸກຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນທຸກໂສກ ຖ້າຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທພ້ອມທີ່ຈະຍົກໂທດໃຫ້ ຄົນໆນັ້ນ. ທ່ານເຄີຍຢູ່ໃນສະພາບເຊັ່ນນັ້ນບໍ່? ທ່ານເຄີຍເປັນຜູ້ບໍ່ຍອມຍົກໂທດໃນສະພາບນັ້ນບໍ່?
5. ທ່ານຄິດວ່າໂປໂລຄວນເດີນທາງໄປໂກຣິນໂທບໍ່? ເຖິງວ່າການໄປຈະສ້າງຄວາມທຸກໂສກໃຫ້ກັບພີ່ນ້ອງ? ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງແດ່ຈາກໂປໂລ ແລະຜູ້ເຊື່ອທີ່ໂກຣິນໂທໃນພຣະທັມຕອນນີ້?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ປະເມີນຜົນງານຮັບໃຊ້ດ້ວຍມາຕຖານທີ່ຖືກຕ້ອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ໂກຣິນໂທ 2:17-3: 6; 4:1-6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ໂກຣິນໂທ 2: 14-4:6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຮັບໃຊ້ຂອງຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຖືກວັດແທກດ້ວຍມາຕຖານຂອງຄຣິສຕຽນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະປະເມີນຜົນງານຮັບໃຊ້ຂອງຄຣິສຕະຈັກໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຮູ້ວິທີທີ່ໂປໂລໃຊ້ປະເມີນຜົນງານຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນ ແລະເພື່ອຈະໃຊ້ມາຕຖານເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອປະເມີນຜົນງານຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ອຍແລະຂອງ ຄຣິສຕະຈັກ.

ຄຳນຳ

ຄວາມຊື່ສັດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງໂປໂລເປັນທີ່ຮູ້ກັນດີ; ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະການປະກາດ ຄວາມຈິງຢ່າງຈິງຂອງທ່ານ: ພຣະເຢຊູຄຣິດຄືພຣະເຈົ້າ.

ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ທຳການຢ່າງໜັກໜ່ວງທັງຫລາຍພາກັນເຮັດໃຫ້ຂ່າວປະເສີດກາຍ ເປັນເລື່ອງທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ; ແລະສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອຫລາຍໆຄົນປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ. ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຮົາໄດ້ ເຫັນພວກຄຣູສອນປອມດົງດູດຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ເປັນສະມາຊິກໃນກຸ່ມຂອງ ພວກເຂົາ.

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃໝ່ ເພາະຄຣູສອນປອມແລະພວກໝາໂນໄດ້ເລີ່ມແຊກຊຶມເຂົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດຕັ້ງແຕ່ສມັຍແຮກເປັນຕົ້ນມາ. ໂປໂລໄດ້ພະຍາຍາມແບ່ງແຍກລະຫວ່າງຕົວເພິ່ນເອງແລະພວກຄຣູສອນປອມທັງ ຫລາຍ. ສັດຕູຂອງຂ່າວປະເສີດພະຍາຍາມທຳລາຍຊື່ສຽງຂອງໂປໂລແລະການຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າພວກຜູ້ເຊື່ອທີ່ ເມືອງໂກຣິນໂທ; ແຕ່ໂປໂລບໍ່ໄດ້ທ້ຖອຍເພາະສິ່ງຕ່າງໆ. ໂປໂລໄດ້ປະເມີນຜົນງານການຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນດ້ວຍມາຕຖານຂອງຄຣິສຕຽນ.

1. ຜູ້ຮັບໃຊ້ສັດຊື່, ຖືກສົ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ: (2 ໂກຣິນໂທ 2:17-3:6)

ອີງຕາມສິ່ງທີ່ໂປໂລໄດ້ຂຽນໃນຈົດໝາຍ 2 ໂກຣິນໂທ, ພວກເຮົາພໍຈະເຫັນພາບພົດຂອງຝ່າຍກົງ ກັນຂ້າມວ່າ: (1) ພວກຄຣູເຫລົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ປະກາດຕົວເອງ, ເປັນຜູ້ຍ້ອງຍໍຕົວເອງ, ແລະເປັນຜູ້ມີໜັງສືແນະນຳຕົວ (2 ກອທ 3:1) ເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັບການສນັບສນຸນທ່າທີຂອງຕົນຈາກຜູ້ຊົນ (2 ກອທ 3:1; 4: 5). (2) ຜູ້ຕໍ່ສູ້ໂປໂລເປັນຄົນຍິວທີ່ປະກາດ ແລະ ສນັບສນຸນພຣະສັນຍາເດີມ (3:3, 6-9). ທ້າຍສຸດ, ຜູ້ຕໍ່ສູ້ໂປໂລເປັນຜູ້ທີ່ເວົ້າເກັ່ງ ແລະເປັນຜູ້ສົງສັຍສິດທິຂອງໂປໂລ ເລື່ອງການຮັບ ໃຊ້ພຣະເຈົ້າ (10: 10; 11: 5-6).

ຕັ້ງແຕ່ພາກຕົ້ນຂອງພຣະຄໍານີ້ ໂປໂລໄດ້ບອກຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າເພິ່ນແລະຄະນະບໍ່ແມ່ນຜູ້ຂາຍພຣະວັຈນະ ແຕ່ເປັນ ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະສັນຍາໃໝ່ທີ່ສັດຊື່. ໂປໂລແລະຄະນະບໍ່ເໝືອນຄົນອື່ນໆ ແຕ່ເປັນຜູ້ “ຮັບໃຊ້ມາ ຈາກພຣະເຈົ້າ” (2: 17) ທີ່ເຮັດທຸກຢ່າງດ້ວຍຄວາມສັດຊື່; ເປັນຜູ້ພຍາຍາມຊ່ວຍຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໃຫ້ເປັນ ເໝືອນພຣະຄຣິດ (3: 1-3); ເປັນ ຜູ້ເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມສາມາດ (3: 5), ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຝ່າຍພຣະສັນ ຍາໃໝ່ (3:6); ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ສະແດງຄວາມ ສັດຈິງໃຫ້ປາກົດແຈ້ງ (4:1-2); ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະເຢຊູ ຄຣິດວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (4: 5); ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ອື່ນ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ (4: 5).

ໂປໂລໄດ້ເນັ້ນວ່າພຣະສັນຍາໃໝ່ນັ້ນຢູ່ສູງກວ່າພຣະສັນຍາເດີມ; ການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະວິນຍານກໍມີຮັສມີ ຫລາຍກວ່າການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະບັນຍັດ (3:7-14); ການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະສັນຍາເດີມໄດ້ເອົາຜ້າປົກໜ້າໄວ້, ແຕ່ຜ້າປົກໜ້າໄດ້ຖືກ ເປີດອອກໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ (3: 14-16). ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະສັນຍາເດີມປົກ ຕັນເພາະຜ້າປົກໜ້າ (3:14) ແຕ່ຮັສມີຂອງພຣະສັນຍາໃໝ່ໄດ້ສ່ອງແຈ້ງເພາະຜ້າປົກນັ້ນໄດ້ຖືກຍົກອອກ ແລ້ວ (3:16). ຄຣິສຕຽນເປັນຜູ້ “ສະທ້ອນແສງ ແຫ່ງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ແລະເປັນຜູ້ຖືກ ປຸງໃຫ້ມີລັກສະນະເໝືອນພຣະອົງ (3:18). ໂປໂລຊື່ໃຫ້ ເຫັນຜົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງພຣະສັນຍາເດີມ ແລະພຣະສັນຍາໃໝ່; ມາຕຖານສໍາລັບການຮັບໃຊ້ຂອງໂປໂລກໍ ແມ່ນການປຸງແປງຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອໃນ ເມືອງໂກຣິນໂທ ຊຶ່ງເປັນທີ່ປະຈັກຕາຂອງທຸກຄົນ.

2. ການຮັບໃຊ້ທີ່ແຈ້ງຂາວແລະສັດຊື່: (2 ໂກຣິນໂທ 4: 1-6)

ໃນອີກຈິດໝາຍສະບັບນຶ່ງຂອງໂປໂລ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກວັທນະທັມທີ່ ພວກເຂົາ ເຈົ້າອາສັຍຢູ່ ແລະໃຫ້ເປັນ “ເໝືອນດັ່ງດາວສວ່າງຕ່າງໆທີ່ສ່ອງແຈ້ງໃນໂລກ” (ພິລິປປອຍ 2: 14- 15). ໂປໂລບໍ່ພຽງ ແຕ່ສອນຄົນອື່ນ ເພິ່ນເອງກໍປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນ. ທ່ານຮັບໃຊ້ແບບບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດມີເຫດຜົນດີພໍທີ່ ຈະຕໍ່ຕ້ານເພິ່ນ. ໂປໂລດໍາເນີນ ຊີວິດຢ່າງບໍ່ໃຫ້ຄົນຕິໄດ້. ໃນ 2 ໂກຣິນໂທ 4: 1-6, ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການ ປະພຶດຕ່າງໆທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ມີຢູ່ໃນຕົວເພິ່ນ ແລະຄະນະ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ “ການບັງ ລັບອັນເປັນທີ່ໜ້າອັບອາຍ,” ຫລືບໍ່ມີໃຜຈະເວົ້າໄດ້ ວ່າໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ “ປອມແປງພຣະທັມຂອງພຣະ ເຈົ້າ” ເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປະກາດເຣື່ອງຕົວເອງ. ໂປໂລແລະຄະ ນະໄດ້ “ປະກາດພຣະຄຣິດຄືພຣະເຢຊູວ່າຊົງ ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະປະກາດຕົວເຮົາເອງວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢ ຊູ” (ຂໍ້ 5). ຄວາມຈິງຂອງຂ່າວປະເສີດສອງຄວາມສວ່າງເຂົ້າໄປໃນໃຈຂອງຜູ້ຟັງ; ເພາະເປັນ “ຄວາມສວ່າງ ແຫ່ງຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງປາກົດແຈ້ງໃນພຣະພັກຂອງພຣະ ຄຣິດ” (ຂໍ້ 6).

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ ໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃຫ້ກັບໂລກທີ່ຢູ່ໃນ ຄວາມມືດ; ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເປັນເໝືອນການຮັບໃຊ້ຂອງໂປໂລໃນສັມຍນັ້ນ ເພາະພຣະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນ ຫລາຍໆຢ່າງຜ່ານຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນສັມຍແຣກ. ໜ້າທີ່ ຂອງພວກເຮົາຄືການປະກາດພຣະ ຄຣິດ, ບໍ່ແມ່ນການປະກາດຕົວເອງ, ແລະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນ

ຂອງພຣະອົງ; ພວກເຮົາມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ ກັບໂປໂລ ແລະພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຊົງປ່ຽນແປງ. ຮິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ; ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸດຜູ້ຊົງທໍາງານຜ່ານໂປໂລຊົງຢູ່ກັບພວກເຮົາທີ່ເຊື່ອ. ເວລາພວກເຮົາຍອມໃຫ້ພຣະວິນຍານນໍາພາການຮັບໃຊ້ຂອງ ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນ. ຢ່າໃຊ້ມາຕຖານຂອງໂລກມາປະເມີນຜົນງານການຮັບໃຊ້ຂອງ ພວກເຮົາ, ແຕ່ໃຫ້ໃຊ້ມາຕຖານຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງເປັນຜູ້ຊົງເອີ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະສັນຍາໃໝ່ທຸກໆຄົນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ເມື່ອບໍ່ນານມານີ້ ຜູ້ຮັບໃຊ້ກຸ່ມຄົນໜຸ່ມຄົນນຶ່ງເກີດມີຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈເພາະລາວເຫັນວ່າພວກຄົນໜຸ່ມບໍ່ໄດ້ຕອບ ຮັບຂ່າວປະເສີດ; ສະນັ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ນີ້ຈຶ່ງພຍາຍາມປ່ຽນໂຄງການຮັບໃຊ້ ແລະພຍາຍາມເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ຈະໃຫ້ຊາວໜຸ່ມ ຕື່ນເຕັ້ນ (ເກມ, ລາຍການ, ຕ່ຽງໄປ). ເລື່ອງນີ້ໄດ້ກາຍເປັນເຫດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງໄດ້ປະຊຸມກັນ.

ຫລາຍຄຣິສຕະຈັກຄິດວ່າຈະຕ້ອງພຍາຍາມເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ຄົນທັງຫລາຍຊອກຫາບໍ່ພົບໃນບ່ອນອື່ນ; ຄົນໃນສັມຍນີ້ຕ່າງ ກໍເປັນຜູ້ມີວຽກຫລາຍຢູ່ແລ້ວ ແລະພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີເວລາສໍາລັບຫຍັງອີກແລ້ວ. ຫລາຍກວ່ານັ້ນ ພວກນັກເທດກໍໄດ້ ພຍາຍາມເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ຄົນຕັ້ງໃຈຟັງ ແລະໃຫ້ຖວາຍ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ບາງຄົນຫ່ວງໃຍເລື່ອງການຖວາຍຫລາຍຈົນເກີນ ໄປຈົນລືມເບິ່ງວ່າຄົນທັງຫລາຍກໍາລັງຖວາຍຫຍັງ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ແລະຄຣິສຕະຈັກຄວນເນັ້ນເລື່ອງຈິດວິນ ຍານຂອງສະມາຊິກ ແລະຂອງຄົນທົ່ວໄປເພາະເປັນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຊອກຫາບໍ່ພົບຢູ່ໃນທີ່ອື່ນໆ.

ຄຣິສຕະຈັກຄວນເປັນບ່ອນທີ່ນໍາພາຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ໄດ້ມີປະສົບການທາງຈິດວິນຍານ ແລະໃຫ້ໄດ້ພົບຄວາມໝາຍສໍາ ລັບຊີວິດຂອງຕົນ. ຄຣິສຕະຈັກຄວນຮັບໃຊ້ຢ່າງແຈ້ງຂາວແລະສັດຊື່; ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ຄວນນໍາສິ່ງອື່ນໆມາປະປົນຂ່າວ ປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຕ່ຄວນປະກາດພຣະຄຣິດວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນເຂົ້າໃຈ.

ຄໍາຖາມ

1. ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ຄົນມາຮູ້ພຣະຄຣິດບໍ່?
2. ແມ່ນຫຍັງແດ່ຄຣິສຕະຈັກການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ?
3. ທ່ານຮູ້ໄດ້ວິທີໃດວ່າພັນທະກິດຂອງຄຣິສຕະຈັກເກີດຜົນຫລືບໍ່?
4. ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດກັບຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ “ການຮັບໃຊ້ທີ່ແຈ້ງຂາວແລະສັດຊື່”?
ທ່ານເຫັນພ້ອມກັບຜູ້ຮຽນບໍ່? ເປັນ ຫຍັງຈຶ່ງເຫັນພ້ອມ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເຫັນພ້ອມ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10
ມຸມມອງຊີວິດນິຮັນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 2ໂກຣິນໂທ 4:7--5:10
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 2ໂກຣິນໂທ 4:7--5:10
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ເຮົາສາມາດຜ່ານຄວາມທ້າທາຍຕ່າງໆຕລອດເຖິງການຕາຍໂດຍເພິ່ງຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ
- ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮົາຈະເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດໃນຊີວິດນິຮັນດອນ?
- ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮິດອຳນາດຈະຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ໝັ້ນ.

ຄຳນຳ

ພວກຄຣູສອນປອມແລະພວກຕໍ່ສູ້ໂປໂລກ່າວຫາໂປໂລຕ່າງໆ ເຂົາຖາມຫາໜັງສືແຕ່ງຕັ້ງຈາກສູນກາງແລະກ່າວຫາວ່າໂປໂລເປັນຄົນເວົ້າເກັ່ງໃນຈິດໝາຍຊຶ່ງແຕ່ຕົນເອງບໍ່ໄດ້ເກັ່ງຄືເວົ້າໃນຈິດໝາຍ, ໂປໂລບໍ່ໄດ້ໂຕ້ຕອບ ແຕ່ໄດ້ບອກວ່າເຂົາວ່າໂປໂລມາປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່ໄດ້ມາປະກາດຕົນເອງ.

1. ພາຊະນະດິນ: (2 ໂກຣິນໂທ 4:7-10)

ໃນສມັຍກ່ອນນິຍົມກັນໃຊ້ໂທນ້ຳດິນ, ໝໍ້ດິນ, ເປັນຄຳນິຍົມເພາະວ່າມັນບໍ່ເຂົ້າໝັ້ງແລະຍັງເກັບຄວາມຊຸ່ມຊື່ນໄດ້ດີ, ຮ້ານອາຫານບາງແຫ່ງຍັງຫັນກັບຄືນໄປໃຊ້ໝໍ້ດິນອີກ ເພາະວ່າຮິດຊາດຂອງອາຫານນັ້ນດີກວ່າໝໍ້ທີ່ສ້າງດ້ວຍໂລຫະອື່ນໆ. ເມື່ອຕົ້ນເດີມພຣະເຈົ້າກໍສ້າງມະນຸດດ້ວຍດິນ ແລະເມື່ອມະນຸດຕາຍໄປກໍກັບໄປເປັນດິນອີກ ໂປໂລກ່າວວ່າ “ແຕ່ວ່າຂອງມີຄ່ານີ້ເຮົາມີໃນພາຊະນະດິນ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າຮິດເດດອັນເລີດປະເສີດນັ້ນຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໃຊ້ເປັນຂອງເຮົາເອງ” (ຂໍ້ 7) ເພາະວ່າໃນສມັຍກ່ອນເພິ່ນໄດ້ເອົາດິນມາສ້າງເປັນຕະກຽງແລະຍັງສ້າງຫລາຍຢ່າງດ້ວຍດິນອີກ, ດ້ວຍຕະກຽງດິນນີ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຮັບແສງສວ່າງໃນເວລານັ້ນ, ຕະກຽງແລະໝໍ້ຕ່າງໆທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນຈະແຕກຫັກງ່າຍ ດັ່ງນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າວ່າເພິ່ນເປັນພາຊະນະດິນທີ່ໃຫ້ແສງສວ່າງຄົນອື່ນແລະພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະແຕກຫັກຫລືຕາຍເພາະແສງສວ່າງທີ່ນຳໄປເຖິງຜູ້ອື່ນ. ໂປໂລ ຖືກກ່າວວ່າເປັນຄົນເວົ້າເກັ່ງທາງຈິດໝາຍ ແຕ່ຕົວຈິງແລ້ວເປັນຄົນອ່ອນແອ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຮິດເດດອັນເລີດປະເສີດນັ້ນຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໃຊ້ເປັນຂອງເຮົາເອງ” ແປວ່າເພິ່ນຈະເປັນຄົນອ່ອນແອຫລືເຂັ້ມແຂງຕາມຄຳເວົ້າຂອງເຂົາຫລືບໍ່ນັ້ນເພິ່ນກໍບໍ່ສົນໃຈແລະບໍ່ຖືວ່າເປັນສິ່ງສຳຄັນປະການໃດ ເພິ່ນຖືກເຂົາດູຖູກເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ ແຕ່ເພິ່ນຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີຂ່າວປະເສີດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງກ້າເວົ້າວ່າ “ຮິດເດດອັນເລີດປະເສີດນັ້ນຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ” ໂປໂລຍອມທົນທຸກເພື່ອຂ່າວປະເສີດບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົວເພິ່ນເອງ. ໃນ ຂໍ້ 8-9 ເພິ່ນໄດ້ເລົ່າເຖິງການຍາກລຳບາກໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແຕ່ເຖິງຈະຍາກພຽງໃດກໍຕາມບໍ່ມີສິ່ງໃດຈ່ອງດຶງເພິ່ນໄວ້ໄດ້ ເພາະວ່າຂ່າວປະເສີດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຮິດອຳນາດນັ້ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຜ່ານໄດ້ທຸກຢ່າງ. ວັນນີ້, ຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ຕລອດເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດຍັງຖືກບີບບັງຄັບຢູ່ທຸກວັນ ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນຂອງປລາດທີ່ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອມາບີບບັງຄັບຂຶ້ນເທງຜູ້ປະກາດແລະຜູ້ເຊື່ອທົ່ວໄປ ເພາະເຂົາ

ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຢູ່ຝ່າຍພຣະ ອົງ ແຕ່ມັນເປັນການແປກປລາດທີ່ຜູ້ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອອັນດຽວກັນຕໍ່ສູ້ກັນເອງ, ຫາ ເຮືອງໃສ່ກັນໂດຍບໍ່ມີຫລັກຖານໃດໆ. ສັງເກດເຫັນວ່າບຸກຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ໄປໂລລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຄຣິສຕຽນ ແລະຜູ້ມີອຳນາດຖ້າມາກາງ ຄຣິສຕະຊົນທັງນັ້ນ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໄປໂລຈຶ່ງເວົ້າວ່າພວກຄຣູສອນປອມ. (2 ໂຢຮັນ1:7).

2. ຄວາມຍິນດີໃນພຣະເຈົ້າ: (2 ໂກຣິນໂທ 4:10-18)

“ຕົວຂອງເຮົາຍອມຢູ່ໃກ້ກັບຄວາມຕາຍເຫມືອນຢ່າງພຣະເຢຊູຢູ່ສເມີ ເພື່ອຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຈະໄດ້ປາກົດ ໃນຕົວເຮົາດ້ວຍເພາະວ່າເຮົາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ກໍຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ແກ່ຄວາມຕາຍຢູ່ສເມີເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢ ຊູ ເພື່ອຊີວິດຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ປາກົດໃນເນື້ອກາຍອັນຕາຍເປັນຂອງເຮົາເຫມືອນກັນ” (ຂໍ້ 10-11). ໂປໂລ ບອກວ່າຍິນດີແລະພ້ອມທີ່ຈະຕາຍເພາະການຕາຍຈາກຊີວິດເກົ່າເຫຼົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະກາຍເປັນຄົນໃໝ່ໄດ້, ຍິ່ງໄປ ກວ່ານັ້ນໂປໂລຍັງຢາກບອກພື້ນ້ອງອີກວ່າຄວາມທຸກຍາກລຳບາກດ້ວຍການຖືກກ່າວຫາແລະຖືກຂົ່ມເຫງນັ້ນ ມັນເປັນເຄື່ອງບົ່ງບອກວ່າເພິ່ນເປັນຝ່າຍພຣະເຢຊູຄຣິດ ຈຶ່ງຍອມທົນທຸກເໝືອນພຣະເຢຊູໄດ້ຍອມທົນທຸກ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນຍ້ອນການເປັນທຸກຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍນັ້ນ. “ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງບັນດານ ໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຄົນພຣະຊົນ ກໍຈະຊົງບັນດານໃຫ້ເຮົາຄົນຂຶ້ນມາກັບພຣະເຢຊູເຫມືອນກັນ ແລະຈະຊົງນຳ ພາເຮົາເຂົ້າມາເຝົ້າພ້ອມກັນກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ” (ຂໍ້ 14). ແປວ່າພຣະອາຈານເປັນແນວໃດສິດຍ່ອມຈະເປັນ ແນວນັ້ນ, ພຣະອົງຊົງທົນທຸກຢ່າງໃດເຮົາກໍຈະທົນທຸກຢ່າງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງພົ້ນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວສະເດັດ ໄປສູ່ສວັນແນວໃດ ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາກໍຈະໄປຢູ່ສວັນເປັນນິດຮ່ວມກັບພຣະອົງຄືແນວນັ້ນ, ດ້ວຍວ່າໂປ ໂລເຫັນອະນາຄົດອັນຍາວໄກໃນສວັນນີ້ເອງເພິ່ນຈຶ່ງຍິນດີທີ່ຈະຕາຍຍ້ອນຂ່າວປະເສີດ. ອີກປະການນຶ່ງມັນ ເປັນຄຳຕັກເຕືອນຂອງໂປໂລເຕືອນເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານ ເພາະວ່າການ ທົນທຸກທໍຣະມານນີ້ອາດເປັນການທົດລອງແລະທົດສອບເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ແນ່ນັ້ນແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າບໍ່ປະຖິ້ມເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ລາງເທື່ອການທົດລອງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນອິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເມື່ອ ເຮົາຜ່ານພົ້ນມັນຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຫາກເຮົາສຶກສາຄຳທີ່ໂປກ່າວວ່າ. “ເຫດວ່າການທຸກລຳບາກ ອັນເບົາບາງທີ່ມີຢູ່ເປັນຊົ່ວຂະນະນຶ່ງນັ້ນກໍກຳລັງຈັດໃຫ້ເຮົາມີສະຖາຣາສີຢ່າງຖາວອນຫລາຍ ຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ ແຕ່ເຫັນແກ່ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນ ດ້ວຍວ່າສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ນັ້ນກໍເປັນຂອງ ຊົ່ວຄາວ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນນັ້ນກໍຖາວອນເປັນນິດ” (ຂໍ້ 17-18). ເຮົາຍິ່ງຈະມີກຳລັງໃຈຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

3. ເຮົາຈະໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າຣາຊບັນລັງ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:1-10)

ໃນສັມພຣະຄັມພີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນສັມພຣະຂອງໂມເຊພາກັນເດີນທາງໄປຍັງແຜ່ນດິນພຣະສັນຍານັ້ນ ໄດ້ປຸກເຮືອນຊົ່ວຄາວດ້ວຍຜ້າເຕັນ ພໍເມື່ອເຖິງເວລາເດີນທາງຕໍ່ກໍຈະມ້າງມັນລົງເກັບເອົາວັດຖຸທີ່ພໍໃຊ້ໄດ້ໄປ ປຸກຕໍ່ທາງໜ້າ ເຮັດແນວນີ້ເລື້ອຍໄປຈົນກວ່າຮອດແຜ່ນດິນພຣະສັນຍາຈຶ່ງປຸກເຮືອນຖາວອນ. ໂປໂລຈຶ່ງປຽບ ທຽບຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາທີ່ອາສັຍໃນໂລກນີ້ເປັນຄືເຮືອນຜ້າເຕັນນັ້ນ, ຮູບພາບຂອງເຮືອນຜ້າເຕັນເປັນແນວ ໃດຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາກໍຈະເປັນແນວນັ້ນຈົນກວ່າເຮົາເດີນທາງໄປເຖິງຈຸດໝາຍຂອງເຮົາຄືຟ້າສວັນເຮົາຈຶ່ງ ຈະມີເຮືອນກາຍຢູ່ຢ່າງຖາວອນ. ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າເຮືອນທຸກຫລັງທີ່ສ້າງດ້ວຍມືຂອງມະນຸດ ຈະເປັນຣາຄາແພງ

ຫລືຮາຄາຖືກ, ຈະປຸກຂຶ້ນດ້ວຍຕົ້ນໄມ້ໃບຫຍ້າ ຫລືກໍ່ຂຶ້ນດ້ວຍດິນຈີ່ຊີເມັນກໍ່ຈະບໍ່ມີຫລັງໃດຢູ່ໄດ້ຕອດໄປ ແຕ່ເຮືອນທີ່ຟ້າສວັນຈະເປັນຢູ່ຢ່າງຖາວອນ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງຍິນດີຕາຍຈາກເຮືອນຮ່າງກາຍນີ້ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປຢູ່ເຮືອນຮ່າງກາຍໃນຟ້າສວັນ. “ເພາະເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ຖ້າວ່າເຮືອນຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້ຮ່າງກາຍນັ້ນໄດ້ຖືກມ້າງລົງເສັງ ເຮົາກໍ່ຍັງມີບ່ອນຢູ່ອາສັຍຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ ເປັນບ່ອນຢູ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງດ້ວຍມືມະນຸດ ແລະຊົງຕັ້ງຢູ່ຖາວອນເປັນນິດໃນສວັນ” (ຂໍ້ 1)

ໃນເມືອງໂກຣິນໂທມີຊາວກຣີກທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາອາສັຍຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ພວກກຣີກເຫລົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຜູ້ມີອິດທິພົນຝ່າຍການປົກຄອງ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອເກີດສົງສັຍໃນເຮືອງກາຍທີ່ຈະມາພາຍໜ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍນີ້ມາເພື່ອຕັກເຕືອນແລະເພື່ອອະທິບາຍເຮືອງກາຍໃນໂລກແລະກາຍທີ່ຈະມາວ່າມີຈິງ ໂປໂລເວົ້າເຖິງຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍຂອງຮ່າງກາຍໃນໂລກວ່າ “ເພາະວ່າທີ່ຈິງ ໃນຮ່າງກາຍນີ້ເຮົາຍັງໄອ່ຍອາລັຍຢູ່ ປາຖນາທາຍ່າງຮ້ອນຮົນຢາກທີ່ມເອົາທີ່ຢູ່ຂອງເຮົາອັນມາແຕ່ສວັນເພື່ອວ່າເມື່ອເຮົາທີ່ມແລ້ວ ເຮົາຈະບໍ່ປາກົດເຫມືອນປະເບື້ອຍເພາະວ່າເຮົາຜູ້ອາສັຍໃນຮ່າງກາຍນີ້ ຈຶ່ງໄອ່ຍອາລັຍເປັນທຸກໃຈຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ ບໍ່ໃຊ້ປາຖນາຢາກຢູ່ຕົວເປົ່າ ແຕ່ປາຖນາຢາກທີ່ມກາຍໃຫມ່ນັ້ນ ເພື່ອວ່າຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຈະໄດ້ຖືກຖ້ວມລົ້ນດ້ວຍຊີວິດ” (ຂໍ້ 2-4). ສ່ວນກາຍທີ່ຈະມານັ້ນໂປໂລບໍ່ມີຄໍາຕອບແຈ້ມແຈ້ງວ່າຈະມີກາຍອັນໃດ ແຕ່ເພິ່ນບອກວ່າ “ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຈັດແຈ້ງເຮົາໄວ້ສໍາລັບການປ່ຽນແປງນີ້ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດປະທານພຣະວິນຍານເປັນເຄື່ອງມັດຈໍາໄວ້ກັບເຮົາ” (ຂໍ້ 5). ສລຸບແລ້ວພຣະຄໍ້ມພິບໍ່ໄດ້ບອກວ່າເຮົາຈະມີຮ່າງກາຍໃນຮູບຮ່າງໃດ ແຕ່ບອກວ່າຈະເປັນກາຍທົບ, ອ່ານ 1 ໂກຣິນໂທ 15:46-58, ຟິລິປອຍ 3:21 ແລະ ພຣະນິມິດ 21:4.

ໂປໂລໄດ້ຕັກເຕືອນໃຫ້ເຮົາຮະມັດຮະວັງໃນການໃຊ້ຊີວິດເປັນຢູ່ໃນກາຍນີ້, ຈົ່ງຢູ່ເຮົາຈະບໍ່ເອົາກາຍທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນຂະນະນີ້ຂຶ້ນໄປຍັງຟ້າສວັນ ແຕ່ຫາກເຮົາບໍ່ຮັກສາກາຍນີ້ໃຫ້ບໍ່ຮີສຸດແລ້ວ ກາຍນີ້ແຫລະຈະພາເຮົາເຂົ້າສູ່ການພິພາກສາລົງໂທດຕາມການກະທໍາຂອງກາຍນີ້. “ດ້ວຍວ່າຈໍາເປັນທີ່ເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງປາກົດຕົວຕໍ່ຫນ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບສົມກັບການທີ່ຕົວໄດ້ເຮັດໃນຮ່າງກາຍນີ້ ແລ້ວແຕ່ຈະດີຫລືຊົ່ວ” (ຂໍ້ 10). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ເຮົາບໍ່ຄວນເອົາກາຍຂອງເຮົາໄປເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຫລືເຮັດຕາມຮາຄະຕັນຫາຂອງຮ່າງກາຍ, ໂປໂລຍັງກ່າວອີກວ່າ “ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າເປັນວິຫານຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮີສຸດ ຜູ້ຊຶ່ງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຈົ້າຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເຈົ້າຂອງຕົວເອງ” (1 ໂກຣິນໂທ 6:19).

ຄໍາຖາມ:

1. ໂປໂລບອກວ່າເພິ່ນເປັນຄືພາຊະນະດິນມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?
2. ພວກໃດກິດຂີ່ຂີ້ເຫງໂປໂລ? ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຂີ້ເຫງ?

3. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈິ່ງອິດທິນຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ?
4. ດ້ວຍເຫດໃດໂປໂລຈິ່ງຍິນດີທີ່ຈະຕາຍຍ້ອນຂ່າວປະເສີດ?
5. ຮ່າງກາຍຂອງຄົນເຮົາໃນເວລານີ້ສຳຄັນອັນໃດ?
6. ເມື່ອເຮົາບໍ່ສາມາດເອົາກາຍນີ້ໄປຍັງຟ້າສວັນ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຮັກສາໃຫ້ບໍ່ຮື້ສຸດ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 11

ກຳລັງໃຈຜູ້ທຳງານໜັກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ໂກຣິນໂທ 5:11-6:2
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ໂກຣິນໂທ 5:11-6:2
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ການຊົງໄຖ່ໄດ້ເປັນກຳລັງໃຈຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮັດແນວໃດທ່ານຈຶ່ງຈະມີກຳລັງໃຈ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຊັກຊວນໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນການຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ການເຂົ້າໃຈໃນພຣະທັມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຄືກ່ອນອື່ນຕ້ອງຍຳເກງພຣະອົງເສັຍກ່ອນ (ສຸພາສິດ 1:7) ແຕ່ຫລາຍເທື່ອຄຣິສຕຽນບໍ່ເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຄຳວ່າຍຳເກງຢ່າງຄັກແນ່ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຕ່ລະໂບດຈຶ່ງຂາດວິນັຍຫລາຍປະການ, ຍ້ອນການຂາດວິນັຍໃນການຍຳເກງນີ້ເຮົາທັງຫລາຍອາດຈະຖືກແສ້ກຳເປັນໄດ້.

1. ຍຳເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:11-13)

(Phobos) ໃນພາສາກຣີກມີຄວາມໝາຍວ່າ ນັບຖື, ໃຫ້ກຽດ ຫລືຄວາມຍ້ານຍຳເກງ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຍັງເຂົ້າໃຈຍາກຢູ່ດີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄົນເວົ້າວ່າຊາວພຸດມີຄວາມຍຳເກງໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າວັດເລີ້ມຈາກການປິດເກີບກ່ອນເຂົ້າໃນສິມ, ເມື່ອເຂົາໄປຟັງເທດຟັງທັມເຂົາເຈົ້າບໍ່ລົມກັນແລະທັງບໍ່ຢ່າງອອກຫລືຢ່າງເຂົ້າຫາກບໍ່ຈຳເປັນ ສ່ວນພວກລູກແລະພວກເດັກນ້ອຍກຳພາກັນນັ່ງນົບແລະມີດງຽບຢູ່ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມພໍ່ລູກຄົນນຶ່ງວ່າເປັນຫຍັງຕ້ອງເຮັດແນວນີ້? ເພິ່ນຕອບຂ້າພະເຈົ້າເປັນສຽງໄທຫລວງພຣະບາງວ່າ “ ຍ້ານບາບໂອ້!... ລາງເທື່ອກະເກງໃຈຄຣູບາອາຈານເພິ່ນແດ່.” ຄຳຕອບຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າການຍຳເກງນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ 1)ແມ່ນນັບຖື ຈຶ່ງຍ້ານດ້ວຍຄວາມໂຄຣິບ. 2)ແມ່ນເກງກົວຍ້ານຈົນຕົວສັ່ນເພາະວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດເຕັມໃນການສັດສິນລົງໂທດແລະໃຫ້ລາງວັນຕາມການກະທຳຂອງແຕ່ລະຄົນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງເມື່ອເຮົາກັບຄືນໄປອ່ານ 2 ໂກຣິນໂທ 5:10 “ດ້ວຍວ່າຈຳເປັນທີ່ເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບສົມກັບການທີ່ຕົວໄດ້ເຮັດໃນຮ່າງກາຍນີ້ສຸດແລ້ວແຕ່ຈະດີຫລືຊົ່ວ”. ດັ່ງນັ້ນໃນຖານະທີ່ເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນເຮົາຄວນຮະມັດຮະວັງໃນການໃຊ້ຊີວິດປະຈຳວັນບໍ່ວ່າຈະຢູ່ບ້ານເຮືອນ, ທີ່ສາທາຣະນະຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຢູ່ໃນພຣະວິທານຂອງພຣະເຈົ້າເຮົາຄວນຈຽມຕົວຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນບາງໂບດມີປ້າຍເຕືອນດັ່ງນີ້: 1)ເວລາຢ່າງເຂົ້າໂບດຈະມີປ້າຍນຶ່ງຕິດໄວ້ເທິງບານປະຕູເຂົ້າຂຽນວ່າ “**ເຂົ້າໃນພຣະວິທານຂອງພຣະເຈົ້າ**”, ເປັນການເຕືອນໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ວ່າຕົນເອງຢູ່ໃສ? ຄວນປະພຶດຕົນຢ່າງໃດ? ຄວນນຸ່ງຖືແລະປາກເວົ້າຢ່າງໃດ? ແຕ່ຄົນສ່ວນຫລາຍຈະບໍ່ເຫັນປ້າຍນັ້ນ. 2)ກ່ອນຈະອອກ

ຈາກໂບດໄປມີປ້າຍອີກອັນນຶ່ງຕິດໄວ້ທີ່ເທິງບານປະຕູຂຽນວ່າ **“ເຂົ້າສູ່ການເປັນພະຍານ”** ຈຸດປະສົງປ້າຍນີ້ໄດ້ເຕືອນບອກວ່າເມື່ອຢ່າງອອກຈາກປະຕູໂບດໄປກ້າວດຽວກໍໄດ້ອອກໄປເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູຄຣິດແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນການກະທຳຂອງເຮົາໃນໂບດແມ່ນຮະວ່າງເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ ແລະການກະທຳທຸກຢ່າງນອກໂບດແມ່ນການກະທຳຂອງເຮົາເພື່ອເປັນພະຍານເຮືອງພຣະເຢຊູຕໍ່ມະນຸດທົ່ວໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ **“ເພາະວ່າຖ້າເຮົາໄດ້ເຮັດຢ່າງຄົນເສັຽຈິດເຮົາກໍເຮັດເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຈົ້າ ຫລືຖ້າເຮົາເຮັດຢ່າງຄົນປົກກະຕິກໍເພາະເຫັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ”** (ຂໍ້ 13).

2. ຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:14-15)

ອັດສະສາວິກໂຍຮັນໄດ້ບັນທຶກ ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຕອນນຶ່ງວ່າ **“ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮັກໃຫຍ່ກວ່ານີ້ ຄືການທີ່ຜູ້ນຶ່ງຈະໄດ້ສລະຊີວິດຕາງມິດສະຫາຍຂອງຕົນ”** (ໂຍຮັນ 15:13). ສ່ວນອັດສະສາວິກເປໂຕໄດ້ບັນທຶກຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູຊຶ່ງເປັນຄຳເຊື່ອມຈາກການຍອມຕາຍຕາງມິດສະຫາຍວ່າ **“ເພາະຄວາມຮັກປົກບັງຄວາມຜິດບາບໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ”** (1ເປໂຕ 4:8) ແປວ່າການທີ່ພຣະເຢຊູຊຶ່ງຍອມຕາຍຕາງມິດສະຫາຍນັ້ນແມ່ນພຣະອົງຮັກມິດສະຫາຍຫລາຍຈົນເຖິງຂັ້ນຍອມຕາຍ ເພື່ອປົກປັດຄວາມຜິດບາບຂອງມິດສະຫາຍ ດ້ວຍເຫດນີ້ໃຜກໍຕາມທີ່ຍອມຮັບເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄວາມຜິດບາບອັນມະຫາສານນັ້ນກໍຖືກປົກປັດໄວ້ແລ້ວໂດຍພຣະໂລຫິດ, ໂດຍຊີວິດຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ພຣະເຢຊູມີແກ່ພວກເຮົານັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຍ້ານຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນແບບເຮົາຍ້ານຜູ້ຮ້າຍຫລືຍ້ານພວກສັດຕູ ເພາະວ່າພວກຜູ້ຮ້າຍແລະພວກສັດຕູບໍ່ມີຄວາມຮັກ, ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາປານີໃດໆ. ອັດສະສາວິກໂປໂລກ່າວວ່າ **“ດ້ວຍວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດຊຶ່ງບັງຄັບເຮົາຢູ່ເພາະເຮົາໄດ້ຄິດເຫັນຢ່າງນີ້ວ່າ ມີຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຕາຍແທນຄົນທັງປວງ ເຫດດັ່ງນັ້ນຄົນທັງປວງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນຄວາມຕາຍນັ້ນ”** (2 ໂກຣິນໂທ 5:14). ໂປໂລເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບໄດ້ຕາຍແທນຄົນທັງປວງນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ຍອມຮັບວ່າ ຕົນເອງເປັນຄົນຜິດແລະຄົນບາບແລ້ວຍອມຮັບເຊື່ອພຣະເຢຊູແປວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ແທນຜູ້ນັ້ນແລ້ວ. **“ແລະພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄົນທັງປວງ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ຈະໄດ້ມີຊີວິດເພື່ອປໂຍດແກ່ຕົວເອງອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະອົງຜູ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ແລະໄດ້ຊົງຖືກບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນເພາະເຫັນແກ່ເຂົາ”** (ຂໍ້ 15).

3. ເປັນຄົນໃໝ່ໃນພຣະເຢຊູ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:16-21)

ການເປັນຄົນໃໝ່ໃນພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນຂັ້ນຕອນທີສາມ ຄືຈາກການຮັບເຊື່ອແລ້ວກາຍມາເປັນຄົນບໍ່ຮິສຸດເມື່ອບໍ່ຮິສຸດແລ້ວຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນໃໝ່ ເມື່ອເຮົາເປັນຄົນໃໝ່ຄວາມຜິດແລະຄວາມບາບເກົ່າບໍ່ສາມາດປົກຄຸມເຮົາຕໍ່ໄປ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວເວົ້າໄດ້ວ່າ **“ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ ຖານະເກົ່າເຫລົ່ານັ້ນກໍລ່ວງໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ, ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ”** (ຂໍ້ 17). ການມີຖານະໃໝ່ນັ້ນເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮົາມີການປ່ຽນແປງ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນວ່າຄົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີການປ່ຽນແປງຢ່າງເໝາະສົມທີ່ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດ

ເຫັນພຣະເຈົ້າເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນວິນຍານ ດັ່ງນັ້ນຄົນຈຶ່ງເວົ້າວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຫັນພຣະເຈົ້າໃນຕົວລາວໄດ້ ຄືລາວຕ້ອງປ່ຽນແປງໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄຳວ່າ “ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ” (ຂໍ້ 17ຂ). ສ່ວນການປ່ຽນແປງແນວໃດແດ່ນັ້ນໃຫ້ອ່ານ (ໂກໂລຊາຍ 3).

ການເປັນຄົນໃໝ່ມີຖານະໃໝ່ເປັນຂັ້ນທີສາມຍັງບໍ່ທັນສິ້ນສຸດຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຄືເຮົາຕ້ອງໄປຕໍ່ຂັ້ນຕອນທີສີ່ ຄືເຮົາຮັບເອົາໜ້າທີ່ໃນການຄົນດີອີກ “ແລະຊົງປະທານໃຫ້ເຮົາມີໜ້າທີ່ປະຕິບັດໃນການຄົນດີນັ້ນ” (ຂໍ້ 18ຂ). ແປວ່າ ຊົງມອບໜ້າທີ່ນຳຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບເຮົາສັນໃດຜູ້ທີ່ເຮົານຳມາຫາພຣະອົງກໍຈະໄດ້ຮັບຢ່າງດຽວກັບເຮົາ ເມື່ອຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໄດ້ຮັບການຊົງໄຖ່ຈາກຄວາມຜິດຄວາມບາບ ແລ້ວຍ່ອມຈະມີຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າດັ່ງທີ່ເຄິ່ງເປັນມາໃນສັມຍປະຖົມມະການນັ້ນແທ້. ເຮົາຍັງຕ້ອງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງໃຊ້ເຮົາໃຫ້ເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີງານສຳຄັນອັນນີ້ ເຮົາກາຍເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດທີ່ມີໜ້າທີ່ສື່ສານໃນຣະຫວ່າງພຣະຄຣິດກັບມະນຸດ.

ມິດຂັນແນວີ ແປວ່າສາສນາທູດ, ຜູ້ທີ່ໄປນັ້ນເປັນທູດຝ່າຍພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຕ່ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈງ່າຍເພີ່ນຈຶ່ງໃຊ້ຄຳວ່າສາສນາທູດ. ເຮົາເຄິ່ງໄດ້ຍິນເພີ່ນວ່າທູດຈາກປະເທດນຶ່ງໄປປະຈຳການຢູ່ອີກປະເທດນຶ່ງເພື່ອພົວພັນກັນຫລາຍດ້ານຫລາຍປະການ ທູດແຕ່ລະຄົນເປັນຜູ້ເວົ້າວ່າຕາງໜ້າປະເທດຂອງຕົນ ດັ່ງນັ້ນການສົ່ງທູດແມ່ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງຄັດເລືອກຜູ້ມີຄຸນສົມບັດນາໆປະການ ພ້ອມທັງຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ປະເທດຊາດຂອງຕົນ ຄວາມສັມພັນໃນຣະຫວ່າງສອງປະເທດຈະເປັນແນວໃດນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທູດ. ໂປໂລເວົ້າວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເປັນທູດຂອງ ພຣະຄຣິດ” (ຂໍ້ 20). ດ້ວຍວ່າເພີ່ນຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນທູດເພື່ອຕໍ່ສາຍສັມພັນຣະວ່າງເຮົາແລະພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຮົາຮັບເຊື່ອແລ້ວພຣະອົງກໍແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຮົາເປັນທູດຄືກັນ “ແລະຊົງປະທານໃຫ້ເຮົາມີໜ້າທີ່ປະຕິບັດໃນການຄົນດີນັ້ນ” (ຂໍ້ 18ຂ). ສລຸບແລ້ວເຮົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແລ້ວກໍກາຍເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດກັນທຸກຄົນ.

4. ຄຳຂໍຮ້ອງຂອງໂປໂລ: (2 ໂກຣິນໂທ 6:1-2)

ກ່ອນອື່ນຂໍອະທິບາຍຄຳວ່າ (ອ້ອນວອນ) ໃນຂໍ້ 1 ແປວ່າ ຂໍຮ້ອງ ບໍ່ແມ່ນອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລໄດ້ຂໍຮ້ອງເພື່ອນຮ່ວມງານ (ແປວ່າຜູ້ຮ່ວມຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້ານຳກັນ) ຢ່າໃຫ້ເສັຽປໂຍດ (ແປວ່າ ຢ່າໃຫ້ການຊົງໄຖ່ທີ່ມີພຣະຄຸນເສັຽປໂຍດ) ຄຳວ່າເສັຽປໂຍດທີ່ໂປໂລຂໍຮ້ອງມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າໃຫ້ພຣະຄຸນການຊົງໄຖ່ດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນຢຸດຢູ່ກັບທ່ານ ໃຫ້ເວົ້າເຣື່ອງພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງຕໍ່ກັນໄປດ້ວຍເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍມີໂອກາດໄດ້ຮັບພຣະຄຸນການຊົງໄຖ່ຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້ ເພາະວ່າເວລາກຳໜົດທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດກັບຄືນມານັ້ນກໍໄດ້ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນທຸກຄົນຈະຕ້ອງປາກົດຕົວຕໍ່ບັນລັງພິພາກສາ “ດ້ວຍວ່າຈຳເປັນທີ່ເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບສົມກັບການທີ່ຕົວໄດ້ເຮັດໃນຮ່າງກາຍນີ້ ແລ້ວແຕ່ຈະດີຫລືຊົ່ວ” (2 ໂກຣິນ 5:10). ໂປໂລໃຊ້ຄຳວ່າ “ຄົນຮ່ວມງານກັບພຣະອົງ” ມີຄວາມໝາຍວ່າທຸກຄົນທີ່ຖືກຊົງໄຖ່ໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໄປ

ຍັງຄົນທັງຫລາຍດ້ວຍຄວາມຮີບດ່ວນ ເພາະວ່າເວລາທີ່ຍັງເຫລືອນັ້ນນັບມື້ນັບໜ້ອຍລົງທຸກມື້ ດ້ວຍເວລາໜ້ອຍນີ້ເອງໂປ່ຽນຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນຮ່ວມງານກັນດ້ວຍເອົາໃຈໃສ່.

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານເຂົ້າໃຈຄໍາວ່າຍໍາເກງແນວໃດ?
2. ທ່ານໄດ້ສະແດງຄວາມຍໍາເກງພຣະເຈົ້າແນວໃດແດ່ ທັງໃນໂບດແລະນອກໂບດ?
3. ຄວາມຮັກໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຊື້ອຊົງກ່າວແມ່ນຫຍັງ?
4. 1 ເປໂຕ 4:8 “ເພາະຄວາມຮັກປົກປັ້ງຄວາມຜິດບາບໄວ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ” ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
5. ພຣະຄໍາພີເວົ້າວ່າ ຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນໃໝ່ ແມ່ນໃໝ່ແນວໃດ? ທ່ານຄິດວ່າທ່ານໃໝ່ບໍ່?
6. ອີງຕາມ 5:18 ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ທ່ານເຮັດຫຍັງ? ທ່ານໄດ້ເຮັດບໍ່?
7. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຢ່າໃຫ້ເປັນການໄຮ້ປໂຍດ?”

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ເປັນຜູ້ຖວາຍດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ໂກຣິນໂທ 8:1-15; 9:7-8, 11-15
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ໂກຣິນໂທ 8-9
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຊັກຊວນໃຫ້ຖວາຍເພື່ອວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານໄດ້ຖວາຍຕາມພຣະຄຳພີໃໝ່ສອນຫລາຍປານໃດ?
ຈຸບສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອເບິ່ງການສິດຂອງຂອງໂປໂລໃນການຖວາຍເພື່ອພັນທະກິດ.

ຄຳນຳ

ໂຍຮັນ 3:16 “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ” ພຣະທັມຂໍ້ນີ້ເປັນຂໍ້ທີ່ບັນດາຄຣິສຕຽນເກືອບວ່າໝົດທຸກຄົນສາມາດເລົ່າໄດ້ກັບປາກ ຄ້າຍຄືນກແກ້ວປາກໄດ້. ມັນເປັນການດີທີ່ເລົ່າໄດ້ກັບປາກແຕ່ຈະໃຫ້ດີກວ່ານັ້ນຄືເຮັດໄດ້. ສັງເກດເບິ່ງພຣະເຈົ້າມີແຕ່ພຣະບຸດອົງດຽວກໍຊົງປະທານໃຫ້ເປັນຄຳໂຖ່ຄົນບາບທັງຫລາຍຊື່າ, ເຮົາຕ້ອງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ໂດຍການຮຽນແບບຂອງພຣະອົງ.

1. ຖວາຍແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງພຣະຄຸນ: (2 ໂກຣິນໂທ 8:1-9)

ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະຜູ້ໂຜດປະທານໃຫ້ເຮົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໂດຍສເພາະຢ່າງຍິ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງລົງມາເປັນຄຳໂຖ່ເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ຫລຸດພື້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ ເມື່ອເຮົາໄດ້ຫລຸດພື້ນຈາກຄວາມຜິດບາບແລ້ວເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໂຜດປະທານອັນນັ້ນ ອັນນີ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແມ່ນແຕ່ເຂົ້າປາອາຫານເຮົາກໍເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ເຮົາໄດ້ຢູ່ໄດ້ກິນ. ເມື່ອກ່ອນນີ້ເຮົາເຄີຍເວົ້າແລະຄິດວ່າທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ເຮົາມີນັ້ນແມ່ນເຮົາເຮັດເອົາເອງ ຫາມາເອງ ແຕ່ເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພື້ນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ແລ້ວເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປະທານ. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈເຊັ່ນນີ້ໂປໂລຈຶ່ງຊັກຊວນເຮົາໃຫ້ສະແດງການຮູ້ບຸນຄຸນດັ່ງຕົວຢ່າງສອງປະການຂ້າງລຸ່ມນີ້;

1. ທີ່ໂບດໃນແຂວງມາເກໂດເນັງ (8:1-7). ທີ່ຖືກທົດລອງດ້ວຍການຖືກຂົ່ມເຫງແລະຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຕ່າງໆ ຈະເຫັນເພີ່ມໃນ ພິລິປໂອຍ 1:29-30; 1 ເທຊະໂລນິກ 1:6; 2:14; 3:3-4. ຄິດວ່າເຂົາຄົງບໍ່ມີອັນໃດຖວາຍ ແຕ່ກັບຖວາຍພໍທີ່ຈະຊ່ອຍຜູ້ອື່ນອີກ.

ປະຫວັດສາດບອກວ່າໂບດເມກາໂດເນັງເປັນໂບດທຸກຍາກ ສ່ວນໂບດໂກຣິນໂທເປັນໂບດຮັ່ງມີ ທັງສອງໂບດມີບັນຫາຕ່າງກັນ ແຕ່ທັງສອງໂບດບໍ່ໄດ້ຍຸດໃນການຖວາຍໃຫ້ໂບດອື່ນໆຕາມຖານະຂອງໂບດໃຜລາວ. ໂບດຂອງພວກເຮົາອາດຈະມີບັນຫາແດ່ ແຕ່ແນ່ນອນເຮົາຈະບໍ່ມີບັນຫາຖືກຂົ່ມເຫງບັງຄັບໃຫ້ເຊົາເຊື່ອພຣະ

ເຢຊູ ໃນຖານະທີ່ເຮົາຢູ່ໃນປະເທດທີສາມນີ້ ບັນຫາໃຫຍ່ໃນໂບດພວກເຮົາໃນເວລານີ້ແມ່ນບັນຫາໃຈຄັບແຄບບໍ່ຢາກແບ່ງປັນຕາມແບບຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະລະພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ. ພີ່ນ້ອງເືອງ ຄຳວ່າແບ່ງປັນແມ່ນແບ່ງຕາມສິ່ງທີ່ມີ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງຂອງທີ່ເຫລືອໃຊ້ເຫລືອຈ່າຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາໄດ້ແບ່ງປັນເພື່ອສະແດງເຖິງການຮູ້ພຣະຄຸນທີ່ມີຕໍ່ເຮົາເທີ້ນ.

2. ພຣະເຢຊູເອງ (8:8-9). ທຸກຄົນເຮົາຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີແລະກຽດຕິຍົດ ພຣະເຈົ້າຍັງໂຜດປະທານໃຫ້ມາເປັນຄົນທຸກຍາກລຳບາກຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນ “ເພາະວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກພຣະຄຸນຂອງ ພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາແລ້ວວ່າ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຊົງຮັ່ງມີ ພຣະອົງກໍຍັງຊົງຍອມກາຍເປັນຄົນຍາກຈົນ ເພາະເທີ້ນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ ເນື່ອງຈາກຄວາມຍາກຈົນຂອງ ພຣະອົງ” (ຂໍ້ 9).

2. ສັດຊື່ໃນການຖວາຍ: (2 ໂກຣິນໂທ 8:10-15)

ເມື່ອບໍ່ນານມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົນທະນາກັບນາຍຄັງໂບດຫລັງນຶ່ງເຮືອງການຖວາຍ ລາວບອກກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າລາວບໍ່ໄດ້ຖວາຍເງິນ ແຕ່ໄດ້ຖວາຍເວລາຮັບໃຊ້ເປັນນາຍຄັງ. ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນອາຈານ ຖວາຍທັງເວລາ ແລະຖວາຍສິບລິດ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າເວລາທີ່ຮັບໃຊ້ນຳການເທສນາ, ການຢູ່ມຢາມ, ການຊ່ອຍເຫລືອສະມາຊິກເຮືອງວຽກງານຕ່າງໆນັ້ນແມ່ນການຮັບໃຊ້ ແຕ່ໄດ້ຊ່ອຍມະນຸດສ່ວນການຖວາຍນັ້ນແມ່ນບັນຍັດທີ່ມີໃນພຣະຄັມພິແລະເງິນທີ່ຖວາຍໄປນັ້ນໄປປະກອບພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕາມທ້ອງຖິ່ນ ແລະຍັງຂຍາຍອອກໄປທົ່ວໂລກອີກ. ຄັນຊັ້ນຕໍ່ໄປນີ້ຂະນ້ອຍຈະຮຽນຖວາຍ, ລາວເວົ້າ. ດັ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ກັນວ່າການຖວາຍແມ່ນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງການນະມັສການ(ອພຍ 23:15ຂ). ແລະຍັງແມ່ນພາກສ່ວນສ່ວນນຶ່ງທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອໂດຍມີການປະຕິບັດໂດຍຮູ້ພຣະຄຸນ. ອີກປະການນຶ່ງການຖວາຍເປັນເຄື່ອງວັດແທກຫົວໃຈຂອງຜູ້ຖວາຍ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ຖວາຍໜ້ອຍຖວາຍຫລາຍນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເຊື່ອແລະຫົວໃຈຂອງລາວເອງຢູ່ໃນຣະດັບໃດ ສ່ວນພຣະຄັມມີຣະດັບດຽວທີ່ເປັນມາຕຖານຄື ນຶ່ງສ່ວນສິບເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ເຄີຍມີການປຸງແປງຈັກເທື່ອ. ຄຣິສຕຽນສ່ວນຫລວງຫລາຍກໍຕັ້ງໃຈວ່າຈະປະຕິບັດຕາມພຣະຄັມພິແທ້ ລາງຄົນກໍເຮັດໄດ້ແລ້ວ ແລະຍັງມີອີກຫລາຍຄົນຍັງເຮັດບໍ່ໄດ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະອອກຄວາມເທີ້ນໃນເຮືອງນີ້ວ່າ ເຮືອງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຕົ້ນກ່ອນເຂົາເມື່ອປີກາຍນີ້ ແລະບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຕົ້ນຈະເຮັດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າຍັງເຕັມໃຈໃນການເຮັດນັ້ນດ້ວຍ ບັດນີ້ກໍຄວນແລ້ວທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຮັດການນັ້ນໃຫ້ສຳເຣັດເສັງ ເພື່ອວ່າເມື່ອພວກເຈົ້າມີໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວ ເຈົ້າກໍສຳເຣັດຕາມຄວາມສາມາດຂອງຕົນ”

(ຂໍ້ 10-11). ແປວ່າໂປໂລມີຄຳເທີ້ນແລະແນະນຳໃນການຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາແນວໃດກໍເຮັດໃຫ້ສຳເຣັດຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ບອກຈຳນວນການຖວາຍແຕ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສາມາດ ເພາະວ່າໂບດໂກຣິນໂທເປັນໂບດຮັ່ງມີແຕ່ໄດ້ຖວາຍຕໍ່າກວ່າຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ. ຄົນຮັ່ງມີລາງເທື່ອກໍຖວາຍໜ້ອຍກວ່າຄົນຍາກຈົນອີກ ເພາະເຂົາລືມຄິດໄປວ່າຄວາມຮັ່ງມີຂອງເຂົາສາມາດໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ຮັບພຣະພອນໂດຍການຖວາຍຂອງເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ຫາກທ່ານຕັ້ງໃຈແນວໃດໃນການຖວາຍວັນນີ້ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ທ່ານຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງທ່ານສຳເຣັດ ໂດຍເປັນຄົນສັດຊື່ໃນການຖວາຍຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຕົນ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າ.

“ດັ່ງນີ້ຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີແລ້ວວ່າ, “ຜູ້ໃດໄດ້ຫລາຍກໍບໍ່ເຫລືອ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຫນ້ອຍກໍບໍ່ຂາດເຂີນ” (ຂໍ້ 15).

3. ຖວາຍດ້ວຍທ່າທິທີ່ເໝາະສົມ: (2 ໂກຣິນໂທ 9:7-8, 11-15)

ລາງເທື່ອເຮົາອາດຈະຖາມວ່າການຖວາຍແບບໃດຖືກແລະການຖວາຍແບບໃດບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ລາງຄົນເວົ້າວ່າ ຖວາຍດ້ວຍທ່າທິຫລືວິທີໃດກໍແມ່ນຖວາຍບໍ່ມີຫຍັງຕ່າງກັນດອກ. ເມື່ອເຮົາມາຟັງຄຳສອນຂອງໂປໂລເຮົາຈະ ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງ ໂປໂລກ່າວສອນວ່າ “ທຸກຄົນຈົ່ງໃຫ້ຕາມທີ່ຕົນໄດ້ຄິດຫມາຍໄວ້ໃນໃຈ ບໍ່ໃຊ້ໃຫ້ດ້ວຍ ຄິດເສັງດາຍ ຫລືດ້ວຍຂຶ້ນໃຈໃຫ້ ເຫດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຄົນນັ້ນທີ່ໃຫ້ດ້ວຍຊື່ນໃຈຍິນດີ” (ຂໍ້ 7). ແປວ່າທຸກ ຄົນ ບໍ່ແມ່ນທຸກຄອບຄົວ ເພາະການຖວາຍກໍດີ ຄວາມເຊື່ອກໍດີ ທັງສອງຢ່າງເປັນຂອງສ່ວນຕົວ, ໂປໂລເວົ້າ ວ່າ ບໍ່ໃຫ້ດ້ວຍຄວາມຂຶ້ນໃຈໃຫ້ ແປວ່າດ້ວຍໃຫ້ດ້ວຍຄິດເສັງດາຍ ຫລືບາງທີບໍ່ຢາກໃຫ້ແຕ່ຖ້າບໍ່ໃຫ້ພັດອາຍຜູ້ ອື່ນ ໃນຕອນທ້າຍໂປໂລຍັງຍົກຕົວຢ່າງພຣະເຈົ້າຊົງຮັກເຮົາດ້ວຍຄວາມຊື່ນໃຈ ບໍ່ແມ່ນຮັກເຮົາດ້ວຍຄວາມ ຝືນໃຈ. ຮຽນຖວາຍໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມແບບວິທີການແລະຕາມຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີນັ້ນມັນຍາກ ແຕ່ຫາກ ເຮົາວາງຣະບຽບແລະເປົ້າໝາຍໄວ້ຢ່າງຄັກແນ່ເຮົາກໍຈະເຮັດໄດ້ ເພາະວ່າຫລາຍເທື່ອແລ້ວເຮົາໄດ້ຕັ້ງໃຈໄວ້ ວ່າຈະຖວາຍຕາມພຣະຄຳພີສອນ ຈົນມາເຖິງວັນນີ້ເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດເທື່ອ ທັງນີ້ອາດຈະເປັນເພາະວ່າເຮົາບໍ່ ໄດ້ຕັ້ງວັນເວລາວ່າວັນໃດເຮົາຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາ.

ທ່ານລອງເອົາວິທີນີ້ໄປໃຊ້ລອງເບິ່ງ. 1. ອ້ອນວອນສາຣະພາບກັບພຣະເຈົ້າວ່າຂ້າພໍ່ອຍຖວາຍບໍ່ໄດ້ຕາມ ກຳໜົດ. 2. ອ່ານພຣະຄຳພີເປັນປະຈຳ ຫາກບໍ່ຮູ້ວ່າຈະອ່ານບົດໃດໃຫ້ລອງອ່ານ (ມາລາຄີ 3:6-12, ມັດ ທາຍ 25:31-46). ແລະ 3. ວາງຣະບຽບ ເພີ່ມການຖວາຍແຕ່ລະອາທິດຢ່າງສມໍ່າສເມືອາທິດລະດອນສອງ ດອນ ເຮັດແນວນີ້ໄປເລື້ອຍໆວັນນຶ່ງທ່ານຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍຢ່າງແນ່ນອນ.

ການບໍລິຈາກດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງເປັນປັດຈັຍທີ່ສຳຄັນອີກອັນນຶ່ງທີ່ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງຝຶກຫັດ ໃຫ້ຄິດເສັງ ວ່າ ການບໍລິຈາກຂອງເຮົານັ້ນຈະບໍ່ເສັງໄປຈັກເທື່ອ ຫາກບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນເຮົາກໍເຊື່ອວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ ເຫັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ທ່ານບໍລິຈາກຢ່າງກວ້າງຂວາງໃຫ້ແກ່ຄົນທຸກຍາກ ຄຸນຄວາມດີຂອງ ທ່ານກໍຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດ” (ຂໍ້ 9) ແລະການບໍລິຈາກດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງຄວນຈະເປັນນິສັຍຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງອວຍພອນເຮົາ “ບຸກຄົນທີ່ສະແດງໃຈກວ້າງຂວາງກໍຈະຮັບພອນ ເພາະເຂົາ ແບ່ງສ່ວນອາຫານຂອງເຂົາແກ່ຄົນຍາກຈົນ” (ສຸພາສິດ 22:9).

ປະການທີ່ສຳຄັນອີກປະການນຶ່ງແມ່ນຖວາຍດ້ວຍການໂມທະນະພຣະຄຸນ “ຊົງໂຜດໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັ່ງມີ ດ້ວຍສິ່ງຂອງຢ່າງບໍລິບູນ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າມີສິ່ງຂອງແຈກຢາຍຢ່າງໃຈກວ້າງຂວາງ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ນຳໄປແຈກ ຢາຍຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ເກີດມີການຂອບພຣະຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 11). ແປວ່າສິ່ງຂອງຫລືເງິນຄຳທີ່ເຂົາຖວາຍ ໄປນັ້ນແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ແລ້ວ ແລະເຂົາໄດ້ຖວາຍໃຫ້ໂບດແລ້ວໂປໂລໄດ້ນຳໄປ ແຈກຢາກຄົນຍາກຈົນ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ຖວາຍໄປນັ້ນຄວນໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຊົງໂຜດ

ປະທານໃຫ້ທ່ານມີເພື່ອຈະໄດ້ແຈກຢາຍຄົນອື່ນ. “ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເພາະຂອງພຣະຣາຊທານອັນເຫລືອລົ້ນທີ່ຈະພັນລະນາໃຫ້ສິ້ນສຸດໄດ້” (ຂໍ້ 15).

ຄໍາຖາມ:

1. ການຖວາຍແມ່ນການສະແດງເຖິງພຣະຄຸນແນວໃດ?
2. ທ່ານເປັນຄົນສັດຊື່ໃນການຖວາຍບໍ່? ເປັນຫຍັງ?
3. ທ່ານຈະຕ້ອງປັບປຸງແກ້ໄຂອັນໃດບໍ່ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຖວາຍຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງທ່ານ?
4. ຫາກທ່ານໄດ້ຖວາຍຕາມພຣະຄຳພິສອນແລ້ວ ທ່ານໄດ້ຖວາຍໃນທ່າທີທີ່ເໝາະສົມບໍ່?
5. ທ່ານຈະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າຈະພະຍາຍາມປະຕິບັດຕາມຄໍາສອນແຕ່ວັນນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ໂດຍຕັ້ງກໍານົດວັນເວລາສໍາລັບຕົນເອງ.

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ເພິ່ງພຣະຄຸນ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2ໂກຣິນໂທ 12:1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: 2ໂກຣິນໂທ 10:1-13:13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເຮົາເຮັດໄດ້ທຸກຢ່າງດ້ວຍພຣະຄຸນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາບັນລຸຜົນຢ່າງໃດ?

ຈຸບສິ່ງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກເປັນບົດຮຽນສອນໃຫ້ເຮົາເພິ່ງພຣະຄຸນ.

ຄຳນຳ

ໂປໂລໂອ້ອວດເຫັນນິມິດສວັນຊັ້ນຟ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າໂປໂລເປັນຄົນອ່ອນແອໃນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງສັງໝາມຂອງຮ່າງກາຍທີ່ເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງລະອຽດ. ໂປໂລໄດ້ອ້າງເຖິງ 14 ປີທີ່ຜ່ານມາ ຄືປະມານປີ ຄສ 42 ໃນເວລາທີ່ໂປໂລຍັງຢູ່ໃນເມືອງຕາໂຊກ່ອນໜ້າບານາບັດໄດ້ພາເພິ່ນໄປຍັງເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ (ກຈກ 11:25).

1. ດ້ວຍພຣະຄຸນຈຶ່ງມີໂອກາດ: (2 ໂກຣິນໂທ 12:1-6)

ໂປໂລເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳເວົ້າວ່າ “ເຖິງຈະບໍ່ມີໂປໂລດອັນໃດກໍຕາມ ເຮົາກໍຈຳເປັນຕ້ອງອວດຕົວ” (ຂໍ້ 1ກ). ອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າໃຜຈະເຊື່ອຫລືບໍ່ເຊື່ອກໍຕາມ ແຕ່ຈະໂອ້ອວດການເຫັນນິມິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ເພິ່ນເຫັນ ເພາະເພິ່ນຄິດວ່າມັນເປັນຮິດອຳນາດພິເສດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຫັນຢ່າງນີ້, ໂປໂລກ່າວເຊັ່ນນີ້ເພາະເພິ່ນເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດບໍ່ມີວັນຈະເຂົ້າໃຈນິມິດນີ້ໄດ້ ນອກຈາກຈະເພິ່ງພຣະຄຸນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈໃນນິມິດນີ້ໄດ້. ການໂອ້ອວດນິມິດນີ້ໂປໂລກ່າວເຖິງຕົນເອງໃນສິບສີ່ປີທີ່ຜ່ານມາເພິ່ນໄດ້ຖືກຮັບຂັ້ນໄປຍັງສວັນຊັ້ນທີສາມ (ຄຳວ່າສວັນຊັ້ນທີສາມຍັງເປັນຄຳປີສນາຢູ່) ສາສນາສາດລາງຄົນສັນນິຖານວ່າ ສວັນຊັ້ນທີສາມນັ້ນອາດຈະໝາຍເຖິງ ພາຣາດາຍ ຫລືສວນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜົນໄມ້ທຸກຢ່າງໃນທຸກຣະດູ ສ່ວນສາສນາສາດຜູ້ອື່ນສັນນິຖານວ່າໃນຂະນະທີ່ຂີ້ມ້າໄປຂີ້ມເຫງຄຣິສຕຽນນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຕົກຈາກຫລັງມ້າແລະຕາບອດເຖິງສາມວັນ ຕອນນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຫັນນິມິດຂອງພຣະເຈົ້າ (ກິຈການ 9). ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ແຕ່ຈະໄປທັງກາຍຫລືນອກກາຍເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຊົງຊາບ” (ຂໍ້ 3). ສລຸບແລ້ວບໍ່ມີໃຜສາມາດຮູ້ດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງຕົນ ແມ່ນແຕ່ໂປໂລເອງກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເອງຂຶ້ນໄປສວັນໃນນິມິດ ໄດ້ຢ່າງໃດ ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອເພິ່ງພຣະຄຸນເທົ່ານັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວຢ້າອີກວ່າ “ຄົນນັ້ນໄດ້ຍິນສຽງທີ່ຈະກ່າວອອກເປັນຄຳບໍ່ໄດ້ ແລະເປັນສິ່ງທີ່ທ້າມມະນຸດບໍ່ໃຫ້ເປີດເຜີຍສຳລັບຄົນຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເຮົາອວດໄດ້ ແຕ່ສຳລັບເຮົາເອງຈະບໍ່ອວດຕົວ ເວັ້ນແຕ່ຈະອວດໃນຄວາມອ່ອນແຮງຂອງເຮົາ” (ຂໍ້ 4-5). ແປວ່າ ໂປໂລບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄັກແນ່ ຈຶ່ງອວດເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນອວດຕົນເອງ. “ເພາະເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຢາກອວດຕົວ ເຮົາກໍບໍ່ເປັນຄົນໂງ່ ເພາະເຮົາກ່າວຕາມຄວາມຈິງ ແຕ່ເຮົາອິດກັ້ນໄວ້ກໍເພາະຢ້ານວ່າຈະມີບາງຄົນຍົກຍ້ອງເຮົາ ເກີນກວ່າທີ່ເຂົາໄດ້ຮູ້ຈາກການເຫັນແລະຟັງເຮົານັ້ນ” (ຂໍ້ 6).

2. ເພິ່ງພຣະຄຸນໃນຍາມເປັນທຸກ (12:7-8).

ໂປໂລໄດ້ຮະມັດຣະວັງໃນການໂອ້ອວດຂອງເພິ່ນໂດຍກ່າວວ່າ “ແລະເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາຍົກຍ້ອງຕົວຈົນເກີນໄປເນື່ອງຈາກການຊົງສະແດງອັນຫລວງຫລາຍຊຶ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ມີສັງນໜາມໃນເນື້ອກາຍຂອງເຮົາ ເປັນບໍລິວານຂອງຊາຕານທີ່ທຸບຕິເຮົາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາຍົກຍ້ອງຕົວຈົນເກີນໄປ” (ຂໍ້ 7). ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າໂປໂລໄດ້ໂອ້ອວດເຮືອງເຫັນສວັນຊັ້ນທີ່ສາມຊຶ່ງເປັນຍ້ອນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງບັນດານໃຫ້ເພິ່ນເຫັນ ແຕ່ໃນເວລາຂະນະທີ່ເພິ່ນໄດ້ອວດວ່າເຫັນສວັນນີ້ເພິ່ນກໍຖອມຕົວໂດຍກ່າວອີກວ່າ “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ມີສັງນໜາມໃນເນື້ອກາຍຂອງເຮົາ” ຈະເປັນສັງນໜາມຫລືບັນຫາອັນໃດນັ້ນໂປໂລບໍ່ໄດ້ບອກ ແຕ່ມີສາສນາສາດລາງຄົນສັນນິຖານວ່າ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນເຫັນສວັນນັ້ນເພິ່ນໄດ້ເປັນໄຂ້ຢ່າງໜັກເນື່ອງຈາກຕາທັງສອງເບື້ອງ ຕາຂອງເພິ່ນບອດໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນເຫັນແສງສວ່າງມາຈາກຟ້າ (ກິຈການ 9:3).

ຫາກເຮົາກັບຄືນໄປອ່ານບົດ 11:23-28 ເຮົາຈະເຫັນວ່າໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງບັນຫາເຣື່ອງຖືກຄຸກ, ຖືກຂັງນຕິ, ຖືກເຂົາຄວ່າງຫິນໃສ່, ບັນຫາເຮືອຫລົ້ມ, ບັນຫາຖືກໂຈນປຸ້ນ, ບັນຫາການອິດຫລັບອິດນອນ, ບັນຫາພື້ນ້ອງຮັບໃຊ້ນຳກັນບໍ່ສັດຊື່, ບັນຫາຂາດເຂົ້າປາອາຫານ, ບັນຫາໜາວສັ່ນເພາະບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມພຽງພໍ ແລະອື່ນໆ ແຕ່ທັງໝົດນີ້ໂປໂລເຂົ້າໃຈວ່າເປັນດ້ວຍພຣະຄຸນທີ່ຊົງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຂັ້ມແຂງແລະລອດມາ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ເພິ່ນເລົ່າເຮືອງມິມິດເຫັນສວັນຊັ້ນທີ່ສາມນີ້. ລາງເທື່ອສັງນໜາມໃນຮ່າງກາຍຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຄົນຖອມຕົວ ຫາກເຮົາມອບເຮືອງທັງໝົດໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ລາງຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ສັງນໜາມຂອງຮ່າງກາຍກໍໄດ້ໜີຈາກພຣະເຈົ້າໄປແລ້ວ ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ມອບເຮືອງໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າເພາະລາວພະຍາຍາມບົດແກ້ສັງນໜາມນັ້ນດ້ວຍຕົນເອງ. ໃນຈຳນວນສັງນໜາມທີ່ໂປໂລກ່າວມານັ້ນຈະຖືກເຮົາບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນແນ່ນອນເຮົາຈະບໍ່ລອດຫາກເຮົາອາສັຍຄວາມຮູ້ແລະຄວາມສາມາດຂອງເຮົາເອງ ເຮົາຄວນເພິ່ງພຣະຄຸນໃນຍາມຍາກເຊັ່ນນີ້ຄືໂປໂລໄດ້ຊັຍຊະນະມາແລ້ວ. ເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ໂປໂລບໍ່ໄດ້ອ່ອນແອຕໍ່ສັງນໜາມນັ້ນ ແຕ່ໄດ້ເຂັ້ມແຂງໃນພຣະຄຸນເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮຽນເອົາແບບຢ່າງ. ພຣະຄຸນອັນມາແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົກປ້ອງໂປໂລຢ່າງໃດ ພຣະຄຸນອັນມາແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງເຮົາຢ່າງດຽວກັນ

3. ເພິ່ງພຣະຄຸນຈົນໝົດໃຈ: (2 ໂກຣິນໂທ 12:9-10)

ໂປໂລໄດ້ໂອ້ອວດວ່າເພິ່ນລອດພື້ນສັງນໜາມດ້ວຍພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງເພິ່ນຢູ່ຕລອດເວລາ ການກ່າວຂອງເພິ່ນເປັນການຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາທັງຫລາຍສົມຄວນຮຽນເອົາເປັນແບບຢ່າງ ໂປໂລຮູ້ດີວ່າ ພຣະຄຸນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍອິດອຳນາດເທົ່ານັ້ນຈະຊົງເພີ້ມເຕີມບ່ອນອ່ອນແອຂາດເຂີນໃຫ້ເຕັມຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນຍັງເວົ້າອີກວ່າ “ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ, “ການທີ່ເຈົ້າມີຄຸນຈາກເຮົາ ກໍພໍສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ ດ້ວຍວ່າຄວາມອ່ອນແອມີຢູ່ທີ່ໃດ ເດດຂອງເຮົາກໍມີອິດຂຶ້ນເຕັມຂນາດຢູ່ທີ່ນັ້ນ” ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນບັນດາຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາດີກວ່າ ເພື່ອອິດເດດຂອງພຣະຄຣິດຈະບັງຮົ່ມເຮົາໄວ້” (ຂໍ້ 9). ແປວ່າຍາມໃດຫາກເຮົາມີຄວາມອ່ອນແອຈະຊ່ອຍໃຫ້ຖອມຕົວລົງເພິ່ງອິດເດດຂອງພຣະຄຣິດກໍຈະຊ່ອຍໃຫ້ທົນຢູ່ໄດ້. ດອກໄຟຟ້າທີ່ຢູ່ຕາມທ້ອງຕລາດຈະບໍ່ສິ່ງແສງໃດໆ ຫາກບໍ່ໄດ້ຫັນເຂົ້າຕິດກັບຫົວດອກໄຟທີ່ມີພລັງໄຟມາຈາກໂຮງໄຟຟ້າທີ່ສິ່ງພະລັງອັນເບິ່ງບໍ່ເຫັນມາຍັງບ້ານເຮືອນຂອງ

ເຮົາ, ຊີວິດເຮົາກໍເປັນຄືດອກໄຟນັ້ນແຫລະ ຕາບໃດຫາກບໍ່ຕິດພັນກັບພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ທີ່ຊົງພະລັງອໍານາດ ອັນເບິ່ງບໍ່ເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າເຮົາກໍຈະບໍ່ມີແສງ ແຕ່ເຮົາຈະມີແສງກໍຕໍ່ເມື່ອຊີວິດເຮົາຕິດກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຮົາທັງຫລາຍກໍຈະເປັນເໝືອນດອກໄຟດອກນຶ່ງທີ່ສິ່ງແສງອອກໄປເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ພວກທ່ານຄືແສງສະວ່າງສໍາລັບໂລກ” (ມັດທາຍ 5:14).

“ເພາະເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດເຮົາຈຶ່ງຂຶ້ນໃຈໃນບັນດາຄວາມອ່ອນແອ ໃນການຖືກຫມິ່ນປມາດ ໃນຄວາມຍາກລໍາບາກ ໃນການຖືກຂົ່ມເຫັງແລະໃນຄວາມຍາກຈົນ ເພາະວ່າເຮົາອ່ອນແອເມື່ອໃດ ເຮົາກໍຈະແຂງແຮງເມື່ອນັ້ນ” (ຂໍ້ 10). ໃນທີ່ສຸດສັງໝາມຂອງຮ່າງກາຍທີ່ໂປໂລກ່າວມາຂ້າງເທິງກໍຖືກເປີດເຜີຍໃນຂໍ້ 10 ນີ້ເອງ. ຄວາມອ່ອນແອເມື່ອຖືກຫມິ່ນປມາດ, ຄວາມອ່ອນແອເມື່ອຖືກຢູ່ໃນຄວາມຍາກລໍາບາກ, ຄວາມອ່ອນແອເມື່ອຖືກຢູ່ໃນການຖືກຂົ່ມເຫັງນີ້ໃຜໆ ກໍອ່ອນກໍາລັງໃຈ ແຕ່ໂປໂລກ່າວວ່າທຸກຄັ້ງເພິ່ນມີຄວາມອ່ອນແອເພິ່ນໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນໃນພຣະຄຣິດ. ຫາກໃນຊີວິດຂອງຄົນເຮົາເຮັດສິ່ງໃດກໍສໍາເຣັດທຸກຢ່າງ ເຮົາກໍຈະເປັນຄົນໂອ້ອວດວ່າເຮົາເກັ່ງ ແຕ່ເມື່ອເຮົາພົບບັນຫາເຮົາກໍທໍຖອຍເພາະເຮົາເຮັດດ້ວຍກໍາລັງແລະເຫຼືອແຮງຂອງຕົນເອງ ເຮົາຄວນມອບທຸກຢ່າງໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເມື່ອເຮົາອ່ອນເພິ່ງພຣະອົງຈະຊົງຊຸກກໍາລັງ ເມື່ອເຮົາເຮັດໄດ້ສໍາເຣັດພຣະອົງກໍໄດ້ຮັບກຽດ.

ໂປໂລໄດ້ມອບທຸກເຣື່ອງໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ໄວ້ວາງໃນໃນພຣະເຈົ້າຈົນສຸດອີກສຸດໃຈ ທີ່ເພິ່ນຊະນະຕໍ່ການຍາກລໍາບາກຕ່າງໆນັ້ນ ເພິ່ນຍອມຮັບວ່າເພິ່ນໄດ້ຜ່ານພື້ນມັນດ້ວຍພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ມາຈາກເບື້ອງເທິງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງໂປໂລກາຍເປັນແບບຢ່າງຕໍ່ຄົນລຸ້ນຫລັງ “ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຮ່ວມກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນດີໃນທຸກສິ່ງ ຄືຄົນທັງປວງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນໄວ້ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ” (ໂຣມ 8:28).

ຄໍາຖາມ:

1. ໂປໂລໄດ້ໂອ້ອວດອັນໃດ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໂອ້ອວດ?
2. ທ່ານຄິດວ່າທ່ານເປັນຄົນເໝາະສົມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ບໍ່?
3. ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໆ ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເອີ້ນທ່ານມາຮັບໃຊ້ຍ້ອນວ່າທ່ານມີຄວາມສາມາດຂຶ້ນບໍ່?
4. ການທຸກຍາກລໍາບາກຂອງທ່ານກັບໂປໂລມີຫຍັງຄືກັນແດ່? ເຮັດແນວໃດໂປໂລຈຶ່ງລອດພື້ນ?
5. ສັງໝາມຮ່າງກາຍອັນໃດທີ່ທ່ານຢາກຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອົາອອກ?
6. ທ່ານຈະຮຽນເພິ່ງພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດອີກສຸດໃຈແນວໃດ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌